Pascal Paulus & Frank Nuyts

Bazaar Bizar

Le cadavre – exquis – boira – le vin – nouveau.
Marcel Duhamel, Jacques Prévert
en Yves Tanguy

Título: Bazaar bizar.

E-boek in *Charter 14, Apple Chancery 14 en Arial 13* in de PDF versie
De weergave van de letters in epub en mobi formaat kan anders zijn.

Hoewel door sommige moedige vrienden herlezen, toch in permanente verbetering… dit is versie 3.

© 2020-2026 Pascal Paulus & Frank Nuyts
uitgegeven onder de licentie CC BY-NC-ND 4.0

Pascal Paulus & Frank Nuyts

Bazaar bizar

tijdelijke eeuwigheid
en eeuwige tijdelijkheid

2026

Voor-woordelijk voorwoord 9

En het einde is het begin 9

Luyten-Palomar 12

Stars are shining, stripes are not 16

De poes en Halley 19

Halley Davidson en de reizende koningen 22

Na-woordelijk voorwoord 27

Een voorwoordelijk voorwoord 27

Leven of niet leven… 31

Shoot out. 33

De poes en de astronoom 36

Horror and Hammer 40

En wat met de bruine envelop? 43

Krokodillentranen 46

Reptielen in de goot, kwark op brood 51

Bureauramp 54

Zwerfkatten-realitijd 58

De eend die tweemaal snaterde. 63

De iPhone conversatie 66

Dood en opgeruimd 71

De afgebroken iPhone conversatie 71

Treurige ogen, snorren en bakkebaarden 75

Flamigel of de wereld schokken? 79

Feeëriek feenomeen 83

Alles is plausibel en reëel nu 88

Wad'in da gaatje zat ne n'is 't er nie meer 94

De plotwending 98

Gekko en smalle heupen man kijken hoe het verder kan 101

Waarin de Opperadministrator in- en uittreedt 105
K-Muflage 105
Wie lacht nu in het baardje? 111
Dubbelspel 116
Zinkput met diepte-, hoogte- en breekpunt 125
De ontsnapping 131
Helpen aardse rechercheurs? 136
Een vertekend wereldbeeld 141
Sprong in het onbekende 141
Tijdelijk tijdloos 146
Tijdsprong of niet? 151
Zeker gedeeld, misschien samen. 156
Verzender onbekend 162
De spam voorbij 169
Een mysterieuze rotonde. 176
Bezet en bezeten 183
Weg, wittebroodsweken 183
De spionnen komen! 191
Op eieren lopen 199
Wat zegt die kat uiteindelijk. 207
De kracht van de zwaarte 211
De lift naar nergens… 217
… en de weg naar ergens 222
Ei zo na de draai 228
De excursie 228
In the pocket 233
Splitsen en lijmen en toch weer scheuren. 239
Rond in en buiten 243

Een biografie 250
Het einde nadert nu snel 257
51 257
51+1 (Eindelijk een antw…) 265
Bijgelegen: en uiteindelijk, wat duikt op? 277
Gevaarlijke en minder gevaarlijke bazaar 277
Eens levende wezens die de bazaar niet overleven 278
Wezens die denken de bazaar te overleven 280
Periode van de actie 280

Voor-woordelijk voorwoord

En het einde is het begin

Hij zit op de bus te schommelen en te schudden.

Het is nog niet snikheet, maar toch zit hij te twijfelen of hij wel de juiste vest heeft aangetrokken om die papieren te posten.

Die papieren. De bureaucratische heksenjacht heeft weer eens toegeslagen.

De anonieme ambtenaren van de vervreemdende maatschappij hebben gesproken. De maatschappij waar vriendelijkheid en menselijkheid nog zelden te vinden zijn en *democratie* tot de gevaarlijke woordenschat behoort.
Vandaag is iemand schuldig tot ie het tegendeel beweert. De algemeen gecultiveerde onwetendheid slaat weer toe. De Romeinen zeiden ooit *Ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat*. Aan afstandelijke, cultuurloze ambtelijke machthebbers gaf men de opdracht dit te lezen als *Ei incumbit probatio qui negat, non qui dicit* zonder te weten wat ze lazen.

Ze konden het niet zeggen, ze konden het wel doen. Iemand schuldig maken tot ie zelf het tegendeel beweert…

Hij vraagt zich af of hij al die tijd een vergissing had begaan toen hij besloot een lange en moeilijke weg af te leggen die hem leidde tot een maandelijkse vergoeding. Hij krijgt in kleine maandelijkse schijven teruggestort waar hij veertig jaar geleden, voor hij naar andere oorden vertrok, jarenlang geld voor had ingelegd, zegt hij. Hij krijgt gratis geld, zeggen zij.

Hij weet wel dat wie hem met die beschuldigende ambtelijke taal aanspreekt niet persoonlijk boos is op hem. Hij weet ook dat

die taalverarmer dat ingelegde geld niet gedurende jaren zelf heeft opgesoupeerd in door buitenlanders opgelegde defensie-uitgaven om te verdedigen wat nu, vandaag, toch tot de gevaarlijke woordenschat behoort.

Maar hij heeft de boodschap begrepen. Hij moest nogmaals een bewijs leveren dat die kleine maandelijkse vergoeding hem toekwam.

Volgens de ambtenaren is dat simpel: hij moet bewijzen dat hij leeft. Maar hij kan niet gewoon zeggen 'ik leef' in een eenvoudig videofoontje waarbij hij toont zelf aan het woord te zijn.

Nee, het bewijs dat hij leeft moet opgetekend en afgestempeld worden op een papier. Dat kreeg hij elektronisch toegestuurd, met de opdracht het af te drukken, in te vullen en door plaatselijke vertegenwoordigers van de plaatselijke macht te laten afstempelen, nadat zo'n vertegenwoordiger het vakje aankruist "Ja, die persoon leeft". Net er eronder stond de optie "Nee, die persoon leeft niet meer." Je kan je natuurlijk afvragen hoe een niet-levende persoon dat vakje laat aankruisen door een levende plaatselijke vertegenwoordiger.

Zelf had hij niet zo iets om elektronisch verkregen documenten af te drukken, dus vroeg hij een vriend het gevraagde af te drukken en klaar te leggen.

Hij had daarop het resultaat naar de plaatselijke autoriteit gebracht die, na heel wat vragen waarom de evidentie dat hij leefde met kruis en stempel moest worden bevestigd, het vakje "Ja die persoon leeft" zwart maakte met twee dikke diagonale lijnen.

Nu op weg naar huis, is hij bezorgd of de beslissende ambtenaren waaraan hij nu dat formulier moet geven zal

begrijpen dat het om twee dikke diagonale lijnen gaat — een kruisje dus — en geen zwartgemaakt hokje wat het formulier misschien ongeldig zou maken.

Hij stapt de bus uit en terwijl hij denkt dat het toch wel warm is voor de vest, steekt hij verstrooid de weg over.

Hij vliegt enkele meters de lucht in, komt met een pats terecht op de auto die hem de lucht in heeft gegooid en sterft.

De envelop met het formulier dat bevestigde dat de persoon leeft plakt tegen de voorruit.

De bestuurder ziet de voor echt verklaring, gewaarborgd door de plaatselijke stempel en kijkt verwezen naar dat vreemdsoortig, wonderlijk levenloos lichaam.

Hij stapt de auto uit en kleurt met een stift het vakje zwart naast “Nee, die persoon leeft niet meer”.

Hij steekt de papieren in de reeds gefrankeerde envelop, doet ze op de bus en heeft geen flauw idee wat hij hiermee ontketent.

Luyten-Palomar

En zo begon het allemaal.

Ik had met P. afgesproken dat we elkaar regelmatig teksten zouden toesturen. We zouden er respectievelijk op doorgaan. Of niet.

We kwamen beiden uit een project van lange duur, en de toekomst nu eens tegemoet treden zonder vast plan leek een geweldig plan; *'cadavre exquis'* heet zo'n procedure, wisten we beiden. En in bladzijde drie van zijn voorzet, was er al een cadavre. Niet dat dit nu nog belangrijk is. Maar het is wel nodig om het hele vervolg te begrijpen.

P. stuurde mij dus een tekst. Het was een donderdag. Mooi weer. Maar een koude wind.

Ik weet nog dat ik dacht '*Cela sent un peu trop le vécu, mon cher*.'
De inhoud, niet de wind…
Maar waarom ook niet. Een personage dat kanttekeningen maakt bij de werking van de maatschappij waarin hij leeft…. Het las niet alleen vlot, maar de sociale bevlogenheid van zijn personage, dat mocht ik ook min of meer van P. verwachten. Om niet te spreken van de absurditeit van de vele maatschappelijke systemen waardoorheen hij zelf jarenlang had moeten ploeteren, daar in zijn nieuw vaderland.

En dan plots, die laatste alinea's.

'Cela sent le vécu' schreef ik hierboven. Zijn tekst bleek veel meer dan dat te zijn. Hij leek te beschrijven, wat mij deze morgen uit mijn slaap deed rukken. Een nare droom, geen 'nachtmerrie', want de zon prikte al in mijn ogen vanonder het niet helemaal gesloten gordijn.

Meestal vergeet ik mijn dromen, maar het laatste beeld van de meest recente staat nog steeds in mijn geheugen geprent.

In mijn droom werd ik door een auto aangereden. Dodelijk aangereden. Niemand overleeft zo'n klap. Maar tezelfdertijd keek ik naar mezelf, zoals ik daar gedrapeerd lag over de kap van de auto. Wat het hele tafereel nog vreemder maakte, was het feit, dat «mijn» hand, waarin een papier stak, op de vooruit van de wagen lag. Het leek wel alsof ik de bestuurder de tekst wou laten lezen, die erop stond. Nog vreemder werd het, toen ik de bestuurder zag uitstappen, het met wat bloed besmeurde papier voorzichtig uit mijn hand zag nemen, een envelop uit zijn binnenzak haalde en naar een brievenbus liep, die ook lichtelijk was aangereden, en hem zowaar door de gleuf stak.

Misschien was het dat wel wat mij deed wakker worden. Die man leek geen oog voor *mij* te hebben. Gehoorzamen aan de *administratie* leek hem belangrijker dan eventueel kijken of ik nog leefde. Natuurlijk leefde ik nog, want ik keek hoe ik daar dood lag als een moderne *gisant*.

Boos was ik. En ik wilde daardoor geen seconde nog langer in mijn bed bijven liggen. Met een ruk trok ik de gordijnen open, en in het vensterglas zag ik 'ook' mijn spiegelbeeld. Maar beiden waren we nu levend. Wat mij op een vreemde manier toch wat opluchtte. Het was maar een droom.

Was het dat maar gebleven.
De voormiddag verliep zoals gewoonlijk. Ik werk voornamelijk thuis. Veel mensen zien mijn job niet als werk, maar het wordt en is het wel als je er iedere dag mee moet bezig zijn. Zoals de meeste andere dagen, was ik maar half tevreden over mijn gedane arbeid. Slechts half tevreden is mijn *modus vivendi*. Vind ik echt niet erg: in zo'n leven is er immers nog plaats voor

pieken. Of momenten van grotere intensiviteit.
Wat mij dus te beurt viel. En hoe!!!

Ik opende het mailprogramma op mijn computer en zag dat P. mij een bericht had gestuurd:

Dag daar in België
Eerste poging
Met knipoogjes naar hier en daar, zelfs naar Paul Éluard
Ik ben benieuwd…
L van P

In die korte e-mail vielen mij drie dingen op.
Eerst en vooral het feit dat P. mij nu al een tekst had gestuurd: hij had mij laten weten dat dit hem maar de week daarop zou lukken.
Ook die referentie naar Paul Éluard deed mij fronsen. In een werk dat ik maakte in de vroege jaren tachtig van de vorige eeuw, gebruikte ik een paar gedichten van de surrealist Paul Éluard. Nog raad daarover gevraagd aan P.'s moeder. Al die jaren nooit meer aan die dichter gedacht, en nu P. en ik besloten hadden elkaar literair te bestoken, dook zijn naam op.
En het surrealistische van de voorspelde droom in zijn zending, maakte het nog vreemder. En dan die raadselachtige laatste afscheidsgroet.

L van P. Ik weet nog dat ik meteen aan een vinylplaat dacht, (mon métier me l'oblige) maar ik zag geen verband. Hoe fout kan een mens zijn.

Ik vermoedde dat hij mij een cryptische boodschap stuurde dat ik wel moést zien te ontcijferen. L van P. Logic of Paradox. *Ex falso sequitur quod libet*. Hij stuurde dus aan op een paraconsistente logica, een zwakkere causaliteit. Wat zich een paar minuten later manifesteerde, toen ik zijn tekst had gelezen.

Plots leek dit geen spelletje meer. Wat tot vóor het lezen van zijn e-mail slechts een intellectuele gril van twee vrienden leek, werd plots het binnenstappen in een parallel universum waar onwaarschijnlijk waarschijnlijker is.

Door mijn open raam waaide toen een papiertje binnen. Alsof het zo moest zijn, warrelde het tegen mijn linker brillenglas aan. Met enige moeite kon ik het vastnemen.
Op het papiertje stond enkel een naam: Luyten-Palomar. L en P….

Dat was ook het moment dat iedereen op deze planeet voor het eerst de komeet zag die zomaar uit het niets opdook.

Stars are shining, stripes are not

Streep streep streep want de punten waren tot rust gekomen, na die her-ervaring van F..

‘Zij’ bleef zelf goed overeenkomen met Paul. Hij stelde haar voor er een Galactische vriendschap van te maken. Of hij het nu ernstig meende of niet, hij stelde verruiming van het reële voor. Maar daar bleef het bij.

Ik dacht na over de driemaal is scheepsrecht aanhoudende streep en hoe dit oosteroever-migranten oprispingen bezorgde zonder ze daarom op een pla(a)teau te willen voeren.
Paardenhaters! Lange Nelle had het verkeerd voor, beweerden die neo-migranten. Haar lichtende strepen maakten dat de net geen nachtmerrie van F. het aan de vlaggenstok kreeg met een daghengst…
Strepen schijnen niet, dat neemt het werk van de sterren af.
Eigen Ster Eerst.
Berichten doorspekt van bewonderenswaardige dubbelzinnigheid…

En in tussentijd?
Papier, papier, waer bestu bleven? Egidius achterna?
Met Luyten vanuit Palomar naar een snel draaiende ster vertrokken?
Verloren tussen pakjes van Amazon, Globo, of andere brief verstoppende bergen gadgets, pizza’s, boeken, kralen?

***

Papier hier! Emissor is receptor. Dat is de essentie van dit soort ambtelijke gebruik van cellulose. En jawel! Het van de nachtmerrie ontsnapte en in de gleuf gedeponeerde beschreven vel komt in de desbetreffende juiste handen terecht. Dat mag

ook wel eens…
De ambtenaar ziet de dualiteit in de niet helemaal zoals verwachte terugkeer van het papier. Enerzijds dat LP gedraai door Luyten van Leiden uitgevonden, samen met Palomar van California, anderzijds gewoon een hem te laten geworden bewijsje om meer aardse — en fiscale — beslommeringen af te ronden. Het doet hem aan de schema's van die Fijne Man denken, hoewel hij hiervoor niet opgeleid en dus zeker niet bevoegd is.
En nu? In hemelsnaam! Krijg de klere is niet de passende woke uitdrukking.

***

Maar hoe moest hij dit dan wel verwerken?
Kom, eet mee, er is ijs, is natuurlijk een verleidelijke, meer passende uitnodiging, tegenwoordig meer volgens de regels wanneer je het hebt over uit het niets opduikende metgezellen. Maar misschien toch ook niet de juiste aanpak, wat denk je F.?

***

Arme ambtenaar. De besturende dolleman heeft hem na amper iets meer dan tienduizend tekens al meer te denken gegeven dan hij ooit had kunnen vermoeden en hij zal dit alles wellicht niet kunnen verwerken voor zijn loopbaan ten einde komt.
Misschien kan hij er beter een spelletje van maken.
Een vies spelletje. Een gevaarlijk spelletje. Een bebloed spelletje.
Papier met levende doden die dank zij draaiende hemelse lichamen op zijn systeem werkt. Zeg nu zelf! Waar heeft hij dat aan verdiend? Je ziet het moment zienderogen dichterbij komen waarop zijn systeem volledig zal uitbranden. Een echte burn out! En wat dan?

De ambtenaar besluit het heft in eigen handen te nemen hoewel hij ook hiervoor niet is opgeleid. Het duurt dus verschillende lange bloedende vingers voor hij de schede van het heft onderscheidt en het snijdend voorwerp op de juiste manier op het universele lijdend vlakke voorwerp richt.

Reden? Op dat vlak draaien veel andere niet nader te beschrijven figuren mee. De LP's-dingen natuurlijk. En voor de rest? Zoek en je zal vinden.
De ambtenaar gaat de Zolder op. Hij vindt er enkele slippende rodeo-figuren die voertuigen zonder tanden in razende stieren omtoveren. Zelfs aan sprookjes denkende muizen krijgen plots paardenkracht. Hij wordt er driftig van. Het lijkt hem een klassiek geval van het maken van voer voor tuig.

Speijck imiterend roept hij *'dan nog liever de lucht in'*. Hij platst op de opnieuw opduikende motorkap en nu waren ze met drie.
Kan je dat nu geloven: de dualiteit was plots een drie-eenheid geworden. Toeval of een vorm van predestinatie?
En dan? Dood of niet dood?
Bestraald als een ster of uitgedoofd als een oosteroeverstreep. Misschien kon de poes van Schrödinger hem verder helpen.

***

LP's gaven wel de nodige ontwikkeling, maar toch nog L van P.

De poes en Halley

Het is geweten dat in periodes dat kometen verschijnen, mensen zich soms heel vreemd beginnen te gedragen.

Tot P.'s tweede missive binnenkwam had ik geen idee dat het zo erg kan worden.

P.'s tekst leek wel een soort Finnegan's Wake. Of liever w-ai-ke. Re-Joycing de kunst van het associëren. 'Etaleren van eruditie' hoort men soms wel mompelen in de wandelgangen door echte specialisten op weg naar het cafetaria.

Maar zo'n tekst houdt ook een belofte voor de toekomst in.
Je weet dat het niet voor eenmalige consumptie bestemd is.
Herlezen wordt meteen een her-her-herinneren. Dingen die ooit je ogen en oren binnenliepen, maar nooit helemaal geregistreerd werden, klonterden toch tot bepaalde eiwitten en dit leverde geheugenbrokjes op die nooit helemaal verteren.

Komeet of niet, ik voelde mij vereerd dat ik zo'n erudiete tekst van P. had gekregen. Bewondering welde in mij op. Ik stak die bewondering in een mentale A4 envelop, verzegelde die en schoof die onder de poort naar mijn diepste gedachten.

En toen dacht ik: 'misschien moet ik nu wel een nieuwe voorzet geven'.
Want als ik P. wil kunnen bijbenen, moet hij beseffen dat mijn niveau veel lager bij de grond is. Anderzijds, de gedachte dat ik zijn gedachten had gedroomd, was ook niet iets om zomaar naast mij neer te leggen. Iets van dit ongebreidelde moest blijven.

Ik herlas zijn tekst nog een keer. Die ambtenaar. Dat formulier. Die auto. Maar ook een poes. «Laat ik daarmee van start

gaan…».

***

De envelop gleed soepel de brievenbus in. Toen pas zag de bestuurder dat een poes hem aankeek vanonder zijn gehavende auto. Het bange dier leek niet gewond. De bestuurder hurkte en strekte zijn arm ernaar uit.
Meteen schoof de kat dieper onder de carrosserie.

Een paar mensen kwamen ondertussen aangelopen, en vroegen hem of er misschien nog iemand onder zijn auto lag. De man op zijn auto, die was duidelijk dood, maar een gewonde, dat is pas een spektakel. De bestuurder keek de omstaanders aan vanuit zijn lage positie, waardoor hem plots die komeet opviel. Zijn verraste blik deed de omstaanders meteen de kat vergeten. Iedereen tuurde nu ook naar de lucht. De o's en a's bleven niet uit. Iemand riep luid 'Harvey!!' Wat een ander persoon luid deed lachen. 'Halley bedoel je waarschijnlijk' kon hij uiteindelijk uitbrengen. 'Maar laat mij je onmiddellijk vertellen, op die moeten we nog jaren wachten'.

Ook de kat leek nu weer interesse te hebben voor wat er rond haar gebeurde. Voorzichtig vertoonde ze zich weer wat terwijl het geluid van een politiesirene sterker werd. De bestuurder leek meteen elke aandacht voor de komeet te verliezen. Hij sprong in zijn wagen, deed een complexe driepunten manoeuvre waardoor het slachtoffer van de kap op het wegdek gleed, en spurtte weg. Of de kat dit overleefde interesseerde niemand, want met snerpende banden stopte nu een politiewagen.

Een agent opgetuigd als oproerpolitie sprong uit het voertuig, trok met een vloeiende beweging een wapen uit zijn holster en vuurde op de brievenbus. De knal deed eenieders ogen sluiten. De omstanders zagen dus niet echt hoe de man de envelop van

tussen de scherpe flarden metaal plukte, razendsnel weer de wagen binnenstormde en met gierende banden wegreed.

In die korte tijd leek de komeet een heel stuk naderbij te zijn gekomen.
Maar ook dit misten de meeste mensen: de kat bleek inderdaad ongedeerd.

Halley Davidson en de reizende koningen

Die F. toch, dacht ik deze morgen. Het was misschien niet toevallig dat ik in het door hem aangeraden *Luister* van Michel Faber aan het lezen was toen een ping mij verwittigde dat iets mijn computer binnen sijpelde.
Misschien toch …? Toch, omdat hij gisteren nog zei dat hij het druk had … En nu kwam me daar zomaar een poes de huiskamer binnen vallen, niet op een komeet gezeten, maar gebruik makende van één van die razendsnelle berichten tussen masten en kabels. Zonder trage punten en strepen die naast ijzeren rossen reizen kwam de nieuwe envelop van F. er aan.

Faber vertelde me net iets over specialisten die hun kabbelend gesprek voeren onder elkaar over kinderliedjes, charmezangers, snelle, hoge, lage, halve en hele noten. Unconcerned conversation by concerned adult folks.

Het leek wel wat op mijn leven lang verzamelen van weetjes met een enigszins nevelig startpunt. Wellicht begon de verzameling op aansporing van een generatie na-oorlogse leraren die indertijd hun best deden van de tweede school een bewaarplaats te maken voor dit soort menselijke faits divers.
Hoe anders is het wanneer F. een werkelijk enthousiaste uitleg geeft over de betekenis van een bepaalde noot op een bepaalde balk. Praten met wie weet is een intellectueel festijn. Dan grijpt men effectief naar wat niet grijpbaar of te begrijpen leek. Sterk aan te raden.

Ondertussen dacht ik wel een aan zekerheid grenzend vermoeden te mogen koesteren, dat de klonterende eiwitbrokjes van F. niets te maken hadden met overal opduikende recepten die tot vervelens toe opgeklopte eieren toevoegen aan wat te

zweten ligt in wat eens het bad van wie men zegt eens een goddelijke moeder te zijn geweest.
De huidige leeshonger maakt van dit soort op papier samengebrachte recepten leesvoer voor de maag, de juiste geschreven stof, die tegenwoordig aan papierpulp vervaardigers grotere winsten bezorgt dan leesvoer voor de geest. Het is geen pulp fiction. Het verschijnsel kan hemeltergend lijken voor sommigen maar tergt ook anderen wanneer ze het verdict krijgen een zwarte gordel rond hun maag te moeten spannen.

Bracht F. me op een zijspoor of zette hij me net op de weg? Maar welke weg? Het was zeker niet zijn bedoeling mij blind en hongerig achter te laten, dat wist ik van hem. Maar het licht bracht me in de war zoals het dat had gedaan met wie kometen in hun staart kneep. De poes stuurde me Alexander achterna…

***

Poezen, ambte- en Egyptenaren, bestuurders en kometen… Chaos. Niet direct de entropische wetgevende macht van de thermodynamica maar het bleef toch op chaos lijken.

De poes kwam niet in een tot brievenbus omgevormde doos terecht maar ging tevreden op de loop. Misleid door de snelheid van de gebeurtenissen dacht het dier dat geen waarnemer nog naar haar omkeek. Het zag de gedaante niet die zich in het alomtegenwoordige duister verborgen kon houden ondanks die korte lokale lichtflitsen.
In de tot brievenbus geworden doos zat enkel wat de envelop van een envelop was geworden. Men kan zich terecht de vraag stellen of het ethisch te verdedigen valt dat de voor een bepaalde ambtenaar bedoelde envelop plots in de handen zou terecht komen van een vurende, knallende uniform dragende andere ambtenaar. Diens gehelmde oogbeschermers hadden

hem duidelijk voordeel gegeven in het flitsende licht dat ogen sloot, verblindde of deden wegkijken. En op de envelop stond geen enkele vermelding dat de boodschap niet mocht gelezen worden door anderen dan voor wie de missive bestemd was. Die vermeldingen zijn voornamelijk digitaal en zelden analoog.

De poes verkoos onder te duiken. Egyptenaren hadden reeds lang voor Alexander hun alles overheersende affectie aan katten getoond en deden dat nog altijd. De kat ging de boom in die niet brak maar boog. Daarom waagde ze de sprong en nam de hoofdleiding van een lichaam. *A cat Bastet*. De vertaler brak er zijn hoofd wél over… t of k, misschien gewoon een *kattenbak*? De orthografie van de in het noordwesten van Europa levende eilandbewoners kan alle kanten uit… *Ils disent élastique et ils écrivent caoutchouc* hoorde men wel eens.
Breken… Van oudsher de vloek van het schrift. Krijgsheren deden dapper mee. Een stuk stèle kwam in de muur van een burcht bij Rashid terecht en eeuwen later braken andere krijgsheren dat stuk weer los. Champollion brak er ook al zijn hoofd over en was een hele tijd zoet met het veldwerk vooraleer hij druk uitoefende op de stop van een fles wijn die vagelijk aan zijn naam herinnert.

Sommigen waren daar in het zuiden het noorden kwijt. Kattekoppen konden Cheetah-koppen zijn. Cheetah's maakten gemene zaak met jakhalzen en hun koppen. Deze hondachtigen kregen gelijk zeggenschap over de eeuwige bewaring van mensen en katten. In de dood leefden ze niet als kat en hond maar lang en gelukkig.

***

De komeet-kijkende omstaanders van wegschietende bestuurders en vuur schietende agenten geven weinig om de

bedenkingen rond hun tegenwoordige observatie. Oude koek, koude koffie, en net als de muis van Mies, is de poes toch al weg.
Ze blijven wel kibbelen over wat ze gezien hebben; een vuurwapenflits, een gewoon asteroïdetje, een stukje stof? Of misschien toch die Halley-komeet of Harvey-komeet of hoe het ding ook heten mag.
Het lawaai van de wegscheurende bestuurder is oorzaak van verwarring. Een Harvey Davidson-lawaai maar dan op vier wielen. Lijkt de wegvluchtende figuur trouwens niet enigszins op Johnny Depp die na het gebruik van gevaarlijke parfums en woeste gitaarakkoorden de woestijn intrekt en er de fauna vergezelt?

***

Davidson is het ander verwarrend element. Volgens hedendaagse rekenwonders gebeurde er meer dan driehonderd kilometer van wat ooit op een naam veranderende weg voorviel, iets dat ook al een hemels licht inhield. Halley verwittigde zowat tien maal vier generaties na de eerste zoon van David een groepje vorsten dat ze zich beter in beweging konden zetten met wat geschenkjes voor een pleegzoon van een tien eeuwen later levende nazaat van die oude koning. Dat leek zelfs geen koninklijk maar een goddelijk besluit te zijn. Halley Davidson, dus.

Hoe dan ook. De dode was nog steeds dood, de envelop lag daar in het lokale licht van de niet meer bewegende komeet. Van de bestuurder geen spoor. Van de vurige agent ook niet. En in het alomvattende duister rond het licht zocht de waarnemer zijn kat. Het leek wel een impasse.

***

F. zet je me terug op het spoor?

Na-woordelijk voorwoord

Een voorwoordelijk voorwoord.

Ping. Bizar zo vroeg. Of moet ik zeggen, zo vroeg, bizar, bizar…?

Voordien had ik mij ook al bij het ontbijt zitten afvragen, of onze bizarre woordenwisseling toch geen verre uitgang voor ogen moet houden.
Tot nu toe passeerden er woorden en gedachten die wellicht al jaren in onze respectievelijke hoofden huisden, en dit met een snelheid die elke komeet jaloers zou maken. Het is natuurlijk nieuw voor ons, om nu eens «woorden» onze gedachten te laten dicteren. Men noemt dit soms «*écriture automatique*». Maar zo automatisch gebeurt het nu ook niet. Het is noeste arbeid in korte elkaar opvolgende dosissen. Het is een dagelijkse confrontatie met het onvoorspelbare, gelardeerd met restanten van wat we vaag kennen. Stukjes plot verweven zich met watjes en weetjes die ooit wel eens onze aandacht trokken, binnen de context van ons voorbije leven.

Zo passend dat P. ‘impasse’ schrijft als laatste woord van de voorlaatste paragraaf van zijn derde voorzet. Het was precies dat woord, dat ik tijdens mijn ontbijt zich als een vleesgeworden slang rond de confituurpot zag wentelen. Onze woordenvloed lijkt onstelpbaar, en onze vingers zijn nog soepel genoeg om gedurende een hele poos zo’n missives naar elkaar in digitale enveloppes te sturen. Maar, het lijkt mij, dat we een pyramide op zijn kop bouwen. En iedereen weet dat het kantelgevaar van zo’n gevaarte zeer groot is. Niet alleen katten en auto’s kunnen

erdoor verpletterd worden.
Hele levens dreigen uitgevlakt te worden: een oranje-gelig gekleurd pulp dat vanonder de zware zandstenen blokken sijpelt. Tijd voor opkuis.

De ping van hierboven kwam eigenlijk ook als een verlossing. Het lege scherm leek de perfecte metafoor voor wat zich op dat moment in mijn hoofd afspeelde.
Er was het besluit om een nieuwe sonate te componeren. Er was de innerlijke verplichting om dit te gaan doen, maar iedere deur naar een mogelijke realisatie ervan, bleef gesloten.
De ping was het sein voor een reactie. En reageren is altijd makkelijker.
De vlucht, wég van de uitblijvende noten, leek mij welkom.

Vooral, dit derde antwoord zou mij misschien de mogelijkheid bieden waarlijk te starten met ons project. We kunnen de eerste vijf afleveringen zien als een lang voorwoord. Iets dat bepaalde lezers misschien kan afschrikken. Iets zoals het eerste hoofdstuk van de *Duivelsverzen* van Salman Rushdie. Maar wel omgekeerd: dit keer om overgetrainde lezers te weren.
Wij, dierbare P., hebben een leven geleefd omringd door jonge geesten. Nog hongerige geesten of beter nog, geesten die de belofte inhielden dat ze zich zouden openen. Regresseren tot die toestand kunnen wij, P. en F., niet. Willen we ook niet. Misschien moeten we voor ons voorwoord verwittigen; het publiceren in onzichtbare letters, enkel zichtbaar gemaakt door ingewijden. En zeggen dat het boek zelf na de volgende paragraaf start.

En die zich zigzag wentelende slang deed mij ook besluiten dat, zeker bij de start van dit project, we onze voorzetten korter moeten houden. Wij hebben niet, zoals bij slangen wel het geval

is, de controle over honderden wervels die zich prefect aan elk landschap kunnen aanpassen. Laten we starten met korte wervelende alinea's. Waarin we op zoek gaan naar de essentie van de mogelijkheid tot antwoord door de 'ander'. *Ik probeer het.*

***

Jaren geleden legde de man wat geld opzij, dat later vrij zou komen. Dit later is nu. Hij zit op de bus, half indommelend door de hitte, maar test toch met tussenpozen of het document nog in de binnenzak steekt van zijn te warme vest. Want er zijn problemen. Een ambtenaar liet hem telefonisch weten, dat er een belangrijk document ontbrak. De hem beloofde sommen konden niet uitbetaald worden. Hij moest immers kunnen bewijzen of hij nog leefde. Met een kruis in een vakje in een formulier dat vanmorgen met de post toekwam. Maar hij moet het wél persoonlijk komen afleveren. Stem en papier zijn niet genoeg: verschijnen voor de ambtenaar is de geïmpliceerde derde voorwaarde.

Wanneer hij de bus uitstapt, voelt hij dat het toch wel te warm is voor zijn vest. Hij steekt verstrooid de weg over, komt terecht onder een auto en sterft op de kap ervan. Het formulier, dat bevestigt dat hij leeft, plakt tegen de voorruit.

De bestuurder leest door het raam de voor echt verklaring.
Hij stapt wankelend uit zijn wagen en schrijft met bevende hand op het papier dat de persoon nu toch niet meer leeft. Een verre politiesirene is hoorbaar. Als een robot loopt de bestuurder naar een brievenbus op de hoek van de straat en steekt het document door de gleuf. Hij heeft geen flauw idee wat hij hiermee ontketent. Met het hoofd tussen zijn handen zet hij zich neer op het trottoir. Omstaanders kijken afwisselend naar hem en het

levenloze lichaam.
Een politie wagen stopt met gierende banden.

Leven of niet leven…

De politieagent stapt met getrokken pistool uit zijn dienstwagen. Zoals daarbij vaak gebeurt, verplaatsen de omstaanders zich wat, zodat de cirkel die de plaats afbakent waar de onregelmatigheid zich voordeed groter wordt. Een getrokken pistool is potentieel gevaarlijk en dus kan je best proberen uit de vuurlijn te blijven.

De politieagent heeft echter automatisch gereageerd zoals het protocol hem voorschrijft. Zodra hij merkt dat het vermoedelijk om een gewoon geval van verkeersellende gaat, bergt hij zijn pistool op.
Hij neemt nu wat meer de tijd om de plaats van de gebeurtenissen te interpreteren. Zijn collega stapt nu ook uit de politiewagen.

“Wat denk je?”, vraagt ze.

Hij kijkt haar even aan, kijkt nogmaals rond en zegt dan:

“Het is duidelijk dat onze aandacht moet gaan naar die gedeukte auto, de naast de auto zittende persoon en het op de motorkap liggende individu.”

Ze knikt. Omdat ze de man die op rand van de stoep zijn hoofd ziet opheffen, terwijl er op de motorkap geen spoor van beweging waar te nemen is, neemt ze terecht aan dat die man die haar met enigszins lege ogen aankijkt wellicht informatie kan geven terwijl de andere stom zal blijven.

“Kunt U me vertellen wat er gebeurde?”, is haar niet erg originele maar formeel correcte vraag.

“De man op mijn motorkap was eerst levend en dan dood. Ik verwittigde de bevoegde diensten,” antwoordt de zittende

figuur die daarmee impliciet aantoont de bestuurder te zijn.

“Hoezo?”, vraagt de andere agent denkende dat hij misschien het begin van wat voor een uitleg kan doorgaan niet hoorde.

“Per brief,” is het korte laconieke antwoord van de bestuurder, “die lag klaar, zo kan je wel zeggen.”

Daarop stellen de agenten de verdere feiten vast, zoals dat heet, vragen om een lijkwagen om de dode van de motorkap over te brengen naar een meer gepaste omgeving, vragen de omstaanders door te lopen en keren naar het bureau terug voor verder papierwerk.

Twee dagen later krijgt de ambtenaar een totaal onbegrijpelijk bericht dat de bewuste persoon zowel dood als levend is. Hij krabt in zijn haar. Zou het hier gaan om een per vergissing ingevuld vakje, waarbij wie zich vergiste daarop snel het juiste vakje aankruiste? Dat zou betekenen dat de persoon inderdaad nog leeft, gezien het papier correct ondertekend is.

Hij twijfelt. De chef verwittigen of zelf proberen een antwoord te vinden? Hij denkt dat het beter is om er zelf een antwoord voor te vinden. Gisteren nog werd hij er smalend aan herinnerd dat men hem niet betaalt om papieren van A naar B te brengen, maar om papieren te analyseren en er besluiten uit te trekken. Dus trekt hij een besluit: de persoon in kwestie leeft nog.

Shoot out.

Hevige emoties storen correcte gedachtengangen.

Toen de bestuurder plots de man voor zich zag opduiken, schakelde zijn brein van het deel dat men een rationeel denkwerktuig zou kunnen noemen over naar een dieper gelegen deel, waar alleen begrippen gestouwd zijn, die men in een ver verleden met het toen nog niet gedefinieerd woord 'vlucht' zou kunnen omschrijven. Dit resulteert in wilde chemische reacties die doorheen heel het lijf spoelen. Men noemt dit adrenaline, maar is dit niet te reductionistisch? Het gevolg is wel, dat bepaalde waarnemingen zich plots in een ander tijdskader lijken af te spelen. In meerdere tijdskaders zelfs: sommige denkprocessen schakelen in hogere versnelling, andere dan weer in een lagere. 'Denken' is eigenlijk een te beladen woord. Het zijn eerder visioenen, die als een film die snel doorspoelt, voor je geestesogen verschijnen. Bijvoorbeeld: hoe hij, de bestuurder, in een fractie van een seconde de tekst die op de voorruit kleefde, las, op een existentiële vraag een tweede antwoord aankruiste, uit zijn wagen stapte, dit formulier in een bruine envelop stak en postte in een brievenbus op de hoek van de straat.

***

De werkelijkheid is echter anders. Niet alleen zijn hersens gaan in overdrive. Ook zijn spieren lijken een apart leven te gaan leiden. Zijn rechtervoet glijdt bijna zonder overgang van het gaspedaal naar de rem. Ook zijn been schiet ongecontroleerd vooruit en toch lijkt het, alsof zijn wagen langzaam en onherroepelijk doorschuift naar de weerloze man voor zijn voorruit. De man drapeert zich in slow motion over

zijn motorkap. Een uitgestoken hand met een papier erin, stationeert zich op ooghoogte. Dat is het laatste wat de bestuurder bewust denkt gezien te hebben.

Wanneer hij tot zijn positieven komt, zit hij neer op de rand van het trottoir en komt een vrouwelijke politieagent naar hem toe. Later zal hij zich zelfs nog even afvragen hoe hij dit detail opgemerkt had. De werkelijkheid is eerder een blauw en zwarte massa die oprees uit de wolk die zijn waarneming benevelde. Of misschien was het de stem.

“Kunt u mij vertellen wat er gebeurde?”

De bestuurder voelt hoe zijn mond een antwoord formuleert. Maar tezelfdertijd ziet hij een scene voor zich van een ambtenaar, die een tegenstrijdig formulier op zijn bureau vindt. Hij denkt aan een smakeloze grap. Of een poging van zijn zogenaamde collega’s om zijn promotie tot bureauchef te ondermijnen. Hij weet hoe dit aan te pakken… ze zullen… en hij zal…

“Ik denk niet dat persoon nog leeft,” zegt de politieagente. De bureau-scene wordt door de woorden van de agente met één veeg uitgewist. De bestuurder bevindt zich weer in een realiteit waar hij echter nog steeds niet echt vat op heeft. Hij kijkt om zich heen. Ziet de zich elkaar aanstotende omstaanders. Hij ziet nu ook een tweede politieagent die zijn wapen niet meer in zijn holster krijgt. Een schot. De agente draait zich om, en ziet haar collega neerzijgen.

Nu is het haar beurt om in een tranceachtige actie te schieten. Letterlijk zelfs. «Aanslag» «Valstrik» «Terrorisme» zijn de vage gedachten die haar hersens in hoog tempo oppompen.

Blijkbaar is een wapen uit een holster nemen makkelijker dan

hem er weer insteken. Want vooraleer ze doorheeft dat de andere agent zich gewoon in de voet heeft geschoten, vuurt zij haar wapen al af, daarbij een paar omstaanders neermaaiend. Wat iedereen daar aanwezig op de hoek van die straat nu ook in een toestand van extreme emotie brengt.

***

Niemand zou achteraf precies kunnen zeggen wat er echt gebeurde. Zeker de bestuurder niet, die als in een droom keek hoe de man met de brief langzaam van de motorkap gleed. De brief — of was het een formulier? — dwarrelde, gedragen door een lichte bries, weg van het gebeuren.

De komeet waar de kranten de laatste dagen vol van stonden, leek zijn vaste stek in het blauwe zwerk gevonden te hebben. Een astronoom, duizend kilometers verder, en, vanaf zijn uitkijkpost drie kilometer boven de zeespiegel, wist wel beter. `

Hij nam zijn iPhone maar zag dat er geen signaal was. Een hevige zonnevlam?

De poes en de astronoom.

Natuurlijk was er geen signaal. Alle astronomen weten dat er bij grote ontwrichtingen van de ionosfeer gekke toestanden kunnen ontstaan.
Hij hield het voorlopig op een komeetvlam. Geen signaal, geen verwittiging, geen werkende iPhone. Dat laatste heeft niet noodzakelijk met de zon of de komeet te maken. Het bedrijf dat die communicatie-dingen verkoopt heeft vaak last van invasies van kevers, om het op zijn Nederlands te zeggen.
De poes die miauwend rond zijn benen draait en er daarmee op wijst dat het al lang etenstijd is voor het vochtige voer en niet voor die harde korrels die haar etensbak, volgens poezen-hersenen toch, voortdurend bezoedelen, is voorlopig het enige wezen om hem een vrij goede uuraanduiding te geven.

De astronoom is te druk bezig met het proberen uitvissen in welke mate die komeet die daar in de lucht hangt de planeet in gevaar brengt, om zich ook nog zorgen te maken over hoe op andere plaatsen mensen erg angstig kunnen worden door een plotse gebeurtenis.

***

Iets waar de astronoom op dit precieze moment bijvoorbeeld nog geen weet heeft, is hoe een paniekerige politieagent zichzelf in de voet schiet zodra hij een lichtflits waarneemt terwijl hij omstaanders verspreidt. Die gaan alle richtingen uit en niet noodzakelijk daar waar hij hen verzocht zich naartoe te begeven. De agent voelt zich bedreigd en de misleidende lichtflits doet hem tot overmaat van ramp in zijn voet schieten.

De over de bestuurder gebogen collega politieagente associeert dit weliswaar uitzonderlijk natuurlijk fenomeen met

terrorisme. Dat is het gevolg van dagelijkse voortdurende valse berichten via walkie-talkie die daardoor wel het terrorisme naturaliseren.
Ze heeft nooit veel fysica gestudeerd. Wel weet ze dat tussen bliksem en donder een verschil in tijd bestaat, dus beschouwt ze de lichtflits en het daaropvolgende geluid van het schot als één voorval.

Maar het geluid van die flits die haar collega ontredderde, komt eigenlijk pas nu aanstormen, kortelings voorafgegaan door de schokgolf veroorzaakt door de op de ionosfeer afketsende komeet.

Met een inspanning die zoveel bloed naar zijn hersenpan pompt dat hij op slag razende hoofdpijn krijgt, probeert de verwarde bestuurder wat hij pakweg de laatste vijf minuten meent gezien te hebben op een rijtje te zetten. Hij heeft misschien iemand omvergereden. Hij heeft misschien een kruis op een formulier gezet. Hij is misschien uit zijn auto getrokken en op het voetpad gezet. Op de motorkap ligt een persoon die misschien dood is of misschien leeft. Een gedaante, die hoe langer hoe meer op een vrouwelijke agente begint te lijken, is misschien komen kijken naar de gebeurtenissen. Het formulier is kort daarvoor misschien in een bruine envelop in een brievenbus terecht gekomen of is misschien net dat papier dat nu hier ronddwaalt.

Alles bij elkaar, denkt hij, is hij wellicht niet de meest geschikte persoon om te vertellen wat er is gebeurd. Hij heeft wel meer dan een lichtflits gezien. Zijn dit nu schietende politieagenten? Is hij midden in een niet vreedzame betoging terechtgekomen? Hebben die agenten toestemming gekregen om op eigen initiatief te handelen?

De elkaar aanstotende omstaanders zijn plots zowat allemaal omliggers. Neergemaaid? Neer geblazen? Neer gestoten? Politiekogels? Het is hem helemaal niet duidelijk.

Van onder de auto kijken twee priemende groene ogen hem aan. Kattenogen. Het beest miauwt alsof het allang tijd is voor haar avondmaaltijd van vochtig voer.
Maar eigenlijk weet het dier zelf niet waarom het zó te keer gaat. Ze is duidelijk niet uit de auto afkomstig en ze kan zich met haar poes-hersenen niet herinneren ooit eten te hebben gekregen van die zittende figuur of die staande figuur met een dat rare ding in de voorpoot. En toch heeft ze een onweerstaanbare drang zou je wel kunnen zeggen om naar hen te miauwen en hen te wijzen op de plicht die een soort heeft van zodra ze een andere soort als huisdier gebruikt.

***

De iPhone van de astronoom gaf aan opnieuw over signaal te beschikken. De man wilde er net gebruik van maken wanneer in zijn drie kilometer hoge observatiepost op de omringende schermen ook opnieuw televisiebeelden binnenstromen. Op één van de schermen zag hij een man op de stoep zitten met zijn bebloed hoofd in de handen. Naast hem stond een blijkbaar verschrikte politieagente zenuwachtig te zwaaien met arm en hand waarin ze een pistool hield. Op de grond lagen heel wat mensen. Sommigen waren duidelijk aan het bloeden. Van de meesten kon je niet zien of ze al dan niet bij het bewustzijn zijn.

En dan wordt de observator helemaal koud. Van onder de op één van de beelden zichtbare auto kwam een poes gekropen die met grote groene oplichtende ogen de bebloede man aankeek die daar zit te zitten. Wat een blad papier zou kunnen zijn dwarrelde in haar richting.

Poes! Hij keek naar de vloer om zich heen. De kat die daarnet nog rond zijn benen draaide en naar haar avondmaal zaagde was nergens te zien.
En de kat die daarginds op een voor hem onbekende plaats onder die auto kwam gekropen had net hetzelfde zwarte niet gestreepte vel en dezelfde grote groene ogen als de kat die hier verdween.

Gelukkig, dacht hij, was hij astronoom en geen quantummechanica onderzoeker!

De kat begreep het allemaal niet goed meer. Laten we het anders formuleren, want wat is ‘begrip’ voor een kat. (We kijken al onder de schedelpan van wezens, mensen incluis, maar wat er zich IN de hersens afspeelt, daarvan maken we slechts plaatjes van schaduwen van activiteit). Plato anno 21ste eeuw.

***

De kat kruipt weer onder de auto. Even daarvoor was ze een poos in een soort wazige tunnel terechtgekomen, daarna in een plek met heel veel blinkende dingen, waarachter een wezen zat (van het soort dat haar soms eten geeft…zou die haar ook eten geven?). Ze is ergens naartoe gekatapulteerd, waar ze voordien nog nooit geweest was.

Maar er zijn nog dringender noodzakelijkheden. Ze heeft honger en waar ze zich bevindt, ruikt ze niets aantrekkelijks. Ze staart even naar dat wezen maar ze kan beter nu wat rondkijken en misschien zo … oh… wat is dat?: ze ziet een kat in de weerspiegeling van zo’n blinkend ding dat op de grond staat. Vriendin of vijand? Ze voelt haar klauwen zich strekken, en haar nekhaar rijzen. Ze miauwt uit gewoonte. Dan… weer die rare tunnel. Naast haar ligt nu opnieuw zo’n wezen op de grond dat haar normaliter eten kan geven. Deze plek kent ze. Maar het wezen op de grond niet ver van hem vandaan, geurt naar iets dat zowel voedsel belooft, maar ook gevaar seint naar haar brein.

Met een paar soepele sprongen, glijdt ze weer in het duister onder het voertuig waar ze al onder heeft vertoefd. Veilig. Even haar toilet verzorgen nu… De kat likte aan haar poot, en vergeet al wat er voordien was gebeurd.

Ondertussen wordt de toestand op de hoek van de straat met elke seconde chaotischer. Er is lokale paniek, maar ook verderop lijkt iedereen helemaal in de war. Mensen wijzen naar de lucht. Sommigen lijken katatonisch. Weer anderen lopen heen en weer zonder doel, als een kip zonder kop, wegvluchtend van het blok. Overal is er geschreeuw.

Een moeder, die wat later dan gepland, besloten had toch te kiezen voor een nazaat bij haar vorige vriend, loopt een zaak binnen met Warhammer miniaturen. De reden is gemakkelijk te raden: zij staat op twee meter van een glazen deur die openstaat, omdat de leverancier net een lading dozen heeft afgeleverd met daarin Ridders en hun parafernalia. Dat er ook een lading marijuana onder steekt, weet de winkelbediende wel maar zijn baas niet. Die is er toch niet. Is vertrokken voor een paar dagen naar een of andere comic-con in New Mexico. De snoodaard, misschien gaat hij enkel om wat peyote bijeen te scharrelen. Hij, die zijn zaak weerhield van failliet te gaan, (Warhammer was van kleins af de bestaansreden van de winkelbediende) moet het zien te doen met dat goedkoop spul waarvan hij niet eens de herkomst weet. Wat chemical entertainment betreft, kun je niemand meer echt betrouwen, maar soms moet je luisteren naar de noden van je lichaam.

Zijn hele lichaam jeukt en hij is aan zijn hals — verscholen achter zijn warrige baard — aan het krabben op het ogenblik dat de vrouw met de kinderwagen binnen stormt. Vrouwen zijn geen regelmatige klanten in die zaak, maar een vrouw met een kinderwagen, dat is nieuw, ook voor hem.

Hij zet zijn vriendelijkste verkopersgezicht op, maar de vrouw kijkt hem alleen maar met grote schrikogen aan. Ze heeft groene ogen, en met haar verschrikte mond, gepiekt haar, moet

hij aan een ‘old world’ dragon denken. Ze zwaait met haar armen alsof ze inderdaad vlerken heeft. En wat ze uitbrengt, daar verstaat hij geen woord van. Het ding in de kinderwagen, een kind waarschijnlijk, zet het op een schreeuwen. Hij verlangt er zo naar op die Comic-Con te zijn. Kijken naar die jonge meiden in hun strakke latex pakjes, met elfenoortjes en pluizige kattenstaartjes, die hij zo graag eens zou strelen. Een wormgat wormt zich in zijn verbeelding. Maar de realiteit stormt in nog grotere mate zijn bestaan én de winkel binnen.

Met een luid gespetter en geraas, dat al het kabaal van vrouw en kind overstemt, ramt een Harley Davidson motor de etalage. Net vooraleer de winkelbediende een misselijk makende pijn voelt tussen benen, wanneer het exquis gekerfde loopvlak van een voorwiel zich tussen zijn benen plant, ziet hij hoe een flink stuk afgebroken glas zich in de hals van de motard boort, waaruit een Kill Bill-achtige straal bloed spuit. Hij ziet niet meer hoe dit de vrouw en kinderwagen besproeit. En hoe het gehelmde hoofd een nis inrolt waarin een levensgrote Vikingachtige figuur te pronken staat, met getrokken bijl en wraakzuchtige gelaatsuitdrukking. Met die helm voor zijn voeten lijkt het geheel zowel levensecht als anachronistisch. De allerlaatste gedachte van de winkelbediende is dat de interne camera dit ongetwijfeld allemaal registreerde.

En de woorden ‘viraal’ en ‘rivaal’ stokken halverwege hun totstandkoming.

En wat met de bruine envelop?

Op het ogenblik de kat zich opnieuw onder de auto verschuilt lijkt ze behalve op eten ook te wachten op iets wat precies nog moet gebeuren. Wat heeft ze eigenlijk weerspiegeld gezien?

Warhammer miniaturen misschien, maar in de verbeelding van de poes hebben de figuren katersnoeten (indien poezen verbeelding hebben). Het zijn dat soort ridders op twee achterpoten die katten knijpen in het donker, wat ze helemaal niet op prijs stelt. Wat ze niet weet is dat ze eigenlijk moderne drugverkoper speelgoed zijn. Die verkopers doen zich als ridders voor maar koesteren de draak zelf. In plaats van hem te doden en de jonkvrouw te redden, maken ze er de jonkvrouw in zekere zin verslaafd aan.

Denk maar aan Zwarte Jekker, de Harley Davidson bestuurder. Die weet bijvoorbeeld wel alles af van hoe planten en hallucinaties jonkvrouwen met piekerig haar tot slaaf maakten. Wat hij niet weet is wat er in de volgende bocht zou gebeuren. Daar reed plots een auto schuin door nadat ie een voetganger heeft opgeschept. De motorrijder legde zich plat in dezelfde bocht met de bedoeling de vierwieler en de meegevoerde nog even spartelende persoon te ontwijken. De bocht bleef duren. Zwarte Jekker besefte dat hij, net als in een circuspiste, rondjes reed, omdat de zware Harley Davidson meer aan de centrifugale kracht scheen te gehoorzamen dan aan zijn instructies.

Na ettelijk bochtenwerk slagen motor en bestuurder er toch in zich enigszins op te richten. Ze rammen daarbij een rode brievenbus, waardoor alle daarin gedeponeerde berichten plots opnieuw de vrije lucht invliegen.

Het zijn bijna allemaal met rode harten gesloten blauwe

enveloppen, wat normaal is, gezien we op dit ogenblik 12 februari schrijven. Achtenveertig uur nog verwijderd van het grote magische commerciële feest waarop alle reeds verliefden en verliefd wordende personen samenspannen met alle niet verliefden om zoveel mogelijk gadgets de wereld rond te sturen. Die gadgets verzekeren de verklaring van hun eeuwige verbondenheid aan iemand anders. Ze nemen daarmee voor zeker aan ooit door een worm- of ander gat van hier naar daar verplaatst te worden om zo die eeuwigheid tot eeuwige waarheid te bevorderen.

Maar dat stoort de Harley Davidson rijder niet. Wat hem wel hevig stoort is een bruine envelop die de brievenbus voor zijn helm wisselt en door de ontstane winderige wrijving hierop blijft plakken terwijl de motor zich nog aan het oprichten is. De erop gezeten rijder kan daarom niet zien dat de bocht plaats maakt voor een groot winkelraam, waar hij pardoes door vliegt en daarmee de nazaat-draagster en marihuana-koerierster bloedig overspoelt met zijn definitieve niet aflatende dwang om haar voor eeuwig als drager van zijn kind en van zijn producten door dat leven te laten gaan, waar hij net zelf onthoofd afscheid van neemt.

De Viking lijkt het hele tafereel niet enkel met de bijl te onderstrepen, maar ook met de daarbij getoonde gelaatsuitdrukking. De politieagente, die haar liefde eerder bekent aan haar pistool dan aan een mannelijk lid van de bevolking, treedt binnen in wat van de winkel overbleef. Ze ziet gelijk de Vikingkop. Die kijkt volgens haar niet enkel wreedaardig maar ook meewarig, naar het gehelmde hoofd, terwijl de rest van Zwarte Jekker zowat tussen het voorwiel van zijn rijtuig en de wegstervende winkelier geschoven zat.

***

Op dat ogenblik kwam de poes met hoog opgestoken dikke staart de winkel in. Ze liep recht op de rood geworden bruine envelop af en nam die in haar bek. De harige bal sloop daarop de winkel terug uit, omdat ze doorhad dat de politieagente pogingen deed om de plaats der feiten te bevriezen zoals dat ook wel eens gezegd wordt in politietermen.

De poes en de roodbruine envelop gingen daarop de mist in. De politieagente en de versufte autobestuurder konden verklaren hiervan vrijwel zeker te zijn, mocht de ambtenaar later op de kleur van de envelop wijzen.

Krokodillentranen

12 februari staat in de annalen geschreven als één van de meest bizarre dagen in de geschiedenis van de ‘mensheid’ (zie uitleg daarover op [121eX/K!3§&llkk-bis]).
Oh, er is een apocrief verhaal in een ‘Oud Boek’ te vinden dat de lezers ervan wijsmaakte dat de zon al een keer stilviel aan de hemel (in datzelfde boek doet een ster die krachttoer nog een keer na, maar vraag mij niet wanneer dit gebeurde, CE of BCE, het is een vermicelli soep met papperige cijfers geworden, de notulen uit die tijd zijn net zo betrouwbaar als wat de Ambtenarren (let op de dubbel rr) in het sterrenstelsel JADES-GS-z14-0 menen correct te archiveren, terwijl het aan het gebeuren was en is.

Maar 12 februari is geliefd bij de G-lovigen door en voor een samenloop van elkaar overlappende gebeurtenissen. Er was de komeet (stond die nu ook stil, of niet?), een zonnevlam (maar één of een hele batterij, een zonnehaard dus?), en dan nog het feit dat het veel te vroeg donker werd op die dag. De hele scene aan de hoek van de straat, werd immers plots in een diepe duisternis gehuld.

De komeet schuilde achter een dikke wolk, die ook al uit het niets was verschenen. Elke kleur leek uit alles, kledij en huid incluis, geloogd. Alleen wat wit was leek een soort roestbruine tint te behouden. Maar dit kon inbeelding zijn. De straatlampen floepten immers niet aan bij het invallen van de duisternis, al zochten de elektriciens in de elektriciteitscentrales met hun zaklampen verwoed naar de heropstartknop van hun stroomleverend kraam. De etalages van de winkels bleven ook al gespeend van elke vorm van lokkend licht. Zelfs lampen op

zonne-energie — een nieuwe rage overgewaaid uit Portugal — lichtten niet op. De klassieke spot en hun timers werkten niet alleen ook op elektriciteit, maar waren geprogrammeerd voor ‘normale’ dagen, en dit was duidelijk niet geval die dag.

***

Op het moment dat de agente in de Warhammerzaak struikelt over een imitatiebijl van verzwaard faux plastiek, daarbij haar hoofd stotende tegen de scherpe boord van een omgevallen glazen kast met bont geverfde tanks, begint een kronkelend vaalgroenachtig licht de donkere hemel te vergiftigen.

***

Aurora borealis was onder normale omstandigheden een fenomeen dat iedereen doet stoppen waarmee hij bezig is. Maar de meeste mensen kruipen op dat moment nog rond op handen en voeten, en homo sapiens heeft geen ogen op zijn achterhoofd. Maar er was wel duidelijk een poollicht waar te nemen. (Dit mag je dus geloven daar in het archief van de Ambtenarrren. — let op de drie r’s, dit zijn leden van een hogerrre kaste van berrroepsverificateurrrss, met errrfrrrecht van vaderrr op dochterrr, enkel geldend in het sterrrenstelsel JADES-GS-z14-0 .)

***

Bloed gutst uit de diepe hoofdwond van de agente, die door de klap bewusteloos ligt in de pikdonkere plas die zich over de hele vloer van de winkel heeft verspreid. Dat haar bloed zich er toch wat in aftekent, ziet enkel de moeder, en dan nog maar heel onduidelijk. Het lijkt wel een nog dieper Anish Kapoorzwart.

Ze heeft haar kind, dat niet meer weent, een noodzetpil toegediend. Die heeft ze altijd bij zich. Het kind is trouwens niet

‘echt’, maar een ‘levensechte’ Koreaanse imitatie, zo ‘echt’ lijkend, en zo volgepropt met AI technologie, dat je niet meer kunt spreken van een robot (zij noemt het haar Zeinlein).

Wat een ‘echt’ kind doet — ontlasten, burpen, wenen, honger hebben — dat doet die imitatiebaby ook. Echter dan levensecht. Met het gevolg dat de moeder/drugkoerierster met haar kinderwagen als onschuldige prop soms in de problemen kan komen, tijdens een geheime missie in die konkelende wereld van bedrog, verraad en ultra violence.

Wanneer totale omzichtigheid geboden is, om niet op te vallen tijdens het afluisteren van het gekonkel tussen twee leden van elkaar bevechtigende bendes, mag een baby, echt of niet, niet beginnen wenen wanneer de behoefte aan eten of een verse pamper het van de beheersing van de lichaamsfuncties overneemt. Vandaar die noodzetpil met artificiële papaverextracten, gemengd met poeder van melk van het soort ezels waarmee de ooit beroemde zangeres ‘Mother of’ zich waste.

Veel ziet de moeder dus niet — herinner je de duisternis en het vage lekkende schijnsel buiten? — en veel bewegen kan ze ook al niet. Want iets klemt als een wolvenval rond haar been.

***

Wat het was, is nog niet gevonden in de archieven op JADES-GS-z14-0.

***

Wel hoort ze uit een achterkamertje van de winkel een vreemde melodie.

Ondertussen is de kat in een stoffig boompje gekropen, een boompje dat meer dient als reclame voor een reis naar de dodelijk droge duinpannen in Namibië, waaruit half versteende

bomen als figuranten in een film over de Apocalyps, hun takken als smekende armen opsteken, dan om zuurstof te genereren in een door uitlaatgassen en de rook van elektriciteitscentrales verstikte lucht van de stad.

Wat niet echt opvalt door de totale duisternis, is het feit dat de kat nu een rat in de bek heeft. Een rat die het duister van de straat verward had met het duister van de riool. Een dodelijke vergissing, want de kat heeft genoeg aan het licht van de aurora borealis om na een paar goed gemikte sprongen haar scherpe tanden in de hals van de rat te zetten, onderweg de roodbruine envelop vergetend.

***

Maar het is geweten dat er ook krokodillen in het rioolsysteem leefden. Het waren iets kleinere exemplaren (dus niet zoals beweerd wordt in vele urban legends, van die reusachtige monsters), zodat die zich relatief makkelijk konden wringen uit de mangaten in het trottoir. Even het deksel ervan oplichten, was voor die dieren geen probleem. Darwin zou blij geweest zijn mocht hij gezien hebben, dat sinds de tijd dat Pynchon in zijn roman 'V' (Eerste druk 1963) er melding van maakte hoe de 12de februari van dit jaar op Aarde die krokodillen al waren geëvolueerd tot een soort waarvan het grootse kenmerk was, dat in de mondhoeken van hun lange bek, vier kleine armpjes, twee aan elke kant, zich hadden ontwikkeld. Heel handig voor het losschroeven van deksels.

De krokodil voelde blijdschap in zich opwellen. Dikke tranen liepen uit zijn ogen: eindelijk was het moment aangebroken dat zij de planeet mochten overnemen (rioolkrokodillen, dat weet iedereen hebben het grootste zelfbewustzijn na de homo sapiens). Was het de geur van al dat bloed in de straat dat zijn

geest benevelde? Of waren een paar noodzetpillen uit de kinderwagen van de drugkoerierster de riool in gerold en had hij er een paar ingeslikt? Wat we toekomst noemen, maar in feite het relaas is in een logboek, zal dit moeten uitwijzen.

***

Eeuwig verschrikt, en met een soort nachtkijker op zijn neus, stapt de broer van de astronoom, ook zeer begaafd, maar hevig paranoïde en lijdend aan pleinvrees, uit zijn woning. In zijn haast mist hij maar net de brievenbus. Hij struikelt. Met zijn ene hand redt hij zijn kijker. De andere hand bevindt zich tussen al de enveloppen met zwarte hartjes bekleefd. Even verder ligt een groter exemplaar. A4 formaat. Hij houdt van dit soort enveloppen. Duiden nooit op iets helemaal ok. Heimelijk steekt hij het in zijn jas.

***

De Ambtenarren en -narrren hadden er geen oog voor. Het was net hun ochtend brreak/brrrreak. Trouwens ze hebben geen ogen (noch vooraan, noch achteraan). Ze deden hun werk blindelings. Het papaverextrract deed dus zijn werk. Een aiLwetend computerscherm keek wel even op.

Even samenvatten.
Zwarte Jekker is zijn hoofd voorgoed kwijt, zijn namaak-nazaat blijft burpen en kakken, terwijl de politieagente wordt afgevoerd voor verdere controle na het toch wel belangrijke bloedverlies.

***

Finnegan's Wake zag hoe Muster van Mark tot Mask veranderde en P. had het wat moeilijk nu F. niet enkel picturale literatuur oproept maar ook een aantal figuren laat opduiken waaronder Vikingen, fake faces, draak-dames, poezelige poezen en alle ridders van een winkel die plots zonder winkelier kwam te staan. En toch…

***

Ginds op JADES-GS-z14-0 waren krokodillen eigenlijk jacaré's, iets wat de eerste syllabe duidelijk aantoont. Ginds komen ze misschien succesvol uit de riolen te voorschijn, maar hier was die riool niets anders dan de vermomming van een worm- of ander gat, bloed of geen bloed.
En… andere galaxie, andere regels. Ambtenaren hier en ambtenarren ginds met of zonder bijkomende rrrollende rrr'en hielden ons dat voortdurend en voorrtdurend voor en voorrr. Over die regels hadden ze Pynchon misschien niet verder ingelicht. Zelfs indien alle andere rrregels uiteindelijk toch niet univer(rr)seel zouden blijken te zijn, is die ene bureaucratische regel dat wel: regels komen uit plaatselijke interacties voort.

Met Rovelli en de man van Gell als getuige, konden we de veronderstelling maken dat krokodillen en jacaré's wellicht te weinig kaas hadden gegeten, ondermeer van subtiele reptielenverschillen. Misschien waren ze beter bij broodsmeersel

gebleven waarbij kwark aan de boterham plakt zoals boter bij de vis, in plaats van te proberen af te dalen tot een bloederig bijna-nihilisme van de diepste begrippen waar het heden zelfs lijkt te verdwijnen en toekomst en verleden een loopje nemen met de tijd.

***

Ondanks alle armen en schroeven krijgen de jacaré-krokodillen uit deze rioolput toch snel het deksel op hun neus. Net zoals de meer aardse bevolking het zich in het hoofd haalt zomaar te kunnen verhuizen naar het land waarvan men blijft beloven dat het terug groot zal worden maar ondertussen de kleinheid ondergaat van Oude Testamenten-lezers, lopen ze de kans snel te worden teruggestuurd. Niet per vliegtuig maar per wormgat, iets waar noodzetpillen perfect nuttig voor zijn.

De drugkoeriersterziet plots in hoe problematisch de stijgende afhankelijkheid van het opium-zuigen kan zijn. Ze zal het noodgedwongen elders aanpakken. De wolvenklem waarmee ze aan een vierarmig vreemd lachend wezen vastzit is misschien niet direct een bedreiging voor haar welzijn. Net voor de wormgattrip, trekt ze nog snel kinderwagen en fopspeen-kind op de rug van die krokodil houdende jacaré of jacaré houdende krokodil, what is in a holder…
Ze komen gelijk ergens over het noorderlicht met alle kleuren van de regenboog, in een land waar kinderliedjes ook namaakkinderen in slaap wiegen. Dat dit land aan de andere kant van het door haar gekende universum lag, stoort haar niet. Zwartleren Jekker is dood, leve KrokodillenLeren Jacaré, waarmee ze eenzelfde slaafse verhouding begint.

De kat met de rat ziet ondertussen de kans de boom terug uit te klimmen. Maar dat wordt meteen bijna een faliekans. Ze

moet rennen voor haar leven. De vervolgende hongerige menigte vindt het helemaal niet erg katten voor konijnen in de stoofpot te steken, met rat en al… Hadden de Portugezen lang voor de zonne-energie lampen niet al het verhaal van João Ratão meegebracht die in de caldeirão valt en in de soep wordt meegekookt?

***

Met dit alles is de bruinrode envelop terug in handen van een menselijk wezen. Weliswaar in de binnenzak van een agorafoob maar toch veilig opgeborgen.

En dat moest ook. De huidige beschrijving van de werkelijkheid heeft van zwaartekracht, ruimte en tijd een soort allegaartje gemaakt omwille van de pogingen tot een enkel stel vergelijkingen te komen. De komeet maakte dat alles niet eenvoudiger. Een pendule komt in principe niet uit zichzelf van stilstand tot regelmatige beweging, dat moest een wetenschapper die de wetten van de probabiliteit kende weten, ook al was hij amateur astronoom in zijn vrije tijd. Maar een komeet was wellicht andere manna-koek?

***

Dat alles neemt niet weg dat de op Aarde verblijvende variant van het specimen *Officialis Vulgaris Ludicus*, onafgezien de enkele r in de plaatselijke vertaling van de soortnaam toch een papier in handen krijgt waarop staat dat de dode levend is of de levende, dood. Wat oorsprong en wat gevolg is lijkt voorlopig niemand te kunnen uitdokteren.

Hij weet wel dat hij met een ei zit in verband met de toe te passen regels… Hij krijgt trouwens een tweede schok, waar we het nog niet over hebben gehad: wanneer de bruinrode envelop hem bereikt, zit er meer in dan een moeilijk te interpreteren levensbewijs…

Bureauramp

De ambtenaar werkte in een heel klein kantoor. Zonder ramen natuurlijk, want hij mocht niet afgeleid worden bij het zoeken van de juiste stempel bij het hem toegezonden formulier. Waar hij die stempel zette, is in zijn job minder belangrijk, het was en is de stempel die telt. Hoe onleesbaarrrderrr, hoe beterrrr, want dit zorrrgde ervoorrr dat mogelijke aanvechtingen irrrelevant worrrrden.

Hij vroeg zich wel af, van waarrr plots zijn voorrrliefde voorrr de letterrr r kwam. Het leek een rrrecente tic te zijn, want zijn verrrloofde had hem, en dat in tegenstelling tot bijna elke activiteit die hij verrrichtte in haarrr nabijheid, daarrr nog geen enkele opmerrrrking overrr gemaakt.

Hij vond nu toch dat het welletjes was: *'Straks komt de letter L er ook nog bij'* dacht hij. En dit zou wel es lastig kunnen worden in het reguliere leven. Stel je voor dat hij een Japanner zou zijn. De vorige zin zou dan luiden: 'En dit zou wer es rastig kunnen zijn in het leguriele reven. Probeel daal maal mee es een brood, ai, blood mee te kopen.

Blood… bloot… 'blod'. Uit het kleine rastertje onder zijn tafel steeg trouwens een lichte metalen geur op, die hij associeerde met de geur van bloed. Dit bevreemdde hem. Hij had nog nooit last gehad van bloedneuzen. Maar misschien was het enkel het woord 'blod', waarvan hij om een of andere reden dacht dat het in het Engels bloed betekent. 'Bloedbad' vuurden zijn neuronen op hem af. Dat deed hem aan zijn zelfmoord denken (maar dat wou hij niet, zijn vriendin zou daar zeker veel op aan te merken hebben, al die moeite om aan een man te geraken en hem dan kwijtraken voor wellicht een akkefietje…).

Het was wellicht eerder een vorm van synesthesie. Een oplichtend scherm en hop, bloedgeur. Hoewel dat niet mocht van zijn baas — achter zijn rug noemde hij hem de 'ambtenar' (één a op het einde van het woord) — bracht hij toch zijn iPhone mee in zijn werkcel. Zijn vriendin vond het wel spannend een verborgen zakje in de voering van zijn broek te naaien. Ze was en is nog steeds van Indische afkomst, en wist heel goed, hoe je iets moet naaien zonder dat dit gezien werd. (zij had nog geen weet, het arme kind, van het *aiLwetend* computerscherm vele kilometers daarvandaan.)

Terwijl de ambtenaar aan het denken was over welk soort stempel hij zou gebruiken om het formulier een vorm van officialiteit te geven, was het schermpje van zijn telefoon nogmaals opgelicht en had hij heel snel het beeld van een hoek van een straat gezien, waar blijkbaar van alles gebeurd was. Exact wat, was allemaal niet duidelijk, het leek de nacht ervoor gebeurd te zijn, want alles was in een groenige duisternis gehuld. Een seconde nadien viel zijn telefoon trouwens uit.

Hij had het voordien al wat vreemd gevonden, dat de schrille TL boven zijn bureau de geest had gegeven. Maar dat zijn telefoon nu ook plat viel, dat was bizarrr, bizarrr. Sjjjt. Stilll jij!

Hij stak een kaars aan. Hij had altijd een kaars in de lade van zijn bureau. De weg naar zijn stempelcel liep immers via heel veel gangen (een paar zelfs zo goed als ondoorgrondelijk ondergronds. Ze leken met houwelen gehakt in een excentrieke gemarmerde steensoort. De prikklok had hem echter nog niet toegelaten die aders eens van dichterbij te bekijken.) Hij had altijd gevreesd dat zijn baas om hem tot overwerk te dwingen, hem ooit wel eens in het duister zou zetten (iedereen weet dat, na dit jaren te doen, je geen licht nodig hebt om te stempelen).

Maar dat zou zijn vriendin hem nooit vergeven hebben. Hij moest en zou altijd op tijd thuis komen om zijn dahl op te lepelen. Vandaar dus die kaars die hem nu wél van pas kwam. Niet om naar huis te sprinten, maar wel om even na te denken over de recentste momenten daar in zijn cel.

Het ruiken van een bloedgeurtje. Een r-manie. Een TL lamp die kapot was. Zijn telefoon die de geest had gegeven. Een formulier dat hij moest stempelen.

In het flakkerende licht van de kaars, viel hem nu op dat er *nog iets extra* in de envelop stak. Dit leek hem een soort doodzonde. Dit was werk afpakken van collega's op andere diensten. Hij had een paar vrienden die hun brood verdienden met formulieren in een envelop te steken. Er twee in steken, betekende niets minder dan broodroof voor hen. Want niet de stapels formulieren werden door de bureauchefs gecontroleerd, maar wel het aantal te verwerken enveloppen.

'*Vorm vóór inhoud*' hing aan de muur in elke werkplek. Nu niet zichtbaar in het flauwe licht van de kaars. Maar de ambtenaar had er al vaak naar gekeken, en had het ook altijd flauw gevonden, dat ze dit gedrukt hadden op een zeer gewoon rechthoekig stukje papier. Er waren toch zo veel meer vormen. Misschien lag het probleem aan de printers. Maar hoe veel extra ambtenaren hadden ze niet kunnen aanwerven, om die melding een beetje bij te knippen.

Even was de ambtenaar gaan dagdromen over een mutatie naar die knipdienst. 'Haha, een geknipte job', zou hij zijn vriendin gezegd hebben. Of toch niet. Knippen had voor haar een andere betekenis. Hij zou haar niet hebben willen herinneren aan haar tijd in zo'n sweatshop in wat ze nu 'haar land van herkomst' noemde.

Maar misschien was het tweede papier geen formulier!!!!

Een dreigbrief bijvoorbeeld. Iemand had ontdekt dat hij een Indische vriendin in zijn kelder had. Met bovendien een rooster naar de straat, langswaar haar Bengaalse kat nu en dan es ontsnapte. Het zal die kat geweest zijn, die hen verraden had. Anderzijds, de bruine envelop was niet aan hem geadresseerd. Zou hij durven aanraken wat hem niet toebehoorde? Er waren collega's ontslagen voor mindere misdrijven (een kussen op hun stoel bijvoorbeeld, dat dikker was dan de toegelaten anderhalve cm stoffering).

Met bevende hand reikte hij naar het papier. Langzaam schoof hij het er een paar cm verder uit waardoor nu een klein hoekje ervan uit de envelop stak. Een grafiek of is het een blueprint leek te verschijnen.

Dit was meer dan zijn hart kon verdragen.

De ambtenaar is niet meer. Hartaanval. Hij blies zijn laatste adem uit, en daarmee ook de kaars. De met wat later bekend werd als het 'Tweede Document' verzwolg in het duister. Zijn vriendin tast ook nog altijd in het duister.

***

Zwerfkatten-realitijd

Het aantal vaak bloederige kadavers dat doorheen dit verhaal loopt overtreft elke verwachting. Als P. het niet is die definitief afscheid neemt van de randfiguren in dit verhaal, dan zorgt F. daar wel op elegante manier voor.

Het grappige — hoewel dit hier misschien niet de juiste term is en de meer gevoelige zielen waar het dodenbeleving aangaat kunnen beter van kanaal veranderen — is dat F. ook meedogenloos komaf maakt met de ambtenaar die misschien het hele verhaal in gang stak. Hij gaf hem wel een meer gemoedelijke en minder bloederige dood. Zeg nu zelf: een gewoon hartaanvalletje omdat hij een stukje papier ontdekte…

De meer gewelddadige urbane underground zegt wél “net goed”. Ze hebben enkel spijt dat de ambtenaar niet met een volledige uitbloeding of een in stukjes gereten onderbuik het voorlopige voor het eeuwige verwisselde, zelf als de meeste van zijn ambtelijke soortgenoten het voorlopige voor definitief aannamen en rond het eeuwige vraagtekens zetten zo groot als de enorme sparrenbomen in de zuiderse bossen, vooraleer een ondernemer zonder andere bekommernissen dan *veele gheld moaken,* de bossen terug tot as liet vergaan.

***

Men kan niet zeggen dat de vriendin van de ambtenaar erg onder de indruk is van het verlies van de vent die haar verplicht tot het naaien van binnenzakjes in allerlei soorten goedkope C&A pakken om er gadgets in te verstoppen die de hoofd-ambtenaarling voortdurend probeert te vinden.

Maar nu is in op en gedaan. De Indische vriendin heeft andere bekommernissen dan die dode ambtenaar die heel zijn leven

meer aandacht had besteed aan enveloppen en formulieren dan aan haar pogingen om hem te behagen, al bleef het vaak bij lonken en naaien van zakjes. Nu ze vent-loos is zal ze wellicht ook vaderland-loos worden en dat kan gelijk een ijselijke uitzetting betekenen, indien niet naar het verafgelegen land van herkomst dan wel naar een buitenplaneet en, waarom niet, zelfs naar een krokodillen-jacaré wereld ergens verloren in het begin der tijden, indien de tijden ooit begonnen waren, iets waar een astronoom en zijn broer ooit een observatie over indienden. Hoewel ze er vraagtekens bij zetten had de ontvangende ambtenaar het document toch gelijk met het stempel GEHEIM gemerkt. Ze weet ervan omdat ook ambtenaren wel eens hun mond voorbij praten.

Voor het ogenblik is overleven haar grootste bekommernis. Ze zorgde voor zwarte weduwe-kleren, niet om enig rouwgevoel te laten zien, maar eerder om helemaal niet gezien te worden in de snel vallende nacht. Zodra de straten even donker zijn als wat ze had aangetrokken, loopt ze de deur uit in de richting van het nachtcafé met dubbele ingang. Ze neemt die ingang die slechts door ingewijden gekend is en komt in een grote ruimte vol andere zwart geklede figuren met de meest eigenaardige vormen en spraken. Alleen de ondergronders weten van elkaars bestaan af. Nadat haar geest met een tweede pil op het niveau van haar buren komt te staan, kan ze doen begrijpen dat ze niet zozeer naar een andere vent zoekt maar wel naar de zekerheid dat de eigenaars van het niet echt verkregen vaderland toch de grond niet onder haar voeten zou wegnemen.
Wat ze daarop aanvaardt zou helemaal niet aanvaard geworden zijn door meer bewuste zwarte weduwes, maar haar bewustzijn is tegenwoordig van klein kaliber na een kort leven met de ambtenaar en een lang leven van het nemen van allerlei pillen,

verkocht met de valse publiciteit bewustverruimend te werken.

***

Zonder dat ze echt dood ging, liep ze toch dit verhaal uit. Alles bij elkaar was zij wel een randfiguur en als de ambtenaar gewoon in een bruine-envelop-met-geheime-documenten-hartaanval bleef, dan kon ze zelf toch zeker niet door de Hoogpoort maar wel door de kleine Achterpoort verdwijnen vond P..

Dat kon van die zwerfkat helemaal niet gezegd worden. Bengaals, Egyptisch, Siamees of Straat, een kat kon niet zomaar gewoon de pot op en gelukkig ook de pot niet in. Die rat was wel jammerlijk verdwenen tijdens die vluchtepisode maar zij kreeg van de auteurs de expertise in het vinden van shortcuts naar andere plaatsen op deze (en op andere?) wereld(en). Ze kwam net het duister uit op het ogenblik dat de vriendin van de ambtenaar door de Achterpoort het duister inging. En haalde daarbij gewoon de envelop terug op die via de broer van de astronoom bij de ambtenaar was gekomen en nog op diens bureau lag.

***

De kat werd gedreven door iets dat ze zelf maar nauwelijks kon begrijpen. Ze kon trouwens ook zelf geen documenten lezen, alle genetische manipulatie en alle al dan niet aiL-computers ten spijt.

Kon dat Tweede Document beter het duister in of moest het het licht zien? Na een snelle consultatie aan wie denkt alles te weten in verband met tweede documenten, is dit wellicht gewoon amendementdocument, en geen amen en uit dement document! Over tweede amendementen kan veel gezegd en geschreven worden maar F. en P. leveren ondertussen ook het

bewijs dat dit ook kan over andere amenderende documenten. Amendementen zijn vaak door de tijd getekend, wat de aanwezigheid van de zwerfkat zou kunnen verklaren die nu eens hier dan weer daar opduikt, net omdat ze zich in haar eigen realitijd bevindt.

Waar iedereen het vragen naar had — en niemand wist wat de ambtenaar eigenlijk had gezien voordat zijn hartspier enkele slagen oversloeg en hij daarop net zo blauw werd als de blauwprint die hem de dood injoeg — was naar de eigenlijke inhoud van dat tweede document. Je kon er uiteraard naar raden. Iedereen raadde in de zin die hem het best uitkwam, dat is gebruikelijk in een wereld van naar eigen grote navel staarders. Het was bovendien geen erg gewaagde veronderstelling dat indien het inderdaad om een amendementdocument ging, dit een nieuwe wending zou geven aan het meest gekende tweede amendement: «Aangezien een goed geregelde militie nodig is voor de veiligheid van een vrije staat, zal geen inbreuk worden gemaakt op het recht van het volk om wapens te bezitten en te dragen.»

Op grond van dit amendement uit de vroege geschiedenis van een woest bezettersvolk dat meer geluk had gehad met haar moordpartijen dan de Vikingen die aan haar vooraf waren gegaan, kon je vandaag alle kanten uit. Zo'n amendement kwam goed uit om al wie groenwazige terroristen die het aandurfden de iPhone van *dienen ambt'ner* stil te leggen eens degelijk aan te pakken, ook als de officiële politieagente voorlopig met pistool en al buiten spel was gezet door Zwarte Jekker of de Viking die zich in zijn buurt ophield.

Had F. of P. het al gehad over die bestuurder die ondertussen helemaal terug bij zijn positieven was? Het zou om een

gevaarlijk figuur kunnen gaan! Hij was van de Henry-clan en stamde af van voorouder Patrick, die ooit mee de aanleiding had gezet tot dat tot geweld brengende tweede amendement omdat hij aan slavenopstanden dacht. Dat was geen buitenlandse bedreiging waar een geregeld leger het vaderland tegen kon verdedigen, maar een binnenlandse bedreiging, en dus zei hij ergens in 1788: "*If the country be invaded, a state may go to war, but cannot suppress insurrections. If there should happen an insurrection of slaves, the country cannot be said to be invaded. They cannot, therefore, suppress it without the interposition of Congress*". Daarop besloot hij dat als iedereen zich daarentegen zelf kan bewapenen en milities vormen — en met iedereen bedoelde de voorvader van de huidige bestuurder uiteraard witte iedereens — was het probleem zo opgelost.
Maar nogmaals, niemand wist of bij dit levensbewijs van de dode een blauwprint zat om dat amendement te versterken of af te zwakken. De Henry's wilden West natuurlijk versterken zonder geen risico's te lopen.

Beter dood dan twijfel? Had de bestuurder bewust de levensbewijzende sukkelaar opgeraapt en het document onderschept om ze respectievelijk op de motorkap en tegen de voorruit te plakken?
Zat hij in dezelfde realitijd van de zwerfkat?
Of niet?

De eend die tweemaal snaterde.

Ook F. vindt dat het tijd is om de amendementen een halt toe te roepen.

Ze zorgen voor ademnood. Ze werken verstikkend op zijn verbeelding. Oh, hij had wel al wat verhaallijnen klaar staan. Om er eentje uit te pikken: de vierarmige en vierpotige krokodil-jacaré-kaaiman, die zich door een luik in het achterkamertje van de Warhammerwinkel, een weg baant door een wirwar van donkere, gangen, en die op een gegeven moment uitmondden in het netwerk van zowel de riolen als die van de administratie van de stad. De krokodil met het been van de drugkoerierster in zijn muil, komt zo terecht in de cel van de ambtenaar. Met zijn poothanden raapt hij het papiertje op met het adres van de ambtenaar. Het was uit diens schortzak geschoven, nadat hij van zijn stoel op de grond viel na zijn hartaanval. De krokodil, die zeer geletterd was, (lijken de groeven in de huid van de genus crocodilia niet op een primitief soort hiërogliefen?, vandaar die onverwachte evolutie bij de rioolkroks) vond het wel spannend dit voor hem onbekende deel van het netwerk es te gaan verkennen. En na het afgerukte been naast de ambtenaar gelegd te hebben — wat een flink bot om op te kluiven zou worden voor de interne controleorganismes die op een bepaald ogenblik toch geconfronteerd zouden worden met de overleden ambtenaar — uiteindelijk in de kelder zou verschijnen van de vriendin van die man. Het zou ongeveer liefde op het eerste gezicht worden zijn tussen die twee. Hij met zijn acht ledematen, zij als versteend staand voor het enige rekwisiet dat ze bij machte was geweest mee te nemen uit haar land van herkomst: een veelarmige bronzen Shiva. Dit beeld zou als een soort verkeersagente de vele levenslopen hebben kunnen

aanwijzen voor het verliefde paar, maar zoals gezegd, laten we die nu allemaal links rechts rechtdoor en achter ons liggen.

F. besluit terug te keren naar een cruciaal moment in het verhaal.

***

De versufte bestuurder realiseert zich dat hij op het trottoir bij zijn geblutste auto zit. Voorlopig komt de chaos rond hem niet binnen. Misschien heeft hij het voorgaande wel allemaal gedroomd. Het enige wat nu van belang is, is het feit dat hij een bruine envelop in de handen houdt. Zonder stempel, maar niet dichtgeplakt. Dit kleine detail wordt nu wel belangrijk voor ons verhaal, dat nu weer even verder gaat in de verleden tijd.

***

Zou het kunnen dat de bestuurder echt niet goed meer wist hoe die bruine envelop bij hem terechtgekomen was. Hij zag wel dat er vlak naast hem een ouderwetse brievenbus oprees. Maar dit bewees nog niets.

De envelop had een soort velcro sluiting op de flap, waarmee men hem kan sluiten. De flap leek wel een tong uit de nauwe spleet waaruit een stukje van twee documenten zichtbaar werden. Sommigen vinden dit verleidelijk. De bestuurder had echter al genoeg meegemaakt die dag. Hij zou zich niet bezondigen aan het lezen van missives die niet voor hem bestemd waren: het briefgeheim schenden was voor hem nog steeds — alhoewel in de ogen van velen heden ten dage, een ietwat achterhaalde reflex — not done. Hij kon wel niet beletten toch een stukje van een soort blauwdruk te zien op het tweede document. Omdat zijn geest nog steeds in shock was, genereerden zijn synapsen het maffe idee dat dit zowel het top secret plan van een Amerikaans vliegdekschip kon zijn, als het

nog veel geheimere bouwplan van AI baby's, waarmee China hoopte de bevolkingsname af te remmen.

Maar ook dit dreigt weer te ontaarden in nodeloze fantasieën. "Bij de realiteit blijven is de orde van de dag", mompelt F.

***

De bestuurder weerhoudt zichzelf meer te willen weten te komen over die documenten in bruine envelop. Het eerste lijkt hoe dan ook onschuldiger. Een aangekruiste zin. Maar ook die leest hij niet. Voorzichtig legt hij de envelop op het trottoir naast hem. En hij stapt in zijn auto waarvan het portier nog openstond. Wellicht door de klap waarvan hij zich niets herinnert?

'Hij zou in zijn wagen wachten', bedenkt hij, 'tot de ordediensten orde komen scheppen in zijn leven.'

Maar het leven kent geen genade. De iPhone in zijn zak maakt het hem bekende snaterend geluid van een wulpse wilde eend. Met enige tegenzin, haalt hij het toestel uit zijn zak. Een onbekend nummer. Dit zou hij negeren.

Hij drukt op de rode knop. Niets mee te maken! Maar onmiddellijk daarna snatert zijn telefoon opnieuw. Hij heft zijn hoofd op, en zijn blik valt op iemand die op de tegenoverliggende hoek, een telefoon tegen zijn oor houdt, en hem lijkt aan te staren…

***

Achter de naar hem starende man met een aan het oor geplakte telefoon zou zich een kaaiman kunnen bewegen die op de loskade een enorme kraan had bediend om een lot rioolbuizen uit de ingewanden van een oceaanschip te tillen.
Die zou nu voldaan naar de Warhammerwinkel gewaggeld kunnen komen om er een bestelling Ridders op te halen. Tussen de enorme rotzooi, zou hij nog net een genetisch geëvolueerd reptiel met volgens hem teveel ledematen in een soort buis zien verdwijnen met een aan hem vast geankerde koerierster.
Een veelheid aan armen. Dat zou het hem gevoel geven een Shiva-figuur te moeten zien in plaats van een Iris die niet aan Hera verbonden was maar aan een Krokodil-Jacaré? Misschien kwamen beide personages ergens uit een parallelwereld, die later terug opduiken zodat hij dan zijn visioen beter zou kunnen interpreteren.
Ondertussen nam de kaaiman zuchtend het pakje Ridders op. De kaaiman kon het pakje Ridders gratis meenemen vermits de winkelbediende niet meer reageerde op de gewone vraag ‘Hoeveel moet ik U?’. De kaaiman verdween net voor de politieagente per ambulance werd afgevoerd. Dat dacht P..

Maar F. had gelijk, dat was de zorg van de bestuurder niet. Die wachtte gewoon op ordediensten die niet gelijk op omstaanders of kometen zouden schieten. Dus in plaats van die fantasie te beleven, keek de bestuurder gewoon naar de starende man.

***

Het gepersonaliseerde wijsje, verbonden aan voor hem onbekende nummers, schalt door zijn oor. *I scream, you scream,*

we all scream for ice cream, rock, rock my baby now… klinkt zijn iPhone. Pistache, vanille, mokka of gewoon zwarte bedekking?

Nee, het is de observerende astronoom die met dit goed oud fox-trotje de juiste toon aangeeft voor wat komt. Hij wilde bestuurder in stemming brengen om een eerder moeilijk te grijpen verhaal toch te begrijpen. Nadat de bestuurder de startmelodie onderbreekt door aarzelend aan te nemen, hoort hij dan ook:

- Luistert u nog?
- Ja, ik luister nog.
- Goed, dit is ingewikkeld. STOP.
  Het gaat over een document STOP.
  En een envelop STOP.
  Die moet naar een ambtenaar. STOP.
- Een document, een envelop, een ambtenaar.

De bestuurder, wiens hersenen nog steeds steeds wazige beelden doorgeeft, waarin nu beleefde gebeurtenissen zich vermengen met vroeger beleefde gebeurtenissen en wellicht ook met verbeelding, stelt de telegramstijl op prijs.

- De startende ambtenaar verwacht dat document. STOP

***

De startende ambtenaar? Ja! Laat ons even pauzeren en terug onder de aandacht brengen dat het een ambtenaar was die oorspronkelijk een levensbewijs per retour had gevraagd.
Welnu, DE STARTENDE AMBTENAAR IS NIET DOOD.
De bruine envelop opener was een van die heden ten dage eerder minder ethische figuren die met het briefgeheim een loopje namen. Dus toch een gewone randfiguur die kon

opgeruimd worden. F. had het bij het rechte eind… P. lette even niet goed op. En nogmaals kwam het een van het ander…

En wie moest nogmaals de boel recht trekken? De poes natuurlijk. Onvermoeibaar was het beest al geweest om doorheen alle tijdsvervormingen de plooien weer enigszins glad te strijken. Zonder dat de bestuurder het kon vermoeden en de politie-agente het kon bevroeden, was de bruine envelop dank zij haar teruggekeerd naar de plaats van waar ze eigenlijk nooit had moeten verdwijnen, namelijk de handen van de bestuurder.

Even zeggen dat de poes wel plichtbewust, maar niet gelukkig was. Nu ook weer met die astronoom. Nomeke en zijn foon, dacht ze terwijl ze zuchtte
De astronoom had persoonlijk nooit van Kobeke gehoord noch van diens hond Pardoes of de kater Kajoet. Maar de poes wel. Het waren meer dan Vlaamse hersenspinsels uit Zichem. Maar het ging volgens haar teveel over canis-soorten. Ze had toch al zo'n afkeer van Kobeke en zijn hond! En nu moest die halfgare astronoom toch wel een vos aan het draven zetten in plaats van de mooie Kajoet te laten opdraven. Want dat was pas een uitnodiging tot avontuur, zo'n echte kater, zonder alcohol, sinds de eeuwigheid. Eeuwigheid… wel… toch de hunne en ze hadden ondertussen maar liefst al zeven levens gehad in deze wereld. Misschien meer. Na zeven was ze de tel kwijt geraakt.

Maar ze kon beter verder luisteren naar wat de astronoom aan de bestuurder vertelde.

***

- Uw naam is Mister Henry. STOP.
- U doodde de bruine-envelop-drager. STOP.
- De politie was hier al en is nu versterking gaan halen. STOP.

- Een komeet stond stil boven de plaats der feiten en is nu weg. STOP.
- Er is een Warhammerwinkel in de buurt. STOP.
- Zo was er een krokodil-jacaré en zo was hij weer weg. STOP.
- Met een vastgeklonken koerierster. STOP.
- Je mag de STOP al stoppen, ik ben weer mee, informeert de bestuurder.

iPhones kunnen onmiddellijk zowel ontvangen als versturen, daarom zijn ze handiger in het gebruik dan de papieren telegrammen van de vorige eeuw.

De astronoom gaat verder in wat hij gewone spreektaal pleegt te noemen:

- Mister Henry, die envelop moet kost wat kost naar de startende ambtenaar. Misschien is er met de inhoud gesjoemeld, door Uzelf, door een koerierster, een Zwarte Jekker, een tijdloze poes, een onethische ambtenaar of diens vriendin, misschien zelfs door mijn broer die niet helemaal in orde is sinds hij bij zichzelf agorafobie vaststelde. Hier of in een andere realitijd. Ik kan alleen maar vaststellen dat de envelop nu hier is.
  Hoe dan ook, maak de envelop zeker niet open. Wat aan de ambtenaar toebehoort zal aan de ambtenaar teruggegeven worden.

Mister Henry luistert aandachtig naar de informaties van de astronoom.
Hij is blij dat hij door dit telefoongesprek op zijn minst terug weet hoe hij heet.
Al de rest lijkt wel op iets dat enkel kon ontsproten kan zijn in de misschien verwarde geesten van twee gepensioneerden die

een deel van hun tijd opvullen met het uitvinden van onmogelijke verhalen.

Hoewel. Onmogelijk? Daar zit die poes, en ze zit duidelijk op iets te wachten. Wel in de envelop kijken? Niet in de envelop kijken? Zoals we reeds vernomen, heeft de familie Henry een eigen kijk op de wereld, dus ook op bruine enveloppen…

De astronoom heeft het al aangekondigd: hij hoort loeiende sirenes de hoek om komen. Een vervoer van runderen uit het Zuid-Amerikaans continent of de beloofde en verwachtte versterking van de ordediensten?

Dood en opgeruimd

De afgebroken iPhone conversatie

Weer verduistert de hemel. Alsof de lucht de wenkbrauwen fronst om er een regenbui uit te persen. Het bleef zelfs niet eens daarbij.

Het is geweten dat telefoneren in een onweer gevaarlijk kan zijn. Het wordt die dag weer eens bewezen: een bliksemstraal verschroeit de man op de hoek. De donderslag manifesteert zich bijna tegelijkertijd. Maar dat is slechts stoer gedoe. Geïoniseerde lucht warrelt omheen de staart van de kat die nadien lijkt op een mascara-borsteltje, maar dan van een formaat dat Claes Oldenburg niet eens aandurfde in zijn glansperiode. Verder is het dier ongedeerd. Leven 9/bis'.

Maar elektrische ladingen veroorzaken wel meer onvoorziene resultaten in biomassa. Een paar eiwitten koeken samen in de schedel van de poes, met als gevolg, een grote toename aan parallelle hersenspinsels.

***

Moest zijn staart haar niet zo'n parten gespeeld hebben, ze had de envelop uit de handen van de bestuurder gegrist en er meteen mee naar de eerste ambtenaar gerend. Niet uit ethische overwegingen, of plichtsgetrouwheid, maar ze keek voor een fractie van een seconde in de toekomst. Heel even is de pijl van de tijd naar haar toe gekomen. En ze zag hoe de ambtenaar met een grote schaar een formulier aaneen knipt.

De poes had meteen door dat die omkering haar heel goed van pas zouden kunnen komen. Niet het plakkende knippen op zich, maar het wel feit, dat bijvoorbeeld muizen uit haar mond

zouden kunnen lopen, die dan, wanneer de tijdspijl weer deed 'zoals gewoonlijk', opnieuw in haar muil zouden sprinten. Gedaan met dat jagen op van die vieze knaagdieren waar je de herkomst niet van kent. Waar heeft een rat bijvoorbeeld allemaal niet gezeten? Aan de geurtjes die uit rioolroosters en keldergaten tijdens warme dagen oprezen, kon je vermoeden dat het daar niet onmiddellijk kosher was. Maar een muis uit haar zelf, dat was toch wel het meest hygiënische voedsel dat je je als kat kon voorstellen. Ze moest echt kijken hoe die eerste ambtenaar dit klaarspeelde.

Het probleem was wel dat er precies een metalen staaf in haar staart zat. Ze leek wel half op een kat aan het spit. De kat bleef dus ter plaatse.

***

De bestuurder heeft ondertussen de zoveelste schok van zijn leven meegemaakt die dag. Nu nog een wildvreemde geroosterd zien worden door een blikseminslag. Hij heeft goed kunnen zien hoe de telefoon met een blauwe steekvlam was ontploft. Wat met het lichaam gebeurde kan hij niet goed beschrijven. Maar ogenschijnlijk niet veel goeds aan het hoopje slappe kleren te zien dat daar lag te baden in een plas.

'Ben ik in de hel beland?' vraagt de bestuurder zich af… Wordt hij gestraft voor zijn onGloof? Want zeg nu zelf, soms kan 'trop' echt 'trop' zijn…

Edoch, het lijkt dan toch meer op een kermis in de hel. Want even snel als de wolk was verschenen, klaart alles op en schijnt de zon alsof er niets gebeurd is. Alleen de verschroeide astronoom zou misschien hebben kunnen opmerken dat de zon ogenschijnlijk niet helemaal meer op de juiste plek aan de hemel staat. Maar omdat we het hem niet kunnen vragen, gaan

we dit nu even negeren.

Wat niet te negeren valt, en dat lazen we al in het vorige hoofdstuk, is het aanzwellende geloei van politiewagens en waarschijnlijk een verdwaalde ambulance. De kat besluit dan toch met de staart achter de benen met de noorderzon te vertrekken. 'Niets mee te maken' flitst door haar hoofd in mensentaal. "Mie mee me aaauwn" klinkt het ongeveer.

Ietwat gesmoord, dat wel. want vreemd genoeg zit die envelop ook weer in haar muil. Zijn er toch een paar seconden uit de wereldgeschiedenis geknipt?

"Ik kan zowel maar naar die ambtenaar gaan", denkt de kat luidop. "Mi ma momee ma ja mi aaaauw aawn"

Zijn gemiauw trekt de aandacht van een winkelier, die in de deuropening staat van zijn winkel met kleine autootjes voor het Gaslands spel. Hij is aan het dagdromen over hoe die Warhammerwinkel daar aan de overkop ging, en hij al die klanten in zijn winkel zal krijgen. En net op dat moment passeert dus de poes. Een zwarte kat lijkt een goed voorteken in zijn wereld van magie en smeerolie. Hij grist een mechanische muis uit zijn broekzak en gooit die voor de poten van de kat. Diens mond valt open. Pavlov alweer.

Een kleine wervelwind krijgt greep op de vrijgekomen envelop die meteen de lucht inschiet. De kat heeft ondertussen de nepmuis in zijn klauwen, heeft enkel daar groene ogen voor, zodat ze niet ziet hoe de winkelier met een net om loslopende honden te vangen, haar zonder veel poespas opschept en met kat en muis zijn winkel binnen stapt. Exit kat. Voorlopig.

De envelop is ondertussen op het raamkozijn op de eerste verdieping terechtgekomen.

Een jonge vrouw met treurige ogen leunt met haar voorhoofd tegen het koele glas van haar venster. Haar vriend heeft haar de dag voordien verlaten. Was een job beloofd in een bank op de Kaaiman Eilanden. Maar hij vond het niet nodig dat ze meeging. Die envelop doet haar denken aan de afscheidsbrief die ze in haar brievenbus had gevonden. Ze heeft geen zin om nog meer slecht nieuws te lezen. Ze opent haar venster en duwt de papieren briefomslag van de vensterbank. Zonder nadenken sluit ze haar raam weer. Wees gerust, ze wordt nog een sleutelfiguur in ons verhaal. Sierlijk zeilt de envelop een kinderwagen in, die vreemd genoeg door een non wordt geduwd. Een non met bakkebaarden en een snor. Het lot heeft weer eens het grote lot getrokken.

Treurige ogen, snorren en bakkebaarden

De schrikkende bestuurder is nu duidelijk in shocktoestand. En wat voor een. Zo was de iPhone telegramstijlverteller aan de andere kant van elektronische golf, zo was hij in sublieme verdamping opgegaan. Hoewel, verdamping, sublimatie… Verdorie toch… is het dat geweest? Van vast naar gas, na een donderslag bij heldere hemel zonder golvende vloeibare tussenstap, zelf wetende dat ons lichaam voor meer dan de helft uit water bestaat, dus waarschijnlijk ook dat van de ongelukkige informant?

Ozon, O zon. Het door de tweede syllabe benaamde hemellichaam lijkt effectief, zonder dat de gesublimeerde astronoom er nog weet van heeft, uit koers. Een flauwe kometengrap: kan Hades de wagen niet meer meester?

De Henry-clan bestuurder is voor het ogenblik wel zodanig stuurloos dat hij beter niet alleen even in zijn wagen kan blijven niets doen, als ook een tijdje het verhaal over zich heen te laten gaan zonder er direct in mee te spelen…

***

En de poes? Bliksemkaters! Zou die iPhone als katalysator hebben gewerkt? Of was het louter toeval. Zeg nu zelf, kan je een blikseminslag bestellen? Het kon de versterking zijn van een signaal van Kajoet de Kater, daar vanuit het negende parallelle leven. Maar dat leek de poes toch wel een hele opgave. Er was ooit een menselijke back to the future, maar daar had je een heel wat gekkere geleerde voor nodig dan de agrofobische wetenschappelijke broer van de verdwenen astronoom en bovendien heel wat machinerie, iets waar poezen en katers niet over beschikten.

Haar omgedraaide tijdspijl leek eenvoudiger te werk gaan, als

dat inderdaad was wat er gebeurd was, … een knip met de voorpoot en dode muizen kwamen terug levend haar bek uit, recht de nis in.
Zoals we al tot vervelens toe zeiden kon de poes ondertussen met het loeien nog steeds niet uitmaken wat er aan kwam, dus nam ze de poten.

***

Hoepeldepoes en wegdermee dacht ook P.. Met of zonder omkering van de tijdspijl, maar wel met de envelop in de bek. Dat ging de goede richting uit…
Het bleek minder verstandig te zijn haar alles luidop te laten denken. Hoewel ze misschien niets kon doen aan dat gemiauw omdat ze geen echte controle over haar stem had. Nog steeds vol muizenissen in haar poezenschedel stelde ze te laat vast dat die laatst gevangen muis mechanisch was. En bek weer open is envelop weer weg…
Gaslands auto-verkopers hebben geen flauw benul van de wijze waarop katten met de tijdspijl omgaan, ondanks dat schroot wel hun ding is. Om helemaal eerlijk te zijn, waren F. en P. er eigenlijk ook nog niet uit.

***

De jonge vrouw met treurige ogen zou het verhaal zó ten einde gebracht hebben, mocht ze de envelop geopend hebben! Maar dat deed ze NIET. Waarom, denken sommige lezers ongeduldig.
Toch zijn er ergens twee of drie lezers die gelukkig zijn dat de jonge vrouw met de treurige ogen door haar beweging de non de envelop toespeelde met een zwaai van het raam. Die dacht zo in haar baardje dat de jonge vrouw met de treurige ogen het

tijdspijl vraagstuk op een elegante wijze zou oplossen. Was dat een gewaagde gedachte?

De kinderwagen die die non voortduwde heeft wel plots betekenis gekregen, nu daar de grote bruine envelop in lag waar zowat iedereen die er mee in aanraking was gekomen al had ondervonden dat ze er enkel last mee krijgen. Was dat de uiteindelijke bedoeling van de Startende Ambtenaar? Als de hele wereld er maar last van krijgt, bij leven en dood!
Nu, bij leven en dood, dat is wel iets voor de non! Ze had immers al lang het huidige voor het eeuwige verwisseld met haar onvoorwaardelijke verbintenis met metafysische verschijnselen, waar zelfs een stilstaande komeet en een verplaatste zon hun plaats kunnen in vinden. Háár krijgt geen enkele ambtenaar klein. Ze heeft uiteraard het adres op de envelop gezien maar het is maar zeer de vraag of ze ook van plan is iets te doen om de bestemming van de envelop te gaan vervoegen. De kinderwagen was er wellicht niet het geschikte voertuig voor, in een wereld waar Warhammer figuren in Gaslands auto’s het laatste woord schijnen te hebben.

Op de komeet hadden ondertussen heel wat groenachtige wazige verschijnsels al een snelle foto — dit is maar een beeld dat gebruikt wordt om het begrijpelijk te maken voor wie hier op deze planeet vertoeft — gemaakt van die vuilblauw grijze bol vol twee- en vierpotige figuren die zelfs niet snapten dat de bol eigenlijk aan zespotige wezens behoorde, als je het gewoon even in verhouding zag. Vliegend of kruipend, zes poten aan een lijf was het meest voorkomend verschijnsel. Daarom konden de Kometianen, komeetwezens zullen we maar zeggen, de animositeit niet of net wel begrijpen tegen vierarmige krokodillen-jacaré’s, die alles bij elkaar toch ook maar met zes

poten begiftigd waren en daarom niet eens een onmogelijk verschijnsel waren, zelfs voor Darwinisten als ze even verder keken dan de ionosfeer van het bolletje waar ze op leefden.

De groenachtige wazige wezens waren vast van plan om de figuren die dat planeetje bewoonden even uit te leggen dat ze niet meer dan verloren stofjes waren in een Universum en dat Universum-bewoners ondanks hun moeilijkheden met de opgelegde rr'en, er in geslaagd waren van een onbestemde jonge vrrrouw met trrreurrrige ogen een jonge vrouw met treurige ogen te maken. En was de non met snor en baard, ondanks de kinderwagen, niet de verandering van Iris van Hera tot Hermes van Zeus om misogyne ambtenaren tegemoet te komen. Tegemoet te komen ?????

Flamigel of de wereld schokken?

F. leest met een bewonderende uitdrukking op zijn gezicht, de aflevering die P. hem net heeft toegestuurd. Dat is nou even een goede synthese van alle feiten.

Was het trouwens inderdaad niet hoog tijd om eens een echte plot op poten te zetten? Die envelop bijvoorbeeld, die draait al een hele tijd mee, en F. denkt dat hij wat hem betreft hij onverbiddelijk de pot op kan. Hoogstens nog misschien nog een rode haring, maar zijn hunker naar een nieuwe verhaallijn is niet meer te stelpen.

Een non met bakkebaarden was misschien al een goede poging om zo het verhaal te kapen. Maar toch zit het F. niet snor. (Daar zijn ze weer de woordspelingen, allemaal om maar niet moeten te beginnen denken aan een vlot leesbare, goed verklaarbare en onweerstaanbare tekst.)

OK. Toch nog eerst een paar restjes onder de vorige verhaal mat vegen, mompelt F. Op de planeet K-Mu in het sterrenstelsel JADES-GS-z14-0 was er ondertussen een ware existentiële G-loofscrisis uitgebarsten. Iedereen G-loofde nog enkel in zelfmoord en hup, weg met al die nare narrren!

De toekomstige sponsor van de Republikeinse partij daar in de Kaaimaneilanden: die dacht bij zijn eerste scubaduik even een ritje op de rug van een zeeschildpad te maken. Zijn voet raakte echter verstrikt in een plastiek zak die de schildpad zelf al twee jaar overal meesleurde. Hup: meteen een strand gered ergens op een tropisch eiland, waar er later anders een peperdure modernistische villa op zou gebouwd zijn geworden.

In de Warhammerwinkel was een fee gepasseerd — op doorreis naar K-Mu, ze had haar *socials* nog niet gelezen toen ze

binnen zweefde — en had voor de lol een grote penis getoverd op de Viking in de winkel. Maar er was toch geen pret met hem te beleven ondervond ze. Zonder liegen: hij bleef daar maar stijf staan, maar tot niet veel meer was hij niet in staat. De Viking wordt hierbij geloosd.

We hebben nog de broer van de astronoom, ver weg in zijn sterrenkijkerhut en het *aiLwetend* scherm. Hm… Tot nu toe slechts een toeschouwer gespeeld in het verhaal. Geen glansrol, geen kans op een Oscar als bijrol. We houden hem nog even op de rol, maar veel valt wellicht niet van zijn bijdrage te verwachten.

Wat met die vreemde melodie uit het achterkamertje? Niets mee gedaan tot nu toe. Nog even in petto houden. Je vindt immers zowel bij Shakespeare als bij Pynchon leuke deunen. Goed gezelschap, toch die beide heren?

***

Voilà, we schrijven terug NU. Een nieuwe dag. Tegenwoordige tijd: 13 februari. Natuurlijk een vrijdag.

Een jonge vrouw met treurige ogen, genesteld in haar eenvoudige Ikea zetel, bladert door een dikke reclamefolder van een bekend reisagentschap. Even kijkt ze naar de ongerepte stranden van een paar eilanden in de Caribische Zee, maar ze slaat meteen die bladzijden weer om.

Ze zou in principe grote pretogen moeten hebben, want ze is erin geslaagd een klein fortuin te verduisteren in de bank waar ze voorheen werkte. Die is ondertussen in curatele geplaatst, maar een paar zakken met vreemde valuta staan in de hoek van haar kamer te wachten op een warme veilige plek om te gaan broeden. Toch is de vrouw niet blij of opgetogen. Weer eens

blijkt dat geld niet gelukkig maakt. Ook niet ongelukkig, gewoon een beetje treurig.

Wat kun je immers doen met zakken vol geld? Ze kijkt rond in haar appartement en ze beseft dat ze eigenlijk al alles heeft: een tafel, stoelen, een bibliotheekje aan de muur met alle boeken in eerste druk van Jules Verne, de zetel waar ze in zit. Een bijzettafeltje waar een kopje thee staat, waaruit een warme damp ontsnapt. Geen dure thee — Chinese witte thee of zo — eigenlijk zelfs niet eens een thee. Een tisane van hibiscus. Gezond, maar een beetje zuur (honing, dat had ze wel niet in huis). Verder weet ze ook dat ze messen en vorken en lepels heeft, soepborden en een paar gietijzeren pannen en zelfs een antieke passe-vite.

De slaapkamer mag er ook zijn. Een bed op vier sintelblokken. Daarop een donsdeken in een overtrek met groene getekende flamingo's. Aan de muur een poster van een straatje in een Italiaans dorpje in Umbrië. (de oude vrouw in zwarte kleren maakt haar wel altijd een beetje treurig als ze ernaar kijkt). Maar niets dus om écht diep treurig om te zijn. Buiten misschien het feit dat dingen kopen of hebben zonder de lust te hebben ontwikkeld 'meer' te willen hebben, het leven er niet aantrekkelijker op maakt.

"Zou ruileconomie?…", maar verder gaat haar kleine gedachtenopwelling niet. Waarom zou ze anders al dat geld verduisterd hebben? Om op een goed blaadje te staan bij haar vriendje die haar in de steek heeft gelaten?

Hij was haar 13de lief, en het leek haar de ware te zullen worden. Fout dus, en nu zit ze daar op haar geld waar ze nergens mee terecht kan. Ze kan eventueel haar venster openen en het erdoor gooien. Maar dat lijkt een beetje overdramatisch

voor een lichtelijk treurige jonge vrouw? Ook niet praktisch en wellicht ietwat kortzichtig. Misschien zou het geld nog ooit wel es van pas kunnen komen.

En nu komt het: wat de vrouw met de treurige ogen niet weet, is dat er achter de poster, die ze zonder goed te kijken met duimspijkers aan de kalkmuur had opgehangen, een kleine nis is. De nis is afgedekt met een plankje dat op zich dan weer bezet is met een imitatiekalklaagje met enkel een heel klein gaatje dat in het geheel niet opvalt als je maar oppervlakkig naar de muur kijkt. Bijvoorbeeld met treurige ogen.

In die nis steekt iets dat het potentieel heeft het leven van haarzelf én van ongeveer alle aardbewoners door elkaar te schudden. Niet nu dus.

De vrouw met de treurige ogen legt de folder op het bijzettafeltje. De deurbel gaat! Door een kleine schrikbeweging stoot ze haar tisane om. Het nog vrij warme water druppelt op haar ongeschoeide voet. We stoppen nu even bij die scene: gaat ze de automatische voordeur openen? of eerst kijken door haar raam wie er belt? of gaat ze toch eerst haar voet verzorgen? Want een zalf voor lichte brandwonden, dat heeft ze gelukkig in haar goed gestoffeerd medicijnkastje.

***

F. vindt dit een heel spannend ‘echt’ begin.

Feeëriek feenomeen

F., pas op. Enveloppen, vooral bruine, mogen niet zomaar de pot op. We kunnen de envelop wel even wegcijferen en in bewaring geven bij de poes of de non, …. je kan zelfs haring voor de poes voorzien — het beest doet tegenwoordig weliswaar pogingen tot vegetarisme, vooral na die aanval op een mechanische muis die haar tijdelijke verwijdering tot gevolg heeft — maar zowel de startende ambtenaar als de verhaallijn kunnen niet buiten de aanwezigheid van die specifieke bruine envelop.

En blijkbaar is aan de andere kant van het Universum ook al weinig te doen voor het ogenblik, althans bij ons beperkt weten. Éluard zag uiteraard met lede ogen aan — om niet te zeggen treurige ogen — wat er met K-Mu gebeurde. Maar op die plek is vandaag blijkbaar niets meer te beleven… behalve misschien voor de gieren van de Jungle-book tekenfilm-versie van de Disney studios.

En dan de fee, die opeens de Warhammerwinkel binnenvloog met haar enigszins pervers gevoel voor humor. Zo'n winkel is niet direct de marktplaats van één of ander Italiaanse stad waar naakte standbeelden van Griekse en Romeinse goden en helden, inclusief penis, eerder als normaal wordt gezien. De fee had buiten de opkomende puriteinse joods-christelijke wereld gerekend die niet alleen borsten bedekte, al lang komaf had gemaakt met geëtaleerde penissen, en, erger nog, met hele bibliotheken, vooral als daar vrouwen een rol in speelden. Ze denkt nog vaak aan die treurige episodes uit de tijd dat ze fee aan huis was bij Hypatia.

Ze wist ondertussen ook dat wat een melodieuze omvorming

had moeten worden van de jonge vrrrrouw of jonkvrrrrouw met de trrrreurige ogen deels was misgelopen. Het wegwerken van de rrr'en bezorgde haar interne veranderingen veel last. Daar in de achterkamer, toen, was niet alles geheel volgens plan verlopen.
De groenwazige komeetfiguren hadden nooit kunnen vermoeden dat rrr'en wegnemen bij jonkvrrrrouwen om er jonge vrouwen van te maken hen ook menselijker maakten. Dat was de reden waarom deze specifieke jonge vrouw voortdurend verliefd werd, gisteren nog op een bank-collega, iets wat niemand, ook F. en P. niet, hadden kunnen voorzien.

Ergo. In plaats van gewoon te observeren — wat de haar toebedeelde rol zou moeten zijn geweest — werd de jonge vrouw niet alleen voortdurend verliefd, maar ze nam opeens het initiatief om een bank te beroven, gewoon omdat haar 13de vriendje haar dat ingefluisterd had. Hij vertelde er wel niet bij dat hij zelf zoveel had verduisterd dat het verduisteren van de zon door de komeet daarbij in het niets viel. Hij zei ook niet dat hij er gelijk eilandwaarts mee zou trekken.
Maar ook hij had niet aan alles gedacht, vooral niet dat alle water plastiek naar de zee draagt met het gevolg dat hij naamloos en voorgoed het duister inging.

En, in de uitvoerig door F. beschreven ruimte, zat ze dan niet alleen haar verbrande voet vol Flamigel te smeren, maar ook met existentiële vragen. Die kwamen allemaal voort uit het feit dat ze door K-Mu te verlaten serieus in haar rr'en had gesneden. Dertien lieven op een rij, zelf zou ze misschien wel de naam Danny hebben gegeven aan dat laatste vriendje dat in de oceaan terecht was gekomen als gevolg van een plastiek zak, of daar nu wel of niet geld in had gezeten.

Ze had een bijkomend probleem als gevolg van die achteraf gezien niet erg geslaagde verliefdheden. Niet erg geslaagd… Ze was nu precies 13 K-Mu dagen op deze bol en blijkbaar viel ze bij elke cyclus in een nieuwe verliefdheidsramp… bovendien is het hier vandaag 13 Februari ook op K-Mu, moest daar nog iemand leven om de tijd op te nemen.

De gesublimeerde astronoom was haar wel opgegeven als één van de verplicht te bezoeken aardse figuren. Diens installatie kon er voor zorgen in contact te blijven met de groenwazige komeetgebruikers.
Maar op hem werd ze nu juist niet verliefd. Haar veranderde ingesteldheid bij aankomst als gevolg van een niet opgelost evenwichtsprobleem met dopamine en serotonine in haar jonge vrouwenlichaam, hadden haar het opgelegde contact met de astronoom stelselmatig doen uitstellen.
En nu was het te laat natuurlijk. Zelfs een omkerende tijdspijl zou al die geëvaporeerde cellen niet terug op de juiste plaats te krijgen. In het beste geval kreeg ze een soort gekloond omhulsel te zien, en daar was ze weinig mee.

Van de nis en wat erin zat, zei F. ook al dat ze niet wist dat die net wel nuttig waren om haar leven en dat van alle anderen door elkaar te schudden. Hoewel. Voorlopig was één van levensvrijheid beroofde K-Mu voldoende…

***

De bel dus… de deurbel … Ze huppelt de kamer door em de trap af en probeert om haar Flamigel-voet niet teveel last te bezorgen. Daarop doet ze het paneel open dat haar stukje van het universum scheidt van heel de rest ervan.
Wat kan ze eigenlijk verwachtten? Een rare snorrenon die haar iets zou meebrengen? Een kat met een dikke staart die haar

groenig zou aankijken? Een in een bijrol gedreven broer van een gebliksemde astronoom? Een verkoper van luxe-cruise reizen naar de Caribische eilanden?

Voor haar staat een wazige verschijning, stokje met een ster op in haar hand. De figuur heeft voor de gelegenheid een K-Mu-kaze pakje aangetrokken en komt de kamer binnen op een manier… wel…
Je zou kunnen zeggen dat ze met de deur in huis valt:

- *Een enkel ding* moest je doen, en dat was observeren! Hoe levenden levend blijven, hoe doden dood blijven. Dat was je opdracht om K-Mu in levende staat te proberen te houden, en kijk wat je ervan maakte.
- Hei, wacht even, antwoordt de nu gelaten jonge vrouw met treurige ogen. Ik zou jou wel eens willen zien na dertien opeenvolgende mislukkingen in de liefde.
- We wisten allemaal dat er allerlei onverwachte dingen konden gebeuren, maar jij maakt er wel een bijzonder gek potje van, repliceert de fee, terwijl ze nerveus met haar stokje zwaait.
- En nu, hoe gaat dit nu verder? Ik wil nu wel best naar mijn eerste opdracht terugkeren, maar hoe langer hoe minder tussenkomers, die we in het begin uitgekozen hadden om ons zonder dat ze het wisten te helpen, zijn nog.
- Het was natuurlijk een tegenslag dat de allereerste startende ambtenaar net een personage uitkoos die onder een auto verkoos te lopen in plaats van gewoon het antwoord op een alledaagse vraag in te leveren… zelf papegaaien kennen nochtans dat deuntje… en blijven eten terwijl ze het drinken afzweren. Gezondheid eerst!

- Dat is niet direct het soort opmerkingen dat ons verder helpt, repliceert de jonge vrouw met de treurige ogen. Kan je niet eerder iets zinnigs toveren?
- Lieve jonge dame, dat van slapende prinsessen, prinsessen die samen hokken met zeven mannetjes, veranderde pompoenen, kristallen schoentjes en vooral blonde prinsen te paard die gelijk trouwen met stiefdochters van boze stiefmoeders daar doe ik niet meer aan mee.
  Zie je mijn laatste outfit niet?
- Hee, K-alm aan met de laatste K-Mu afstammeling!
- Laatste? Laat me niet lachen!

Waarop de fee haar het toverstokje de lucht in steekt.

Alles is plausibel en reëel nu.

Waarop de fee dus haar het toverstokje de lucht in steekt…

***

Op slag verandert de hele situatie in iets dat aards en gewoon is. Met andere woorden, geen fee meer, maar enkel de jonge vrouw met de treurige ogen die op één of andere manier al de problemen, waar ze nu zelf ook geen weet meer van heeft, met heel eenvoudige middelen zal moeten oplossen.

De situaties waar ze zich zal moeten uit redden, zullen op geen enkele manier ook maar de geringste hint geven dat ze met een kosmische missie bezig is. Zonnen, manen, kometen, alles zou zijn zoals ze op deze planeet en errond horen te zijn. Weg met feeën en fauna met antropomorfische karaktertrekken. Een muis zou een muis zijn. Een kat, misschien een poes, maar dat is spijkers op laag water zoeken, en iedereen weet dat katten niet erg van water houden.

***

De heel gewone deurbel rinkelt opnieuw. De jonge vrouw loopt uiteindelijk nogmaals zeer onspeciaal — en al zeker gezien ze dit moet doen met een lichtelijk verbrand beenuiteinde — de trap af en doet de voordeur op een kier open.

Niets of niemand te zien. Ze opent de voordeur nog wat meer, en uiteindelijk helemaal. Ze stapt op het trottoir, kijkt links en rechts: buiten een kat die slinks voorbij kruipt, niets speciaals te zien. Belletje trek? Maar om even heel eerlijk te zijn, ze is nog te recent op deze planeet om al weet te hebben van dit onaangenaam tijdverdrijf van mensen met te veel tijd en te weinig humor. Ze staat daar nog wat te dralen en voelt een koele windvlaag zich om haar been wentelen. In mensentaal

heet dit: de staart van een onweer. Ook dit behoort nog niet tot haar arsenaal van aardse kennis. Verkoelend, dat voelt ze wel, maar meteen ook de kickstart van de nieuwe plotwending in haar leven en dat van iedereen op aarde.

Haar voordeur klapt dicht. Was te voorzien. Daar staat ze nu. Zonder sleutels. Vergeleken met haar, kan geen enkele jonge vrouw nu treuriger kijken dan zij. Ze vermoedt wel, dat ze haar venster niet helemaal dicht heeft gedaan, daar op één hoog. Maar zonder ladder kan ze daar nooit geraken.

Een slanke man, met een krijtje in de hand, lijkt haar voorbij te lopen, maar bedenkt zich (*noot van de auteurs (verder nvda):* slimme lezers hebben natuurlijk door, dat hij wellicht de man is die het silhouet van het omvergereden verkeersslachtoffer op het wegdek heeft getekend, nadat ie van de motorkap afgleed.)

Maar het blijkt dat zijn handen ook nog om een andere reden met krijt besmeurd zijn.

De mooie slanke man, keert dus op zijn stappen terug. Eerst negeert de jonge vrouw hem nog even, door demonstratief de andere kant op te kijken. Maar hij geeft een klein tikje op haar schouder (*nvda*: inderdaad, met een klein krijtvlekje als resultaat.) Gespeeld verschrikt draait ze zich om naar hem.

"Pardon mevrouw, aan uw ogen te zien, is er net iets naars jou te beurt gevallen. Ik zie dat je hier staat zonder bovenkledij, terwijl het toch daarvoor iets te fris is. Uw armen zijn gekruist, en je schouders afgezakt. Dit duidt zelfs op wanhoop. Zeker als ik jou met mijn perifeer zicht bij het passeren ook naar boven zag kijken. Zonder twijfel hebt u zich zelf buitengesloten, niet? Kan ik u van dienst zijn?"

In normale omstandigheden, op straat wandelend bijvoorbeeld

met een paar zakken vol bankbiljetten, zou ze deze man genegeerd hebben. Maar zijn ogen stralen zo'n vertrouwen uit, zijn hele houding die van een vleesgeworden redder in nood.

Natuurlijk speelt er ook wel een andere gedachte door haar hoofd: een man die zo vlot alles weet van jou, dit is misschien iemand die je al een hele tijd stond te bespieden. Die nu eindelijk op dit eigenste moment de kans ziet toe te slaan, te profiteren van dit moment van zwakte.

Maar hij zet zijn redevoering verder.

"Mevrouw, mag ik mij voorstellen?"
Hij veegt tevergeefs wat krijt van zijn handen op zijn smalle jeans. ('Waw, forse dijen' kan de jonge vrouw niet laten te denken.)
"Ik passeerde, omdat ik net een kleine opdracht voor de administratie van deze stad moest vervullen. Al verdien ik daar mijn brood mee, mijn passie gaat uit naar iets helemaal anders. Ik ben namelijk een semi-professionele geveltoerist. Semi-omdat ik uit principe nooit hoger klim dan de helft van het aantal verdiepingen van het gebouw waar ik mijn zinnen heb op gezet. Uw venster is op de tweede verdieping… pardon, de eerste verdieping?…"

Deze kleine verspreking had de jonge vrouw wantrouwig moeten maken, maar de klanken die uit zijn mond komen, een mond in een heel regelmatig gezicht en dit onder mooie blonde lokken, hebben reeds heel haar hormonaal evenwicht verstoord. De vrouw met de treurige ogen, die beschrijving gaat helemaal niet meer op.

Iemand die verdiepingen door elkaar haalt, die komt uit den vreemde, zou ze hebben moeten weten… Misschien is dit

opnieuw te wijten aan haar nieuwzijn hier. Maar haar lichtelijk knikkende knieën maken dat met de seconde een nog grotere hormonale soep door haar lichaam stroomt.

Ze knikt alleen maar.

“Als jij mij een handje helpt, dan klim ik even naar uw venster, ik kruip binnen en kom dan de voordeur openen voor jou.”

Nog meer knikken van de jonge vrouw. Met grote ree-ogen.

“Wil u even uw handen vouwen, dan zet ik er mijn rechter voet in.’

Er is niet alleen krijt op de broek. Nu ziet de vrouw ook sporen van verkruimeld beton. Maar jammer genoeg negeert ze dit ook. Dat er een vers zinkgat in een parallelle straat is, weet ze nochtans.

Letterlijk in een wip, zit de man op haar vensterbank. Hij wuift even naar beneden, en verdwijnt. De jonge vrouw zet haar meeste bewonderende ogen op, en loopt alvast naar de voordeur. Dat er nóg een staart van een storm passeert, voelt ze niet eens. Misschien geven haar door de wind doorwoelde haren haar zelfs een extra koket karakter?

De kat passeert nu met een rode plastieken *Deba,* een vlijmscherp Japans vismes, in de bek (*nvda*: geen enkel verband met de huidige gebeurtenissen. We zien dit even niet).

Haar koketterie is echter tevergeefs. De voordeur blijft dicht. Na vijf minuten heeft ze door dat ze er opnieuw ingeluisd is. Ze heeft een volslagen onbekende zomaar in haar appartement laten klimmen.

Een geluk bij een ongeluk nu. De man die op tweehoog woont, een boomchirurg, komt thuis van een grote ingreep in

het Stadspark. De vrouw kan voor hem duidelijk niet de boom in, want eens ze hem zegt dat ze geen sleutel heeft, laat hij haar zelfs voorgaan. Ze sprint de trap op. Haar deur op de gang staat nog op een kier. Ze raapt al haar moed bijeen, en gaat behoedzaam naar binnen. Snel loopt ze door al de kamers, maar geen mooie man te zien. Hoe kan dit nu? Hij moet hier nog zijn, want hij is niet buiten gekomen. Toch niet aan de voorkant. Met een paar haastige stappen loopt ze naar haar toilet. Rukt de deur open. De WC pot is netjes dicht. Maar ze ziet wel een paar kruimels beton op het deksel liggen. Het kleine raampje is ook open. Zou hij daardoorheen ontsnapt zijn? Zou hij zo'n smalle heupen hebben?

Ze stapt zelf op het deksel, dat vervaarlijk kraakt. Steekt haar hoofd door de vensteropening. Op de achterfaçade zijn er nog betonkruimelsporen, maar ook handafdrukken.

Dat krijt, dat was voorbedachte rade! Dat was om niet te glijden bij het klimmen. Zij is gemanipuleerd! Maar of hij trouwens tot aan de dakgoot geraakt is, wat hem meteen ook tot leugenaar maakt, is een raadsel op zich, want bij de handafdrukken zijn er geen oneffenheden te vinden. Hij lijkt bijna als een rat de loodrecht wand opgekropen te zijn.

De vluchtende gestalte tussen de schoorstenen van een paar gebouwen verder, ziet de vrouw niet. “Mijn geld”, daar denkt ze nu wel aan!

Snel stapt ze weer van haar hygiënische troon. Loopt naar de woonkamer. In de hoek liggen de grote zakken onaangeroerd. Maar de poster met het Italiaans straatje hangt scheef. Ze ritst hem helemaal van de muur. Een gapend gat kijkt haar aan. De nis is geschonden. Wat er in de nis was, is duidelijk niet meer.

Maar weet ze wel wat er in die nis was? Er staat haar enkel iets vaags bij.

Ze zijgt neer op het vinyl van de vloer. De vage gedachte speelt als een doldraaiende LP in haar hoofd. Ze is te moedeloos om te merken dat een donkere schaduw over haar valt.

Wad'in da gaatje zat ne n'is 't er nie meer

De LP draait en draait maar door in haar hoofd.
Ze doorgrondt, denkt ze, de aardse betekenis van onweer. Onweer is niet zo iets als niet wéér voor haar, maar gewoon verkeerd weer. Weer zo iets dat volledig anders is voor nieuwkomers op deze planeet en waar ze het niet over kan hebben. Voor aardlingen is onweer even gewoon als onzon, onkomeet, onkat onkuis en onsens. Onzinnig zijn die bewoners van deze bol…

En dan die dopamine en serotonine oprispingen die maar blijven doorgaan. Is dat even ongemakkelijk. Nog een on-woord. Nu weeral. Ze heeft nog maar net die slanke man met smalle heupen on-tmoet en hop, ze is op weg naar de veertiende tegenslag.

En zo snel als ie verscheen was, is ie terug weg, vluchtend over de daken wellicht maar wel met medename van iets waar ze maar niet kan op komen wat het is.

***

Een soort gekko-ontsnapping was dit geweest… naweeën van wat F. probeerde ter vermijden, wellicht. Er dook misschien toch nog even een antropomorfisch reptiel op in het verhaal of anders een herpetologisch menselijk wezen en dat nadat F. er op magistrale wijze komaf mee maakte, je zou het ervan op je heupen krijgen. Of die nu smal of breed waren, denkt P. daarbij.

***

Het is misschien enkel een vluchtend wezen over de daken van de stad, wie weet in de richting administratie met een kleine boodschap onder de arm. Zelf ziet ze niets, maar ze weet wel dat er iets meegepikt is uit die nis in haar woonkamer.

(*Ndva*: wij zagen het wel, maar wisten dan weer niet over welke kleine boodschap het ging en of de boodschapdrager nu al dan niet van deze planeet was).

Wat zowel de jonge vrouw met treurige ogen niet wist (*ndva*: en wij tot op dit ogenblik ook niet) was dat die boomchirurg een gat had laten maken.
Hij is echt haar bovenbuur en hoewel ze het zelf niet in de gaten heeft, is ZIJN dopamine en serotonine dan weer in werking getreden zodra hij haar de eerste maal zag, ergens tussen haar eigen derde en vierde verliefdheid. Dat gebeurde net iets meer dan negen maand geleden, gezien elke K-mu cyclus overeenkomt met een maanomwenteling hier.
Ze heeft trouwens snel gemerkt dat de Aardse maanstanden en haar eigen jonge vrouw maandstonden op elkaar afgesteld zijn. Of die ook de verliefdheden beïnvloedden, daar is ze nog niet helemaal uit. Maar uiteraard weet de boomchirurg niets van haar persoonlijke belevenissen op aarde omdat ze alle kosmische verschillen op eigen houtje moet uitklaren.
Elke keer dat ze van buitenaf hulp vraagt of gewoon krijgt, gaat het behoorlijk fout. Een gesloten deur is maar een habbekrats, een krasje in het vernis om zo te zeggen. En kijk, het kost meer dan een bladzijde om de draad van het verhaal terug op te nemen.

Nee, dan is die nis achter het Italiaans straatje op de poster nog wat anders… met die nis is het ver mis, dat snapt ze nu die schaduw over haar valt.
De boomchirurg had dus het gat laten maken. En daar ging het nu om, dit ging nogmaals fout. Iemand had het gat gevonden en tot nis uitgebreid. Een dichtnis is nog gevaarlijker voor een verhaal dan een vernis, dat weet iedereen en een dichtnis bij de

jonge vrouw die toen nog geen treurige ogen had, wel! Een nis geschikt om op te bergen wat in haar buurt moet worden opgeborgen zodat het ook in haar buurt kan uitzetten tot het de hele nis vulde, je ziet het al.

Je kunt wel zeggen dat het helemaal niet mooi was van de boomchirurg om zomaar van een gemaakt gat een piepgat te maken. Hij kan met een systeem van uitschuifbare spiegels de jonge vrouw met de treurige ogen volgen zodra ze woonkamer binnen komt tot ze de woonkamer terug uit gaat. Maar je kan ter zijn verdediging wel zeggen dat niet hij het gat tot nis heeft laten evolueren. De nismaker heeft om zo te zeggen gebruikt gemaakt van het feit dat het gat er was, en wat in die dichtnis kwam te zitten, dat had de boomchirurg al helemaal niet in de hand. Gaandeweg voelde de hij wel een grotere weerstand ontstaan telkens hij zijn spiegelsysteem het gat induwde en dan draaide, maar hoe ontmoedigend dit ook was, hij weet het zelf toe aan metaalmoeheid. Wist hij veel dat metaalmoeheid hier niets mee te maken had, hij is immers boomchirurg en geen metallurgisch ingenieur. Maar nu het gat in een naakte niet meer gevulde nis zit, is die weerstand plots weer helemaal weg. Dus schiet het spiegelinstrument nu met een vaartje door het bevrijde gat zodra hij er de druk tegenaan zet die hij gaandeweg had ontwikkeld als tegenactie tegen de zich vullende, weerstandbiedende nis.
Nu kon het gebeuren dat op het precieze ogenblik dat hij de druk opvoert het vrije gat net in lijn ligt met de door het raam in de woonkamer binnenvallende zon en de jonge vrouw met de treurige ogen. Daarom krijgt ze, terwijl ze nogmaals aan het LPën is, die vallende schaduw over haar wanneer plots heel het piepinstrument de kamer binnenschoot.

Een on-geluk komt nooit alleen. Ze schreeuwt. De boomchirurg heeft net iets te laat door had dat er iets grondig mis is met gat en nis, zelfs al weet hij van die nis niets af. De schaduw van het piepinstrument is komeetachtig en hoewel ze daar tegen de aardlingen niets over kwijt wil, is ze erg bang bij plotse veranderingen in de stroom fotonen die haar bereiken.

Terwijl de boomchirurg op zijn hoofd slaat omwille van zijn eigen stommiteit en denkt wat hij nu zou zeggen wanneer hij zijn onderbuurvrouw de volgende maal gewoon in het trapgat ziet, in plaats haar in het piepgat te begluren, probeert de jonge vrouw met de treurige ogen het spoor van haar gedachten terug op te nemen en zich te herinneren wat er in die Italiaanse straat-poster-nis had kunnen liggen…

Ze herinnerde zich dan vaag dat ze tweemaal een poes heeft zien langskomen, maar die had een vismes, geen nismes in de bek.
Heeft die kat er iets mee te maken?
Waarom moet ze plots aan rode haringen denken. Vis bewaar je niet in een nis, tenzij het een koelnis is, en dat is het niet. Iets om een tent op te zetten? Neen. Geen haringen dus, en bij nadere gedachten ook geen rood. Groen dan? Blauw? Regenboog?
En het ding op zich? Is het wel een ding? En indien ding, wat dan? Document? Klimgerief? De spellling en grrramatica voor wie met de (Kometiaanse?) lll'en rrr'en taal wil machtig worden?
Of iets belangrijker, iets dat te maken had met haar geheime opdracht?
Wacht. Instructies voor bestuurders? Voor ambtenaren?

Ja, het had heeft met leven en dood van haarzelf en alle wezens op deze planeet te maken. Maar wat precies?

De plotwending

Zoals je bij een oude platendraaier, een LP kon doen stilvallen door de leesarm omhoog te halen, kan de jonge vrouw met de treurige ogen haar gedachten doen stilvallen door beide armen te strekken boven haar hoofd.

Een heel efficiënte methode, maar er is wel een schaduwzijde aan. Haar verre thuisbazen hadden gezegd, dat dit een onomkeerbare beweging was. Doet ze dit, dan verliest ze elk contact met haar sterrenstelsel. Ze zou een gewone aardlinge worden. Zo gewoon, dat niemand 'thuis' zich ooit nog om haar zou bekommeren.

Maar ze had die missie aanvaard om dat ze 'thuis' ook al treurige ogen had. Verandering van planetenstelsel zou haar goed doen, dacht ze in de tijd. Dat aspect van haar missie is een rrrelatieve tegenvaller. Maar dit even ter zijde. Er is thuis ook niemand meer, toch?

Ze blijft echter stevig zitten op het vinyl. Wat dan weer maakt dat het plot nu echt echt écht kan beginnen. Maar F. weet beter.

Een heel goed idee van P., die heimelijke periscoop.

***

De jonge vrouw heft aarzelend armen, haar bovenarmen zijn nu horizontaal met de grond. En plots strekt ze ze tot hoog boven haar hoofd.

Een lichte geur van sulfer vult de kamer. Maar die stroomt weg doorheen alle kieren. De jonge vrouw voelt zich van tonnen en tonnen van bestaan verlost. Even denkt ze zelfs dat ze zal zweven, zoals ze vóór haar vertrek op de voorbereidende filmpjes had gezien in reels van in oranjekleurige plunjes geklede

kaalgeschoren mannen, die een meter boven de grond hingen, zonder fladderen, of een of andere gasachtige stuwkracht.

Omdat de boomchirurg door het oculair alleen maar een stuk muur ziet en niet van de vloer, duwt en trekt hij zo aan zijn toestel, dat het uiteinde nu echt een heel eind uit de nis én muur komt. Dit trekt dan weer de aandacht van de vrouw. Die op dat moment beslist dat ze Adela zal heten. Zag ze ooit bovenaan op een lijst van aardse meisjesnamen helemaal boven prijken. En misschien zal voor het eerst in haar bestaan, de 'bovenste' zijn die haar gemoed helemaal doen opklaren.

Voyeurisme, peep shows en al dat andere soort woorden heeft ze nog niet geleerd. Het is dus eerder met een min of meer onschuldige, zelfs naïeve blik dat ze staart naar die buis die in haar kamer priemt. Op dit moment spurt een gekko omhoog op de muur, en dát doet daar wel schrikken. Ze veert op, graait een rondslingerende slof, en slaat met de zool ervan zo hard ze kan op de gekko. De gekko is echter veel sneller dan ze denkt. Het is zelfs onwaarschijnlijk dat er ooit zo'n snelle gekko op de aarde geleefd had. En laat dit exemplaar nu juist in haar appartement zijn bestaan hebben opgebouwd. Het gevolg is, dat ze de gekko compleet mist met haar slof, en pardoes op de uitstekende buis klopt. Die meteen 10 centimeter weer naar achter schuift.

De boomchirurg voelt het oculair van zijn periscoop onverbiddelijk tegen zijn oogkas rammen. Ogenblikkelijk tekent zich een bloeduitstorting af op zijn gezicht. De boomchirurg vloekt, want hij weet nu dat de jonge vrouw wellicht 1 en 1 zal samentellen. Hij zal voortaan door het leven moeten gaan als de voyeur van hierboven. Boomchirurg of niet. Hij dompelt zijn hoofd in zijn wasbak gevuld met koud water, maar in de spiegel ziet hij een gezicht waarvan de helft gelijkt op dat van een

wasbeer of een panda.

Een boomchirurg leeft in een ander tijdskader dan de meeste andere mensen. De mens wordt in het algemeen een stuk minder oud dan een eik of een lindeboom. Wat ‘minutenlang’ is voor die gewone mens, neemt voor een boomchirurg slechts een maar seconden in beslag. Men zou dus kunnen zeggen, dat hij zonder dralen het besluit neemt om open kaart te spelen met de jonge vrouw.

Even later klopt hij aan haar deur. Zal ze opendoen? Want heel ongeduldig wil hij haar meteen verklappen dan hij dodelijk verliefd is op haar. En dat haar heimelijk bespieden een reeds ietwat naïeve vorm van ‘graag zien’ is.

De deur vliegt open. Daar staat Adela met één arm nog steeds boven haar hoofd uitgestrekt. “Ja roept, de boomchirurg, je bent de kampioene in mijn leven.” Door zijn onstuimige praat merkt hij niet onmiddellijk op dat zij er precies een beetje anders uitziet. Vrolijker, blijer, opgelucht,…

Hij leest dit als de acceptatie van zijn liefdesverklaring. Hij loopt naar haar toe en omhelst haar innig. Reflexmatig beantwoordt Adela dit met één arm, maar tezelfdertijd is er iets in haar, dat meteen doet besluiten dat de vijftiende keer, de goede keer zal zijn. Zij lopen beiden de woonkamer in.
De boomchirurg stampt de deur achter hen dicht.
Tijd voor een heel smakeloze woordgrap. Twee minuten later is de boomchirurg een boop-chirurg geworden. (*Nvda*: wij als lezers én als schrijvers, vinden dit zo ongelooflijk laagbijdegronds, dat we besluiten deze beide figuren definitief uit het verdere verloop van het verhaal te houden).

Een nieuwe plotwending biedt zich aan.

Gekko en smalle heupen man kijken hoe het verder kan

Het is grappig dat F. het vorig hoofdstuk de titel de plotwending geeft. Een in plaats van de was misschien accurater, denkt P. zo in zichzelf. Hij ondervond meer dan één plotwending sinds het voor-voorwoordelijk deel werd afgesloten. Maar misschien kan hij hierover beter even overleggen met Wendy of Peter Pan.

Een nieuwe plotwending dus. Die Adela toestand met de boomchirurg was inderdaad een beetje laag uit de boom vallen. En als ze niets meer met haar oorspronkelijk sterrenstelsel wil te maken hebben dan is dat echt haar probleem, en niet dat van wie probeert het leven van deze planeetbewoners in de uiteinden van de bovenste ledematen te nemen of er uiteinden aan wil toevoegen.
Toch wel goed dat Adela nog in de leerfase van de Aardse woorden en gebruiken was. Daardoor kon de gekko gemakkelijk wegvluchten. In het Zuiden van Europa weten veel aardlingen dat het voldoende is een natte doek over een gekko te werpen om het beest te paralyseren. Daarna kan je hem opnemen en buitenzetten, hoewel je blijkbaar zelfs met gekko's moet opletten voor vier russen. Hebben we geen Covid dan hebben we wel Hanta, om de andere twee niet te vernoemen. We hebben al genoeg Pandora-doosjes op deze wereldbol.

Maar goed, de jonge vrouw heeft geen treurige ogen meer en daarmee is haar draaiboek afgelopen, vinyl of geen vinyl. En indien de vijftiende keer de goede keer is, dan zijn we gelukkig voor haar en hoeven we ons inderdaad niet meer bekommeren om de jonge vrouw met nu minder treurige ogen en die boomchirurg laat ons al helemaal koud. Maar we schreven toch

liever een boodschap op de muur met het gat, net boven de poster, met het telefoonnummer voor een veilig vluchthuis. Die peepende telescoop kan een slecht voorteken zijn voor de wijze waarop de bovenbuur zich ontfermt over de toch nog wel enigszins wereldvreemde Adela. De boodschap is enkel te zien met Adela ogen, want hoewel ze zich niets meer herinnert van het leven op de andere planeet, kunnen haar ogen wel nog steeds zien wat voor op aarde geboren aardlingen met onzichtbare inkt lijkt geschreven te zijn.

De gekko is ondertussen allang zijn vluchtende vriend, de slanke man achterna gegaan. Wanneer hij hem eindelijk terugvindt, zoveel daken verder dat het zelfs voor Mary Poppins onmogelijk zou zijn geweest Bert terug te vinden in dit schoorstenenwoud, gingen ze samen even uitblazen op een vensterbank op de veertigste verdieping van een wolkenkrabber.

***

De gekko vindt dat sommige aardbewoners best onlogische gedachtengangen hebben. Waarom spreek je van veertigste verdieping als het eigenlijk om de veertigste verhoging gaat? De mooie slanke man die bovendien erg lang is, wat het semi-professionele gevel klimmen ten goede komt, legt uit dat er in dit geval van verdieping wordt gesproken om geen verwarring te scheppen met verhoging van weddes, waar een veertigste verhoging het equivalent zou zijn van het maken van stinkend rijke miljardairs.
Als de gekko hierop vraagt of miljardairs stinken, ontloopt de lange slanke man een rechtstreeks antwoord door op te merken dat geld niet stinkt.

Daarop vraagt de gekko om even een overzicht te geven van de situatie. (*Ndva*: Dat is af en toe nodig, dat wisten P. en F. al,

maar nu is zo'n rustpunt, kun je wel zeggen, ook nuttig voor de eigenste deelnemers aan het verhaal).

De slanke man is erg lang in zijn vorm, maar erg kort in zijn stijl. Een poes is blijkbaar verdwenen, er loopt een snorrennon rond, de absoluut nodige bruine envelop is zoek, de startende ambtenaar is voortdurend naar op terugkomst ervan aan het wachten en heeft ik weet niet hoeveel keer iets ingesproken in zijn berichtendoos die nu vol is. En de vraag is altijd dezelfde: waar blijft het antwoord? Zonder dat antwoord kan ik geen gevolg geven aan jullie oorspronkelijk verzoek.

Verder stelt de lange slanke man gekko gerust. De gekko greep naast de nisinhoud omdat hij hem voor was geweest. Ze hadden alle twee van de start af grote twijfels gehad of hun missiegenoot, onder de vorm jonge vrouw met treurige ogen, er iets van ging maken. En ze maakt er wel voor zichzelf iets van blijkbaar, maar minder voor de missie, hoewel dat wellicht eerder het gevolg was van een foute genenprogrammatie van wie de hele boel heeft voorbereid. Hij heeft de nis eigenhandig leeg gemaakt nadat hij er zeker van was dat de jonge vrouw zich helemaal niet meer herinnerde dat ze die nis samen hadden klaargemaakt om er het tweede deel van hun opdracht in op te bergen. Het leek hem toen een verstandige zet, en nog meer nu. Want het wordt hoe langer hoe duidelijker dat er tegenmachten aan het werk zijn.

Hun eigen opdracht kan maar verder gezet worden nadat de startende ambtenaar het document in de envelop behandelt. De laatste berichten zijn niet fameus. Ze weten op dit ogenblik niet of de bruine envelop bij de poes of bij de snorrennon is. Ze weten niet of die snorrennon een vermomde poes is. Bovendien gaat het gerucht de ronde dat er in de envelop iets meer is

terechtgekomen. Dat is de belangrijkste reden waarom hij de nis was gaan bekijken, maar gelukkig is niet de nisinhoud envelopinhoud geworden. Het is wel binnenzakinhoud geworden van de lange slanke man.

- Iiiffff, zegt de gekko uit de grond van zijn drie ruimtes tellende reptielenhart, wat bij een vier ruimtes tellend hart, dat meer zuurstofrijk bloed krijgt, als Oef! zou hebben geklonken.

***

De piepende geluiden zijn een vervelend bijverschijnsel van wie minder lucht door het strottenhoofd pompt om de toch al schaarsere voorraad zuurstof te sparen.
Voor aardlingen was pompen of sparen eerder een petroleum- dan een zuurstofaangelegenheid. Daar wilden de enkele overlevenden van K-Mu in het JADES-GS-z14-0 stelsel het onder meer over hebben. Maar ze konden er niet te vroeg mee aankomen om niet het gevaar te lopen na aan een gemeenschappelijke zelfmoord te zijn ontsnapt gewoon vermoord te worden. De nisinhoud die het ondermeer hierover zou kunnen hebben was gelukkig niet toevallig of intentioneel in de bruine envelop terecht gekomen.

Bleef de vraag of poes en snorrennon samenwerkten of niet en bovendien of ze vriend of vijand waren. En tegenwoordig waren er al lang geen schilden meer om daar duidelijkheid over te krijgen, zelfs de Warhammer-viking had niet zo’n ding om er mee aan te tonen welke positie hij in nam.

Na duidelijkheid te krijgen over de poes-en-non positie was het wellicht mogelijk ook te weten hoe te handelen ten aanzien van de startende ambtenaar…

Waarin de Opperadministrator in- en uittreedt

K-Muflage

‘Smalle heupen’ zien we verdwijnen achter een rij schoorstenen. Dalen ze nu naar straatniveau, of gaan ze de rij huizen verder af, dit laten we nu even in het midden. Zo hebben we even tijd om wat meer te vertellen over ‘smalle heupen’.

Zeg nu zelf, wie zou op het eerste zicht een man beschrijven met ‘smalle heupen’. (*Ndva*: de slimme lezer had meteen door, dat er wel een relatie moest zijn tussen wie we nu Adela hebben genoemd en hemzelf, de ‘slanke man met de smalle heupen’. Smalle heupen. SH).

En laat dat nu toch wel zijn naam geweest op K-MU! Iedereen weet ondertussen dat ze daar heel erg hielden van medeklinkers. Hoe meer medeklinkers, en meer bepaald, hoe meer r-en, hoe hoger de rrrrang was. Daarom noemde men het staatshoofd daar niet ‘koning’ maar gekrrrrrrroonde rrrrrrreprrrrrrrrresentant.’ Geen trommels waren nodig om hem aan te kondigen.

SH was toen al r-loos. Weerloos tegenover elk bevel van iemand met een r in de naam. Hij wist niet dat de jonge vrouw, die hij heimelijk moest volgen Adela heet. Maar hij kende haar enkel onder de noemer vRouw met tReurRende ogen. Drie r-en. Veel hogere Rang dan hij, dus moest hij extreem omzichtig omspringen indien er zich een professioneel/relationeel conflict zich zou voordoen.

Zoals P. al vertelde, had men al een poos twijfels over mevrrrouw ‘Adela’ back home en beval men SH van hogerrrrhand de koe eens bij de horens te pakken en haar het

belangrijkste document ooit geredigeerd in het 13,8 miljard jarig bestaan van het heelal, te ontfutselen.

Hij had wel heel onderdanig een kleine opmerking gemaakt over de misschien onschuldige, maar in huidige tijden op deze planeet, geheel onaanvaardbare denominatie van het mikpunt van zijn opdracht. *"De woorden 'koe' en 'vrouw' kunnen op geen enkele wijze in één en dezelfde paragraaf verschijnen!"* had hij zijn bazen geseind.

Dit had hem op zijn thuisplaneet niet op een beter blaadje gebracht. Integendeel. Voortaan spraken de weinige overlevenden op K-MU over hem zonder hoofdletters, hij werd sh voor hen. Een naam als een minachtend gefluister. Maar dat weet hij (nog) niet terwijl hij zijn weg vervolgt.
Een weg die wij hem even laten vervolgen zonder dat we meekijken.

Terloops vermelden, dat hij en zijn gekko de kat niet opmerken die ijlings langs hen voorbijschiet en dit keer een rode speelgoed katana in de muil houdt. De gekko moet immers al zijn aandacht vestigen op zijn pootjes die krampachtig kleven op een klein met een kalklaagje bezet plaatje, dat op zijn beurt op borstzakhoogte met velcro bevestigd is aan het soepele jasje van SH/sh.

***

De hoofdadministrator, kijkt op de prikklok die pronkt aan de muur in zijn ravissant bureau. Tijd voor de dagelijkse reglementair toegestane retraite. Huiswaarts zal hij togen. Hij sluit al zijn schermen af. Hij schuift heel voornaam zijn gecapitonneerde stoel op wielen achteruit. Hij loopt enigszins stram naar een ijzeren doos naast de deurlijst. Met een antieke sleutel in de vorm van een fopspeen en met zeer complexe

baarden bezet, opent hij die doos en haalt dan met enige inspanning een gigantische hoefijzervormige schakelaar over. Iedereen in dit belangrijkste gebouw van de stad, zo niet van het land, zit en staat meteen in het duister. Alle computers hebben gelukkig een autosave, waardoor geen enkel document in aanmaak verloren gaat. (Belangrijk om weten!)

Die hoofdschakelaar is trouwens de reden waarom hij een paar jaar geleden tot hoofdadministrator werd benoemd. Dit was zijn geniale zet in het schaakspel van de macht. Hij bedacht immers dat hij zijn tegenstrevers zou kunnen uitschakelen door de gegeneraliseerde implementatie van een hoofdschakelaar, die iedereen onverbiddelijk zou verhinderen 'overuren' te maken.

Iemand zou centraal bepalen hoe lang er gewerkt wordt, en daarmee basta. En dit iemand werd hij. Voordien had hij wel al een Nemesis uitgeschakeld door de oude bakelieten lichtschakelaar in diens bureau te saboteren: de erop loszittende geverfde elektriciteit-draadjes en in het licht van de goedkope spaarlamp nauwelijks zichtbaar, hadden het beoogde effect gehad. Een milde elektrocutie, maar genoeg om hem vloeren. De man had geen kans, want hij had iemand van de kuisploeg bevolen de vloer van kamer met extra emmers zeepwater te kuisen. Niemand wist dat hij er speciaal hiervoor wat kattenpis had opgegoten. De elektrische schok en het daarop volgende uitglijden deden hun werk. Het vocht dat uit de gedeukte schedel liep, kon zo trouwens meteen zonder omhalen opgedweild worden.

Men wordt geen opperadministrator. Men is dit. Reeds in de wieg. Hij was misschien trouwens mede daardoor vroeg wees geworden. 'Een unieke positie van kleinsaf', zei hij soms schertsend tegen zijn enige vriend, een gehalveerde oud-strijder

die — gezeten op een plank met wieltjes vlak voor zijn huis — een stalletje had met vervalste loterij briefjes die hij aan zwarte markt prijzen verkocht. De administrator gooide hem iedere dag wat oud brood toe, onder het spreken van de bemoedigende woorden *"Ça roule aujourd'hui mon cher?"*… De vriendschap bezegelde zich daardoor voor altijd.

De administrator stapt in zijn hybride wagen, zet aan, vermijdt onopzettelijk een fietser, en kan op het laatste moment het zinkgat waarvan hierboven al sprake ontwijken. Hij zet koers naar huis. Hij boetseert zijn trekken in een soort zorgelijke uitdrukking. Met al die camera's overal, kan men niet voorzichtig genoeg zijn. Te vaak tevreden zijn, zou hem bij bepaalde instanties tot een verdacht persoon kunnen maken. De functie van Opperadministrator biedt nog altijd niet de immuniteit van bijvoorbeeld een minister van landsverdediging.

In zijn achteruitkijkspiegel ziet hij nog net een slanke man het zinkgat inspringen. Vreemd, maar hij vergeet het meteen. Hij ziet wel dat hij een spoor van nat beton achterlaat op het wegdek. Maar ook dit deert hem op dit moment niet. Thuisgekomen, opent hij een blik kattenvoer, warmt dit op in de op e-stand gezette microgolfoven en schranst de voer onbeschaamd binnen.

Geen computers in huis. Die worden allemaal getraceerd. Hij schuift zijn bureaustoel, een kopie van die in zijn officiële werkruimte, achteruit. Die stoel is een zogezegde dubbele orderfout, waardoor hij hem grootmoedig mee naar huis had kunnen nemen en iedereen daardoor een mogelijke verlegenheid had bespaard.

Met geconcentreerde gelaatstrekken, ondertussen wel weer gladgestreken, staart hij nu naar een document dat op het

glanzend bureaublad ligt. Men kan zien aan de code in de linker bovenhoek, dat het een kopie is. Maar wat hem vooral interesseert, is het onderwerp net eronder getypt in hoofdletters en met een dik lettertype. **K-MUFLAGE.**

Het is het enige dat voor hem op dit moment leesbaar is. Te begrijpen ook? Hij had dit document zien verschijnen in zijn spam — verschijnen moet je lezen als onderscheppen — want hij leest de e-mails van een onderling die de administratie van zijn gebouw bijhoudt. Deze onderlingen komen nooit buiten en leven in een cel, vijf verdiepingen onder de grond. Het zijn voornamelijk hoogbegaafde studenten. Ze waren indertijd naar een bepaalde universiteit die we nu niet bij name noemen gelokt met beurzen. Ze werden daar gekweekt tot onderlingen die alles op onze planeet, en sinds een paar jaar, nadat de geheimgehouden ontdekkingen van de James Webb telescoop geanalyseerd waren, ook het zichtbare en onzichtbare heelal scannen, documenteren en stockeren op dataservers die 99 procent verbruiken van de energie die alle kerncentrales produceren.

K-Muflage. De getallen van de zogezegde afzender wezen op een locatie ver van onze planeet. (elke administrator kent wel een sterrenkundige). Als kind was zijn lievelingssprookje *The body snatchers* van Jack Finney geweest. En dan die geruchten van levenden die dood zijn en omgekeerd, die al een paar maanden te horen waren in de geheime vluchtgangen parallel aan de wandelgangen.

Dit had zijn campagne om zogezegde gepensioneerden op hun ware status te controleren in gang gezet. Maar voorlopig heeft hij nog steeds geen echte vooruitgang geboekt. Frustrerend. Er was een hoopgevend contact geweest met zijn

secretaresse, of was het secretaris (ze werken beide half-time). Maar verder niets meer.
En voor een ambitieuze opperadministrator is dit niets anders dan een nederlaag. Er zullen obstakels uit de weg moeten geruimd worden. Dat staat vast als zijn huis. Alhoewel… met die recentelijk opduikende zinkgaten… Opduiken… duikende zinkgaten…
We laten de mijmerende opperadministrator alleen.

Hij mijmert dus op eigen houtje verder. Hij vraagt zich af, kan een opperadministrator verkeerd handelen?

De autosave van de computers werkt ook als een zinkgat, of eerder een zinkput, in de straat. Alle niet afgewerkte documenten komen in een voorlopig folder terecht en meestal halen de menselijke ambtenaren niets meer uit zo'n folder, hoewel je ze soms hoort beweren dat iets opduikelden. Opduikelen, niet opduiken. Dat zeggen de automatische verwerkers niet. Die zijn gewoon geprogrammeerd om uit te halen wat ingestoken werd. Maar ze zijn helemaal niet creatief. Eventueel sturen ze zo'n niet afgewerkte document terug naar diegene die het begon te schrijven. Maar omdat iedere dag een nieuwe dag is, zijn er veel van die schrijvers die liever niet teruggrijpen naar wat gisteren belangrijk leek, omdat ze vandaag aan hun quota willen komen, notabene opgelegd door de opperadministrator.

Zou hij vroeger met die bakelieten en nu met de moderne hoofdschakelaar de planeet meer kwaad dan goed bezorgen? Is dat de onderliggende bedoeling van zijn soms instinctieve handelingen, hoewel hij zelf behoorlijk kwaad en verontwaardigd wordt als iemand dat vermoeden uitspreekt.
Die hoofdschakelaar nu. Dat is natuurlijk een prachtig staaltje van machtsvertoon, het breekt elke dag opnieuw een heel centraal gebouw, alle centrale ambtenaren, waarbij honderden centrale documenten in de maak wegzakken in dat zinkgat, die elektronische beerput kan je wel zeggen. En te laat de put gevuld als het kalf, laat staan de beer, verdronken is. In elektronische taal wordt dat te laat het bestand gestuurd als de ambtenaar een te

grote werkdruk ondergaat. En met die voortdurende dreiging van de druk op de hoofdschakelaar is dat geen loze bewering.

Nee die autosave procedure loopt even mank als sommige autodrive procedures in zelfsturende voertuigen. Als het fout gaat is dat uiteraard nooit omwille van auto of bestuurder. Alleen voetgangers die op de motorkap terecht komen, de opzettelijk of onopzettelijk niet vermeden fietsers die zichzelf geplet vinden tussen lithium en ionen treffen schuld. Moesten ze maar beter uitkijken voor ze zich willen meten met zo'n pseudo auto-auto.

De opperadministrator wil macht. Mocht alles autosave, autodrive, automaat, auto-ist, autochtoon, autochniettoon, autofiks, kortom alles auto zijn, dan had hij geen bestuurders meer nodig. En bestuurders vormen, dat is geweten, het grootste gevaar voor ambtenaren. Met alles auto, zou hij gelijk de bestuurders in de ruimte laten opgaan. Had die onderling uit de Webb telescoop gegevens niet nogmaals een bewijs gevist van een in het niets opgaande planeet. Naar die planeet kon hij ze niet meer sturen, maar als hij nu een andere plek — een komeet misschien — kon vinden waar alle bestuurders in het gezelschap van G-lovigen tot ionen werden omgevormd, zou dat misschien tot interessante nichten- of nevenverschijnselen leiden.
Om te beginnen kwam dat zijn machtsuitbreiding ten goede en daarbij zou het universum wat primordiale massa of zelfs wat primordiale energie terugkrijgen. Terug naar af! Bang!

En nu die K-muflage. Waar komt in Universele Naam die boodschap vandaan? Is die natte betonlijn van SH het spoor. (*Nvda*: En hoewel de opperadministrator het spoor even zag, van SH zelf weet hij uiteraard de naam niet. Of hij ook van zijn

bestaan niets weet, is niet zo zeker.)
Hij probeert een verband te leggen tussen zinkgat, de slanke figuur met een opgespeld reptiel die hij er in zag springen, toen hij naar huis reed, maar dan is hij het spoor alweer bijster. Zijn jeugdlectuur speelt hem parten nu hij weer gaat denken dat het echt waar was dat zaden van mensen klonen maken. Dat was toch de eigenlijke reden waarom hij die halftijdse secretaris vroeg om na te gaan wie leeft en wie dood is, hoewel dat misschien een metafysische vraag inhoudt die zo'n halftijdse secretaris niet beantwoord krijgt.

Uiteraard ging de secretaris enkel aan de slag met die instrumenten waar ambtenaren over beschikken: enquetes en vragenlijsten. Bent U levend? Kunt U dat bewijzen? Dat had hij toch twee mooie simpele vragen gevonden toen de secretaris er mee kwam aandraven. Maar de secretaris had ze slechts voorgesteld nadat hij het bezoek had gekregen van die eigenaardige vrouw met treurige ogen die van een bepaalde figuur en enkele controlefiguren op de planeet graag de 'whereabout' wilde weten. Hij had zijn toestemming gegeven om die vragen naar die mensen te sturen waarvan er een adres was die hij via de centrale computer vond. Die voegt alle databases samen tot een voor mensen onoverzichtelijk geheel. Voor de geautomatiseerde versturing van enkele elektronische brieven is dit een akkefietje, een autofietje kun je wel zeggen. Hij lacht met zijn eigen mopje.

Die K-Muflage envelop in plaats van een verwachtte envelop. Hij heeft natuurlijk op het nieuws het bericht gezien van dat ongeluk gevolgd door de gebliksemde iPhone-gebruiker. Blijkbaar zijn er hier en daar nog dergelijke ongevallen geweest. Een bestuurder die op een of andere manier een envelopdrager

opschept of onderschept.
Het resultaat is steeds hetzelfde. Van de drager weet niemand of die levend of dood is. En dan een poes… Trouwens… wat is dat tegenwoordig met zijn voorkeur voor kattenvoer opgewarmd in een op e-stand vastgestelde microgolfoven. Weeral katten en ionen… Zou de Finney-paranoia toch?

Potvernondedju! De uitroep is van een opperadministrator die er niet om geeft of hij hiermee eventueel iemands gevoelens kwetst.
Die bruine envelop die zo trekt op de K-Muflage envelop! Morgen moet hij naar de opnames van de CTCV camera's kijken van dat viertal gelijkaardige ongelukken.

Morgen…
Als hij 's anderendaags uitgerust de hoofdschakelaar wil aandoen, wordt hij krijtwit. Een van de baarden van zijn sleutel is weg. De doos is op geen enkele wijze open te krijgen, tenzij met de fopsleutel gemaakt van uit de fopspeensleutel. Hij heeft ooit een dubbel zonder speen gemaakt, dat was minder pijnlijk.

Maar wacht even! Een baard minder. Wat de opper niet kan weten is dat de baard van de non een nieuwe prachtige uitwas heeft gebaard. Haar kop wordt hoe langer hoe meer vergelijkbaar met die van een Perzische kat. Dat komt goed uit om de pompende aardlingen te misleiden, een goede camouflage (!).

***

De lach van de in poes veranderende non is uiteraard hartelijker dan van de opperadministrator, want iedereen weet dat poezen over meer humor beschikken dan administrators. Die blijven bij flauwe woordspelingen zoals alle poezen spinnen, maar spinnen poezen niet…

Terwijl de opperadminstrator zich inspant om met het aanzetten van de hoofdschakelaar het nu al te late startsein te geven voor de administratie-dag die reeds tien minuten geleden had moeten beginnen, vraagt de lezer zich terecht af: is die opperadministrator de startende ambtenaar of is de startende ambtenaar de deeltijdse secretaris van de opperadministrator?

Het is een legitieme vraag waarop misschien ooit een antwoord komt. Wat zowel F., P., als de lezers op dit ogenblik weten is dat de deeltijdse secretaris zijn werk wel ernstig neemt, maar soms de kantjes ervan af loopt. Vooral als de hoofdschakelaar niet afgewerkte documenten naar een voorlopige folder stuurt.
In dit geval, menen de auteurs te weten, zegt hij dat hij niets kan ondernemen zolang hij de juiste bruine envelop niet terugkrijgt. Wel legt hij geen enkel verband tussen SH of sh met zijn gekko en de oorspronkelijke vraag van de vrouw met de treurige ogen, waarvan hij niet weet dat F. haar de naam Adela gaf.

***

Uiteraard zal de secretaris nooit zelf laten doorschemeren of hij de startende ambtenaar is, of gewoon in opdracht werkt van de startende ambtenaar. Of dat die startende ambtenaar een soort *Officialis Ex Maquina* is. Hij riskeert gelijk een golf Pétrole Hahn over zich te krijgen, waarna de poezelige halftijdse secretaresse zeker voor altijd afstand van hem zou nemen. En dat is het hem niet waard.

Liever de kantjes ervan aflopen en afwachten wat er verder gaat gebeuren.

De kantjes ervan aflopen, dat doet Zuleica niet. Later zal ze nog ondervinden dat er is wie dat wel doet. Ze is vorige week aangenomen als privé poetsvrouw door iemand waarvan ze de naam niet begrepen had, maar die duidelijk een voornaam heerschap is in dit gebouw. Ze is van Kaapverdische afkomst, en de taal van haar nieuw thuisland is ze nog niet helemaal machtig, denkt men van haar, maar is dit wel zo…

Het was de week daarvoor een heel speciaal sollicitatiegesprek geweest.

Er stond specifiek op het sollicitatiedocument, dat de kandidaat de taal niet volledig machtig moest zijn. Er werd een kleine proef gedaan waarbij de parate kennis van 113 woorden getest werd. Allemaal hadden ze betrekking op kuisen en kuisproducten en ook op het begrijpen van bevelen die inhielden waar en wanneer er gekuist moest worden.

Zuleica is een heel slim meisje, maar beseft dat dit als immigrant geen voordeel is om snel werk te vinden.

"Ieder zijn rol op het wereldtoneel" schreef de grote dramaturg Shakespeare, William (1564-1616). Lichtelijk parafraserend, maar wel correct van geïmpliceerde betekenis, weet ze.

***

Even voor de lezer een korte nota waaronder over enkele gebeurtenissen waar Zuleica vooralsnog geen verklaring voor heeft.
Het wereldtoneel leek echt te kleinschalig daar in het land waar ze opgroeide, en daarom besloot Zuleica als verstekelinge op een Portugees yacht te proberen Europa te bereiken. Het was

kantje boord geweest. Ze was vrij snel ontdekt geworden (haar liefde voor poezen is sindsdien nog toegenomen: het beest had om welke reden ook, verse maatjes gelegd vlak bij de kist waarin ze verscholen zat. Na een paar dagen geleefd te hebben op de fles water die ze meegesmokkeld had, kreeg haar honger de overhand. Na uren en uren de visgeur te hebben opgesnoven, werd het haar allemaal te machtig. Ze hief vrij abrupt het deksel van de kist op waarin ze zat, en laat daar nu toch net de kok passeren op zoek naar de kat die verse maatjes had geroofd van zijn zorgvuldig gedecoreerde koude schotel. Zuleica en de kok keken elkaar aan. Zuleica had een ingeving: ze deed het algemeen aanvaard gebaar van honger hebben — vingers en duim een paar keer naar de mond brengen — en keek met vragende, smekende ogen naar de kok.

Welke kok kan weerstaan aan een bloedmooie Kaapverdische schone die honger heeft? Hij knikte, en ging verder op zoek naar de kat. Zij kroop terug in de kist, nadat ze het meest verse en minst ruikende maatje had opgepeuzeld. Tijdens de rest van de overtocht vond ze regelmatig wat voedsel in de nabijheid van de kist, alsof het gemorst was op de vloer. Ze was wel voorzichtiger geworden, en hief het deksel nu heel gradueel op, telkens ze aanstalten maakte er uit te stappen. Uiteindelijk hielp de kok haar zelfs van boord gaan eens aangekomen in de haven van bestemming. Zuleica was mooi en Kaapverdisch, maar ook klein van gestalte, 'petieterig' zelfs. De kok was een zwaargebouwde man. Sterke armen, bezaaid met tatoeages, een borstkas zoals een eikenhouten buffetkast, met daarop een nek als een heipaal.

Hij hielp Zuleica ongezien van boord te gaan. Hij was sterk, dus niemand vond het vreemd, dat hij meehielp met het lossen.

Hij deed alsof hij een kist met overschotten van eetwaren aan

land bracht. Zuleica zat onder een laag prei en aardappelen en een paar grote rabarberbladeren. Dat de loopplank zo diep doorzakte deed niemand opkijken: vanop de begane grond gekeken leek de kok immers op een reus. Hij plaatste de kist bij een afvalcontainer. Hielp Zuleica ongezien uit de kist en kreeg als beloning een vluchtige kus. Enkele seconden later wist hij zelfs niet meer of hij dat alles gedroomd had. Op de plek waar ze hem gekust had, liet hij later een klein x-je tatoeëren…

Zuleica was dus goed en wel aan wal. En ze was vastberaden aan wal te blijven. Hoe ze uiteindelijk erin slaagde te kunnen solliciteren voor privé poetsvrouw van de privévertrekken — of was het zijn bureau?— van een hoge piet in het administratiegebouw in een ander verhaal. Of hoort minstens in een ander hoofdstuk.

***

Zuleica is verwoed in het donker de vloer aan het poetsen van het bureau van haar baas van wie ze de naam niet had verstaan. Ze noemt hem voor de grap bij zichzelf BB, de BureauBaas. Maar ook de B's van baffling en bewildering. Zuleica, zoals we zullen zien, kan veel meer dan een dweil uitwringen. Ze spreekt bijvoorbeeld perfect Oxford English, als de situatie dit vraagt. Verder lijkt zijn hoofd niet te passen op zijn lijf. Hij heeft echt een BaByface en dit op het ongeproportioneerde lichaam van iemand met dwerggroei. Toch meet hij 1m97. Deze vreemde imposante combinatie, is één van de redenen dat hij een vreemdsoortige autoriteit uitstraalt. Men zou best kunnen geloven dat hij van een verre planeet uit een ver sterrenstelsel komt. Maar iedereen weet natuurlijk dat aliens een fabeltje zijn.

BB zit niet achter zijn scherm. Dit is nog nooit voorgevallen. Misschien daarom dat het bureau nog in duisternis is gehuld,

denkt ze. Op de fluorescerende cijfers van de prikklokclone, een controle prikklok voor de prikklokken die in de bureaus hangen bij de onder- en bovenverantwoordelijken, kan ze lezen dat de lichten al negen minuten geleden zou hebben moeten aangefloept zijn. Al verwacht ze nu dat dit elk moment kan gebeuren, schrikt ze toch wanneer alles plots baadt in het naargeestig vaalgeel licht dat zo kenmerkend is voor dit gebouw.

Dan merkt ze iets op dat niet helemaal normaal is. Ook de computer licht op. In de week sinds ze hier voor BB werkt, schermt hij altijd zijn scherm af. Met ouderwetse kartonnen kaften. Hij is er nu niet en toch blijkt dat de computer de dagelijkse stroomonderbreking had weten te overbruggen en nu vanzelf opstartte zonder paswoorden of zelfs een druk op de powerknop.

Omzichtig loopt Zuleica naar de deur, waarbij ze ongeloofwaardige poetsbewegingen maakt op de deurlijst. Ze tuurt even in de halfduistere gang. De verlichting lijkt daar nog maar half te werken. Ze ziet noch BB, noch iemand anders aankomen. Ze spitst ook even de oren, maar voetstappen hoort ze niet.

Zuleica denkt snel na. Misschien is dit de break waar ze heimelijk op heeft gehoopt: iets weten over een baas, terwijl hij dit niet weet, kan altijd lonend zijn. Ze heeft naast non fictie ook veel literaire trillers gelezen. Snel loopt ze terug het bureau in, zet zich op stoel en kijkt met scannende ogen naar wat het scherm haar eventueel te bieden heeft.

Het blijkt een matrix te zijn met vele kleine schermpjes. En die kleine schermpjes zijn op bun beurt nog eens verdeeld in een matrix met nog kleinere schermpjes. Nu begrijpt ze waarom ze dat vergrootglas op een vaste voet zo vaak moest poetsen van

BB. Vermoeiend om naar te kijken, al die minibeeldvlakjes? De schermpjes in de schermpjes in de schermpjes zijn zo klein, dat je er maar enkel iets kunt uit opmaken door ze te bekijken door een heel sterk vergrootglas.

Ze schuift het vergrootglas dichter bij het hoofd scherm, nadat ze haar vod precies gelegd heeft op een minuscuul stukje van een stofring rond de voet. Hij moest maar es controleren of die al dan niet verschoven is… Haar oog valt nu op één schermpje dat minder onderverdeeld is. Daarop is een straat te zien, waarschijnlijk gecapteerd door een CCTV camera. Meer bepaald, het is een straat met een grote put.

Dat het om een zinkgat of -put gaat, kan ze niet goed zien. Maar zo'n grote put in een stadsstraat vindt ze toch vreemd. Ze ziet er nu zelfs een auto in verdwijnen. En dan nog een. Een stadsbus remt ook te laat. Het lijkt alsof die put een val is, zoals de teerputten waar dinosauriërs in verdwaalden en klem raakten eonen geleden. (Zuleica heeft bijvoorbeeld flink wat gelezen over paleontologie). Die zuigkracht van die put werkt blijkbaar ook op afstand, want Zuleica blijft gefascineerd kijken hoe spreekwoordelijk een halve stad in die put rijdt. Maar dan plots ziet ze iemand springen vanuit de dakgoot van een huis niet ver van de zinkput. Hij belandt soepel verend op het trottoir, sprint naar het zinkgat, om daar zonder enige aarzeling ook in te verdwijnen.

Niemand kan zo'n sprong overleven denkt ze. (Ze heeft ook flink wat gelezen over anatomie en ergonomie). Die man moet benen van rubber hebben…. Of een soort schokbrekers in plaats van onderbenen.

In de korte flits dat ze hem zag, leek hij echter een gewone jeans te dragen. Blijkbaar heel hard aangesnoerd, want het leek

alsof de man een wespentaille had. Of zeer smalle heupen en daaronder heel ontwikkelde dijspieren. Wat zijn krachttoer voor een deel zou verklaren. Misschien heeft hij van die onderbeenprothesen waarmee mensen sneller kunnen lopen dan Usain Bolt (wereldrecord 100 meter 9”58’”). Ze voelt een onverklaarbare connectie: hij daar met die speciale lichaamsbouw en zij zo klein van gestalte. “*We zijn beiden aliens hier…*” mompelt ze zacht.

Nu hoort ze wel stappen. Snel valt ze op de knieën en begint ze verwoed de vloer onder het bureau te poetsen. Ze zou zeggen dat ze afwezigheid van haar overste gebruikt gemaakt had, om de plek waar zijn voeten normaliter de grond raken, een speciale een beurt te geven.

BB ziet niet eens dat Zuleica onder zijn bureau zit. Ze houdt zich immers stil. “Wat???” hoort zij BB schreeuwen? “Hoe kan dat nu dat mijn computer aanstaat? Er moet verdomme iemand mijn paswoord gehackt hebben.”

Alsof hij voelt dat er toch iets niet klopt, kijkt hij onder zijn bureau. Zuleica heeft echter kort voordien zijn lichaamstaal goed gelezen, en is een microseconde voor hij haar ziet, beginnen poetsen.

“Wat doe jij hier?” Alsof ze het niet verstaat poetst ze verder. “Antwoord!”. Ze kijkt op en maakt draaiende bewegingen in de lucht. B knijpt zijn ogen half dicht. Iemand met een babyface die probeert sluw te kijken: het is niet prettig om zien. “Sta op, en kuis mijn scherm.”

Slim! Zuleica heeft onmiddellijk door, dat BB haar test. Het woord scherm stond niet op de lijst van de te kennen woorden. Stramme benen fingerend, stapt ze naar haar emmer, sopt haar

doek er in, en met grote halfcirkelige halen, reinigt ze de muur.

"Stop!" Dit woord moet ze kennen. Zonder omkijken houdt ze stil. "Neem je emmer en verdwijn." Verdwijnen mag ze niet kennen. Ze verroert zich niet. "Ga!" Ze kijkt BB niet aan als ze het bureau wil verlaten. "Blijft" Ze loopt door. "Blijf!" ze houdt passen in. Zuleica had puur voor haar plezier de beleefdheidsvormen van een aantal werkwoorden geleerd. Maar 'blijft' een blijf met een extra t, niet op de lijst staande, kan een miljoen andere betekenissen hebben. Dat dit een speciale vervoeging is, mag ze niet weten. "Ga naar de technische dienst". Zuleica blijft een beetje ongemakkelijk staan. 'Ga' is gekend, maar al die woorden nadien, moeten in principe koeterwaals zijn voor haar. BB vermoedt nu dat zijn privé-poetsvrouw inderdaad niets te maken heeft met de schermanomalie. Een laatste test: "Exit". Zuleica verroert geen vin. "OK"… Niets. "Ga!" Ietwat mechanisch beent ze weg, de duistere gang in. Dit was even spannend.

Maar het is een interessant voorval geweest. Ze heeft een blik kunnen werpen op een scherm dat spionerende beelden verzamelt. Waarschijnlijk volgt BB haar nu ook. Ontsnappen aan zijn blik zal niet mogelijk zijn. Maar er zijn altijd nog de toiletten moest het echt eens nodig zijn privacy te hebben. Je kunt natuurlijk nooit uitsluiten dat BB pervers is, met zijn onschuldig kindergezicht.

BB zucht. Sluit zijn deur. En dan gebeurt er iets heel vreemds. BB lijkt in twee stukken te breken. Een paar knopen worden losgemaakt en zowaar twee afzonderlijke personages worden zichtbaar, het bovenste gedeelte gekroond met een babyface staat op de schouders van een gedeelte dat men niet anders kan beschrijven als iemand lijdend aan *Achondroplasia* (zeggen de

Engelsen). De dwerg, noemen we hem B", heeft echter brede schouders. Perfect voor B', die zowaar als kind de hydrocephalus overleefd heeft. Meer nog, bij het opgroeien, leek hij hoogbegaafd te zijn. Een echt wonder. B' en B" hadden elkaar leren kennen in het speciaal opvangcentrum, toen ze beiden tien jaar oud waren. B" is minderbegaafd, maar heel sterk en reageert perfect op motorische impulsen. B' stuurt hem met zijn de blote tenen. Ze besloten, toen ze elkaar op zestienjarige leeftijd opnieuw ontmoetten, letterlijk samen door het leven te gaan. Ze ontsnapten uit het centrum, en wisten een kleermaker, de vader van een kind dat locked in syndroom had maar met B' toch had leren communiceren via oogsignalen, te overhalen een kostuum te maken dat van hen één persoon maakte.

De combinatie van een geweldig ambulant uithoudingsvermogen (nodig om niet ergens van honger en dorst te sterven in de eindeloze gangen van het administratief gebouw) en een scherp verstand, (liquide intelligence komt zelfs soms van pas bij het aanmaken van ingenieuze cocktails op de vele privé recepties) deed hen tegen alle verwachtingen op plek 1 belanden op de wervingslijst, na een nationale sollicatiedag. Nu al vele jaren geleden…

B' springt van de schouders van B". Met een kleine druk op diens schouderblad, stuurt hij hem naar de hoek. Daar huist al jaren een geslacht van huisspinnen (Tegenaria domestica) die B" te vriend houdt, door hen eens een per dag een dikke vlieg te voeren. Bzzzzz is BB dus gewoon. Zodat hij het gezoem van de grote vlieg die rond de plafondlamp draait, niet waarneemt. Hij ziet ook niet dat de rondvliegende vlieg in feite een kleine drone is, met ingebouwde microcamera.

Sinds de geruchten van de als verloren gesignaleerde bruine

envelop de rondo doen, zijn er blijkbaar hoge heren in dit gebouw die vinden dat de controle op het reilen en zeilen van alle werknemers moet opgevoerd worden. BB’s dubbelspel is voorbij. B’ weet dit nog niet. B” heeft de drone echter in de gaten. Een spin met honderd kleine spinnetjes op de rug kijkt hem hongerig aan.

Zinkput met diepte-, hoogte- en breekpunt

Tudu dretu, denkt Zuleica. *N'livra di perigu.*
Uit het gevaar ontsnapt. Ze kan beter in het Creools denken, gezien ze vermoedt dat BB erin slaagt gedeeltelijk haar gedachten te lezen.
Een oude bezweerster van haar (aangenomen?) thuisland op Aarde had haar geleerd hoe ze bepaalde delen van haar geest kan afsluiten en hoe ze dat deel, dat ze niet kan afsluiten voor anderen, gebruikt in een taal die in haar omgeving niet gesproken wordt.
Dat sollicitatiegesprek waarbij ze officieel maar 113 woorden mocht kennen was een lachertje. Als achtjarige kende ze reeds bijna tweehonderd pi-decimalen uit het hoofd…
Dus is het onthouden van 113 woorden in de taal van de opperadministrator een gemakkelijke opdracht. In werkelijkheid kent ze zo'n 20.000 woorden in elk van op zijn minst drie verschillende talen. Van twee van die talen zijn we al op de hoogte (Portugees en het klassiek Oxford-Engels dat zelfs veel Londenaars niet begrijpen, wat hen onmiddellijk de zekerheid geeft dat de spreker ervan ofwel in de ivoren toren van Oxford woont, ofwel afkomstig is van buiten de eilanden die toch volgens velen onder hen de top van de beschaving vormen, en stiekem of niet het rijkdom binnen wandelde).

***

De opperadminstrator is, zo zegt F. door Zuleica tot BB gedoopt. Het is hem en wellicht de lezers ook nog niet duidelijk of de 113 woorden die Zuleica mag kennen van de Engelse taal zijn of van een andere lokale taal.
Ka ten inportánsia, zou Zuleica zeggen. *Si N'ta sabi, dja é tud bon*, als ik het maar weet, is het al lang goed, vertaalt P. even

voor die weinige lezers die nog niet afhaakten. Een berekend risico, *risku na sê lugar*.

***

Ze denkt na over wat ze op de schermpjes te zien kreeg, zonder dat ze een enkel paswoord had moeten intikken. Dat was toch wel een gelukje geweest die eigenaardige vertraging in het begin van de officiële administratiewerkdag.

Die putzuigkracht moet iets geweldigs zijn. Zij is op de Kaapverdische eilanden opgegroeid in een gastfamilie, nonkels en tantes zoals ze daar gewoonlijk zeggen, hoewel… voor sommige kinderen zijn die nonkels gewoon de mannen van de vrouw die ooit een *one night* ontmoeting hadden met hun biologische vader maar ondertussen met een andere man samenwonen. Of niet…

Toen ze de figuur (van wie de auteurs en de lezers weten dat hij de naam SH kreeg) in de put zag springen met reptieltje en al, kwam dat sterk vermoeden terug bij haar op dat ze officieel misschien wel als baby bij een gastmoeder of een echte moeder en een gastvader was terecht gekomen, maar dat *el ben disfarçadu di un planeta lonji*. Tja, in dat Badiu Creools zitten toch nogal wat niet veranderde Portugese woorden tegenwoordig. Waar de Portugezen het wel lastig mee hebben is dat de Afrikanen komaf maakten met de meeste verbuigingen. Toch hebben ze *e* en *el*, waarbij *e* het voornaamwoord is voor die ongeveer andere helft van een bevolking waarvan de penis het hoofdkenmerk is, want beharing op heel het lichaam, dat komt in de hele bevolking wel meer voor.
Een toegift misschien, want ouders hebben het gewoon over *fidju machu* en *fidju femia,* iedereen heeft dan zo door of ze het over hun zoon of hun dochter hebben. Maar volkeren, die in hun eigen

taal de verbuigingen hoog houden, kunnen daar heel druk over doen, weet ze.

Door even met het vergrootglas te hebben kunnen kijken, heeft Zuleica vastgesteld dat SH, waarvan ze de naam niet kent, kleine knobbels heeft boven wat hier armen wordt genoemd. Dat bezorgde haar die openbaring. Ze denkt aan haar eigen knobbeltjes ter hoogte van haar schouders en heeft er ook plots een mogelijke verklaring voor gevonden. Zes of misschien zelfs acht ledematen. Daarom vind ze die hele sprong zo niet-Aards en denkt ze dat ze ofwel een vreemde is op haar eigen planeet, maar dat het eenvoudiger is te denken dat ze gewoon, net als SH waarvan ze de naam niet kent, van elders komt.

Ze moet zelf zo'n zinkgat vinden, want dat zou de manier zijn om haar theorie te bevestigen, als ze er tenminste van diep in naderhand ook hoog uit kan komen. De mini-drone kan die Creoolse gedachte *N'cre atxa bóku di terra* wél opvangen.

***

Net voor B" die de drone voor een vlieg neemt om aan de spin te geven, krijgt de Poes-voorlopig-zonder-envelop die gedachte doorgestuurd.

En dat brengt ons bij BB, op dit ogenblik gesplitst in B' en B".
Wat hebben ze voor ogen met hun dubbelspel?
Wel of niet? Belangrijk of niet belangrijk voor het leven op Aarde?
Het lijkt wel de B-kant van een LP, voor sommigen belangrijker dan de A-kant, voor anderen de waardeloze opvulling van de tweede eindige spiraal.

Uiteraard weet B', en doet hij dat aan B" aanvoelen, dat er in hun werkdomein geen sprake is van spinnen van de poes, maar van achtpotige aanvallers van zowat alle zespotige bewoners op

Aarde.
Die, zoals we reeds vermeldden, het grootste deel van de aardbewoners uitmaken.
Veel op twee poten lopende bewoners van de Aarde hebben er schrik van, wat soms zelfs de vorm van een fobie aanneemt, hoewel dat doorgaans ongegrond is. Waarom? Op twee achterpoten lopende aardlingen komen doorgaans wel overeen met vierpotige warmbloedige dieren die spinnen, maar verwijten spinnen warmbloedige dieren te doden en op te eten.
En dat kan je zien als een grove overdrijving.
Er is wel hier en daar een achtpotige die erin slaagt een vogel voor de poes te veranderen in een vogel voor de spin. Maar het gaat over één specifieke familie.
Gewoonlijk doden spinnen geen tweepotige warmbloedige bewoners, zeker niet als die over armen in plaats van over vleugels beschikken. Als dat toch eens gebeurt, dan doden ze uit verdediging, soms onbewust, zoals hun neefje, de schorpioen.
B’ moet plots denken het sterrenbeeld schorpioen.

***

Ergens in de buurt van het op een van de schermen te volgen zinkgat, vangt SH die gedachte op.
Daar gaan we weer, zucht hij tegen de gekko. De Aardlingen grijpen nog steeds terug naar het moment in de geschiedenis dat ze de Aarde als centrum van het heelal beschouwden en het voor statisch hielden. Arme aardlingen. Ze hebben geen besef van het enorme verschil in tijdsverloop voor het heelal — inclusief poezen en andere gekke wezens die via de komeet hun centrale administratieve diensten opriepen — rondom hen en voor henzelf. Ze denken zelfs dat een komeet boven hen kan stil hangen… Maar een komeet kan alleen maar even het plaatselijke tijdverloop overnemen…

Voor het heelal zijn de Aardlingen zelf een nauwelijks merkbaar zuchtje…

Het heelal zit boordevol organisch verbonden chemische stoffen, maar die ene enkele soort Aardlingen blijft de eigen soort zien als de Universele Oppersoort. Sommigen doen dat omdat ze een eerder primitieve taal uitvonden, die ze zelf de naam mathematica geven en waarmee ze toch enkele dingen van dat universum slagen te beschrijven.
Anderen zoeken het in de mystiek. Daarbij stellen ze zich niet zelden een soort wezens voor met zes ledematen, waaronder armen, vleugels en benen, die hen op één of andere manier zouden beschermen.
Er zijn er maar weinigen die in staat zijn te begrijpen dat hoe meer ze proberen te doorgronden, hoe meer ze tot de nederige vaststelling komen dat ze steeds meer te doorgronden hebben.

Zuleica kent de naam van SH niet, hij kent Zuleica zelfs nog niet, maar ze zou het nu al wat dat betreft wellicht met hem eens zijn. De meeste Aardlingen denken niet verder dan hun neus lang is en de meeste van die neuzen zijn eerder kort. Een geluk bij een ongeluk? Ze kunnen er weinig mee opsnuiven ook. Ook een geluk bij een ongeluk? Of gewoon genetisch toeval?

De poes vraagt zich af wie eerst moet worden aangepakt?
Zowel SN als Zuleica lijken iets dichter bij een niet ongevaarlijke waarheid te komen die beter niet uitgelegd kan worden aan dat soort Aardlingen die, zelfs als ze tot zelfstandig en bewust denken in staat zijn, toch behoorlijk primitief handelen.
Ze weet trouwens niet of SH of Zuleica zelfs maar van plan zijn wat ze zelf schijnen te vermoeden door te geven. Ook niet wie van beiden op dit ogenblik — van alle op elkaar gestapelde poezenogenblikken — verbonden is met de huidige bruine

envelop bezitter.
En BB of B'B" lijkt wel, indien niet een dubbel, dan toch zeker een dubieuze rol te spelen.

F. kijkt weer met groot ontzag hoe P. de hele zaak heeft geformatteerd.

De enige hint die P. nog niet gezien heeft is misschien deze: dat de initialen van Smalle Heupen, die SH is geworden ook de initialen zijn van Sherlock Holmes.

Ook Sherlock moet in Doyle's boeken soms eens alles op een rijtje zetten.

Met andere woorden, door dit personage deze naam te geven, hint F. dat er iets zoek is dat gevonden moet worden. Maar wat?

Veel kans dat het een envelop is.

Maar waarom springt SH in een zinkgat?

Wat met die kat/katten nu eigenlijk? Vanwaar komen ze? Waar gaan naartoe?

Of zijn de katten de zoveelste red herrings in dit verhaal?

Teveel vragen ineens. Beter zich aan de realiteit te houden.

Laten we nu even veronderstellen dat BB - B'B" door zich als twee-eenheid te tonen op administratief vlak een grote last is/zijn geworden en moet/moeten afgeschreven worden. Double talk hoort zeker tot hun kerntaak, maar zich uit geven voor één, en in feite twee zijn, is niet in één, twee, drie, vergeven. Administratief is dit een ramp: de sociale zekerheid kent slecht BB. Al die jaren is dus één van de twee niet in orde voor alles wat een Aardling nu in orde moet krijgen, om op een gegeven ogenblik in zijn leven, een envelop toegestuurd te krijgen, waarin staat dat alles in orde is, om een pensioen te ontvangen.

Maar geen twee pensioenen. Dit zou een catastrofe kunnen

worden voor de hele mensheid: wie weet zijn er wel veel meer zulke gevallen als BB. De begroting heeft dit niet voorzien. Er zal een enorm gat in de begroting geslagen worden.

***

De beslissing is bij de betrokken administratie snel genomen.

B’ en B” moeten verdwijnen. Er is toch altijd wel iemand die wil promoveren. Daarvoor zijn er voldoende sofa’s in de wandelgangen geplaatst.

De onderling die de drone bestuurt krijgt van hogerhand een speciale code te horen in zijn helm met vizier. Hij heeft voor deze situatie vele malen getraind, maar hij voelt toch een kleine rilling over zijn rug lopen. Hij heeft verschrikkelijke verhalen van PSTD gehoord. Iemand doden door een druk op de knop, lijkt misschien wel letterlijk een kinderspel (Hij had toch al min of meer voorzien dat dit moment zich ooit zou voordoen, want hij had aan zijn vriendin als kerstgeschenk een FPV War Kamikaze Drone Play van Crazy Games gevraagd. Maar nog niet genoeg tijd gehad om zich tegen de werkelijkheid daarmee te immuniseren…)

Hij vraagt nog even een bevestiging. ‘Go!’ Hij landt de vliegdrone op de spin. Een tiental kleine spinnetjes sprinten weg. B” pakt gretig de spin met vlieg. In de drone wordt nu een kleine mechaniekje geactiveerd. Twee stoffen die voorheen in twee aparte heel kleine buisjes gescheiden werden gehouden, vloeien nu samen. Dit heeft een ontploffing tot gevolg die helemaal niet in verhouding is met het middel dat is ingezet. Het lijkt wel alsof een liter nitroglycerine met volle kracht tegen een muur wordt gekwakt.

B’ en B” worden in veel meer dan 2 deeltjes gereten, tot op

moleculair niveau. Het hele bureau lijkt te imploderen. Was ook de bedoeling van de hogere heren: waar er een bureau was, is er nu 'niets' meer. Het laten verdwijnen van lastige getuigen is nog nooit zo efficiënt geweest. Dit transformeren van iets tot werkelijk niets lijkt wel een soort mirakel. Want in dit nieuwe niets, lijkt het iets zelfs nooit bestaan te hebben. Waar er een deur was in de redelijk onverlichte gang is er nu misschien na lang zoeken een kleine kras te vinden.

Maar er zal op gelet worden dat niemand daar iets zal zoeken…

(Een paar dagen later zal de vriendin van de dronepiloot haar man als vermist opgeven bij de betrokken instanties. Er komt natuurlijk niets van.)

Zuleica is ondertussen al een heel eind daarvandaan, en heeft helemaal geen weet wat er gebeurd is, of moeten we zeggen, dat ze geen weet heeft dat er niets gebeurd is.

Ze slaat een paar willekeurige gangen in, om niet de indruk te geven dat ze doelgericht naar de uitgang wil gaan. Ze merkt dat ze niet ver verwijderd is van het bezemhok van waaruit de poetsoverste het rooster van de dag redigeert.

Ze klopt aan. De poetsoverste opent argwanend de deur. Nu volgt er weer een meesterlijke zet van Zuleica. Soms voelt ze dat zulke situaties haar vleugels geven. Het wordt haar zelfs even rood voor de ogen. Maar ze concentreert zich. Met woorden 24+25+103+7+69 legt ze uit dat ze een nieuwe emmer nodig heeft. Ze heeft tijdens het wandelen naar deze post, in een donker stuk gang waar ze haar op de schermen nauwelijks of niet zouden kunnen zien, een klein gat gemaakt met een schroevendraaier. De poetsoverste bekijkt verveeld het

waterspoor dat Zuleica achter zich heeft gelaten.

“Nieuwe-emmers-niet-hier,” zegt hij langzaam. (woorden 7+69+84+5).

Hij wijst met een gele vinger op het schema van het gebouw dat aan de muur hangt.

Zuleica knikt. Ze weet dat het magazijn op een smalle straat uitgeeft waarlangs ze ongezien kan ontsnappen. Haar verdwijning zal een raadsel zijn, want later zal uit haar gedrag niets verkeerds of vreemds kunnen opgemaakt worden.

Hoe ze zal ontsnappen weet ze nog niet goed. Maar in de vele romans over smokkelaars die ze heeft gelezen, heeft ze geleerd dat je je altijd wel op de as van een vrachtwagen kunt leggen.

Moedwillig een paar evidente verkeerde gangen inslaand, (iemand die zomaar door dit gebouw van a naar een gepland b wandelt, dat is pas heel erg verdacht.) In haar hoofd volgt ze echter perfect het te nemen traject.

Ze loopt uiteindelijk het magazijn binnen. Ze zet haar emmer bij een blinkende toren van gloednieuwe emmers. De magazijniers kijken niet op van hun boterham. Het etiket vraag dit: ze negeren gedurende een volgens de beroepsvereniging vastgestelde periode elkeen die ze van dienst kunnen zijn. Ze zien dus niet dat Zuleica een initiatief voorbereidt dat zelfs het gebruik van een vrachtwagen om te ontsnappen onnodig maakt.

Ze zoekt een grote ladder en plaatst onder het uiteinde van het hoogste exemplaar een paar emmers. We weten al dat Zuleica klein van gestalte is, maar ze is dus ook heel licht. Ze klimt de ladder op, wat de toren wel hevig doet schommelen. Ze schat hoe veel treden ze moet nemen, waardoor, wanneer de toren toch zal kantelen, ze met emmers en ladder net zal

tuimelen op het trottoir vóor de hoge open poort van het magazijn. Ze slaagt meesterlijk in haar opzet.

De magazijniers kijken niet eens op van het kabaal (het is nog te vroeg) en de camera's op de gevel van het gebouw, registreren slechts een enorme berg emmers, waarachter Zuleica gezwind is getuimeld. Ze had wel liever gehad dat uit die knobbeltjes op haar schouders, vleugeltjes ontsproten, maar ze had een B cursus valschermspringen gevolgd in Kaapverdië, en dit komt nu wel heel goed van pas. De camera's zien dus niet, zoals reeds gezegd, hun zicht gehinderd door de berg emmers, dat Zuleica een rioolrooster opent met behulp van een steel van een borstel die mee naar buiten is gevallen. Zuleica wringt zich door het gat en schuift her rooster terug. Als een vrouwelijke Sherlock Holmes moet ze nu de man met de smalle heupen zien te vinden.

Helpen aardse rechercheurs?

Over in gordijn ingepakte gerookte haringen kan je boekdelen samen stellen. Je kan er een verhaal onverwachte wendingen mee geven, zoals Agatha goed wist. In dit specifiek verhaal is het leuke dat de onverwachtheid zowel geldt voor wie leest als voor wie schrijft.
Zolang P. en F. niet teveel op elkaars hints ingaan, uiteraard, en daar slagen ze wel in. Enkel de kadavers zijn door de opzet gegarandeerd, maar zelfs een kadaver kan verkeren… denk maar aan de bruid van Tim Burton.
Dus geen verhandelingen over gordijnen die rook ontwikkelen of haringen die gekke kleuren aannemen, daar beginnen we niet aan. Veel auteurs maken er gebruik van en te veel critici schrijven er recensies over. Geen uitleggend geschrijf hierover.

Over katten wel uiteraard, want in dit verhaal speelt de Poes van Bastet wel een rol, de Hond van Baskervilles niet.
Trouwens, geen van beiden blaften. De Poes omdat ze dat soort geluid gewoon misprijzend naast zich neer legt en de hond… wel, SH weet wel waarom hij niet blafte. Alleen Dokter Watson had het een tijdlang niet door, maar hij was nogal dikwijls zo. Ook Hastings snapte vaak niet onmiddellijk wat Poirot bedoelde. Zelfs P. kan F. niet altijd direct volgen. En toch zijn ze beiden van de Belgische kust, wat je van Hastings niet kon zeggen, hoewel hij West-Vlaanderen onder tragische omstandigheden had gekend. Soit.
De reden waarom die Baskervilles hond zo gekend is, komt misschien door feit dat van alle SH-verhalen het datgene is waar iedere gewone sterveling met een hond de finale vanzelfsprekend vond.
To bark or not to bark, dat stelden ze vast. Of zoals ze op K-Mu

zouden gezegd hebben voor ze ongeveer allemaal voor het eeuwige kozen, to barrk or not to barrrk. Dat zorgde dan weer voor de opmerking dat indien SH Barkesvilles zou gezegd hebben, Watson gelijk op het juiste spoor had gezeten, hoewel honden beter sporen vinden dan dokters, zelfs dan ridders. Daar wist Conscience ook alles van…
Jef Geeraerts wist dan weer dat er honden zijn die bewust niet blaffen. Hij gaf zijn hoofdinspecteur een hond cadeau die bij een aanval nooit blafte, omdat zo'n hond, volgens de auteur, gewoon geen tijd verliest met blaffen maar gelijk aanvalt. En bovendien, schreef hij er nog bij, kan een dergelijke hond tijdens een sprong in de lucht draaien en dus van aanvalsrichting veranderen. Maar tot nog toe zijn honden in dit verhaal van weinig belang.

Zuleica is zeker geen hond. Ze is er best in geslaagd uit dat administratief centrum te ontsnappen met een eenvoudige klimpartij, zonder draaiende sprongen en ook zonder bijkomende metafysische ledematen. Gewoon gezond verstand, of overlevend verstand, een eigenschap van wie het met weinig moet doen daar op het eiland *Fogo* bij een 'tante' en 'nonkel' opgenomen terwijl iemand van elders komt, wat voor dit verhaal natuurlijk wel belangrijk is.

Wat ook belangrijk is, hoe het nu zit met die startende ambtenaar? Was dat B'B"? Of …?
Er zijn nu immers twee mogelijkheden, denkt wie leest…
Ofwel hadden die wellicht bezoekende Kometianen een startende ambtenaar nodig, maar wilden ze dat geheim houden voor de opperadministrator.
Ofwel hadden ze wel een startende ambtenaar nodig — omwille van de levensbewijzen — maar bedankten ze voor een

eindigende ambtenaar.
Die tweede mogelijkheid zou voor iedereen gelijk duidelijk maken dat het effectief om buitenaardse Kometianen ging. Het zou immers aantonen hoe weinig ze afwisten van Aardse routines.
Aardlingen kennen de bureaucratie uiteraard zo goed, dat ze weten dat die bruine envelop zonder de eindigende ambtenaar nooit zal kunnen geopend worden, daar zijn hele resems akkoorden over, waar zelfs bestuurders niet aan turnen. Ambtenaren-eer. De enige die er in dit verhaal een loopje mee nam, werd gelijk opgeruimd door de auteurs, die de routines op Aarde wel hebben bestudeerd. Hartaanval. Punt.

We weten natuurlijk nog niet over welk arsenaal die komeet-reizigers beschikken, indien het inderdaad komeet-reizigers blijken te zijn. Maar veel ambtenaren zijn van-alles-proof dus zeker ook wel komeet-reizigersarsenalen-proof. De rest van de B'B" verwarring is netjes opgelost. Zelfs de verder niet uitgewerkte mogelijkheid of het nu om dubbelspel of om dubieus spel ging, is tot moleculaire eenvoud teruggebracht en voor het verhaal zullen we ook aannemen dat die twee-eenheid effectief in rook opging, wat de rode haringen gelukkig zal maken (dat was een gemakkelijke herhaling maar dat kan af en toe gebeuren).

***

Zuleica dus. Ze weet van het *bóku di terra* af en besluit er actief naar te gaan zoeken. Ze wil er in springen, niet er in roeren. Dat is de reden waarom ze uiteindelijk geen dweil of emmer nodig heeft. Bovendien zou haar emmer Harry Belafonte gelukkig maken en hoewel Zuleica akkoord is met Liza dat je dat gaatje beter kon dicht maken, is ze het ook met Harry. Je

kan beter geen emmertje water halen met een emmer met een gat in, maar gewoon de emmer terugbrengen, wat ze ook had gedaan.
Emmer- en vrachtwagenloos gaat Zuleica op zoek naar een van de twee op het kleine schermpje getoonde zinkgaten. Ze had er twee met eigen ogen gezien. Helemaal goed zou zijn moest ze het zinkgat vinden waar die lenige man in gesprongen is. Als dat mogelijk zou zijn! (*Nvda*: Aan die door F. opgeroepen aardse SH had ze, op dit moment van het verhaal weinig. Later misschien, mocht er toch een studie nodig zijn over vier geseinde scharlaken rode haringen. Hoewel, mocht ze bij het afdalen van de berg emmers richting zinkgat toch schrikken voor wat in het dal voorkomt, dan zou ze liever een niet blaffende maar aanvallende hond bij zich willen hebben. Dus eerder een JG dan een SH. Maar, zoals gezegd, dat is nu helemaal niet aan de orde.)

Welbewust gaat Zuleica op zoek naar het juiste zinkgat, daarbij op afstand en discreet gevolgd door een poes met groene fonkelende ogen. Die wordt op haar beurt weer gevolgd door de amateur-astronoom wetenschapper. Die had net bij de Gasland autoverkoper een hoop schroot afgekocht. De verkoper had eerst geweigerd en nogmaals herhaald dat schroot *zijn* ding was, maar je kan ook met een schrootoverschot zitten.
Zuleica is zich wellicht niet bewust dat ze gevolgd wordt. De Poes doet gewoon alsof ze zich niet bewust was door die amateur te worden geschaduwd. Met zijn drieën lopen ze door een dusdanig spookachtig donker stadsdeel dat zowel Marvel als DC Comics beiden graag de beschrijving ervan in de vervolgverhalen van hun helden zouden opnemen. *N'ta na sidad finádu, inda ta ben aparese Bidodó* denkt Zuleica. Er even loopt een koude rilling over haar rug, hoewel ze zich gewoonlijk ook

zonder hond kan wapenen tegen te grote verbeelding. Wanneer ze zo'n 'aanval' krijgt 'verdedigt' ze zich door terug te vallen op de 113 woorden. En als je er enkel 113 ter beschikking hebt, kan je die verbeelding niet onder woorden brengen, dat weet iedereen.

De niet-aardse SH is ondertussen het zinkgat weer uit. Hij heeft nog steeds bij zich wat hij uit de nis haalde bij de ook al verdwenen Adela, maar hij weet dat hij er moet proberen vanaf te komen zonder er iets van te vernietigen uiteraard. Kan hij het wagen om wat uit de nis kwam samen te brengen met de bruine envelop met niet één maar twee documenten al in het begin van dit verhaal waren geschoven?

Maar daarvoor moet hij eerst die envelop vinden. Waar? Waar? Waar? Dit zinkgat voerde hem naar een bibliotheek en dat bezorgt hem de volgende gedachte: er is zoiets als de Arsène Dupin-psychologie.
Nu hij toch in een bibliotheek is beland, besluit hij onder de P-letter in de sectie politieromans naar Edgar Allen op zoek te gaan, om zijn geheugen op te frissen.
Gezwind loopt hij naar de desbetreffende afdeling.

Een vertekend wereldbeeld

Sprong in het onbekende

Zonder veel poeha loopt hij kort daarop de bibliotheek weer uit. Poe, vindt hij maar niets. Rode pest, kelders met zwaaiende bijlen, het einde van de wereld achter de horizon op zee. Allemaal dingen waar alleen maar je leven, je hoofd en je weg kunt mee of door kwijtraken.

SH keert diep peinzend terug naar de straat met het zinkgat. Hij zet zich op een bank en kijkt met verveelde ogen, hoe de ene auto na de andere in het gat sukkelt. Wat hem al veel eerder zou moeten zijn opgevallen, is het feit dat een put in principe niet oneindig is. Het is onmogelijk dat een put zoveel schroot kan verzamelen, zonder dat er op een gegeven ogenblik nog iets bij kan zonder boven de rand uit te steken.

Plots herinnert hij zich iets waarvan hij toen het gebeurde, geen acht heeft op geslagen. Die sulfergeur die plots te ruiken was in het appartement van dat treurige meisje, dat een ondertussen fataal treurig lot is beschoren.

Sulfer… In Poe's tijd dachten zijn lezers wellicht aan duivels en zo. Als planetenhoppend creatuur, weet hij echter dat dit onzin is, maar ook dat er geen levensvatbare planeten zijn zonder tektoniek. En geen tektoniek zonder vulkanen. Misschien wordt die in de put vallende stalen rommel gewoon ergens gesmolten in de gloeiende lava van een diepliggende krater, honderden meters lager?

Hj ruikt op zijn bank zittend geen sulfer, maar de lindenboom die neigingen vertoont te willen gaan bloeien (er zijn geen seizoenen meer, dat weet iedereen op aarde, en SH ondertussen

ook) maakt dit misschien onmogelijk.

SH weet dat honden een heel goede reukzin hebben. Het zou interessant zijn geweest eens in zo'n geest te priemen, maar hij vreest dat hij allergisch is voor hondenhaar. Eigenlijk aan alles wat met honden te maken heeft. Het vocht achter zijn knieschijven verdubbelt van volume alleen al als hij een hond hoort blaffen. (in zijn geval maakt hem dit half lam.) Maar hij weet ook ondertussen, dat alleen al een kat die niet ver van hem passeert, een soort antidotum voor hondenhaarallergie is.

Tiens, er loopt daar één op het trottoir, aan de overkant van de straat. Het beest heeft iets roods in de muil. Hij stelt zijn ogen even bij: een vervaarlijk uitziend rode kartelmes. Zal van plastiek zijn, denkt SH. Hoe zou dat beest dit anders in haar muil kunnen transporteren?

Een spuuglelijke SUV passeert en voor in het zinkgat te rijden, belemmert hij het zicht op de kat. Die is daarop niet meer te zien. Misschien in een keldergat geslopen? Niet belangrijk.

Hoe langer hij daar zit, hoe meer hij het gevoel krijgt, dat hij toch nog es een diepgaander bezoek moet brengen aan dat zinkgat. Het was tot nu toe een perfecte schuilplaats geweest. In de wand ervan is er een uitholling, waar hij zich schuilhoudt. Toevallig ontdekt, toen hij door een onoplettendheid zelf in het zinkgat was gevallen. 'Toevallig' is niet geheel correct gezegd. Hij was weeral het spoor bijster van wie hij volgens zijn missieoversten moest volgen. En hij had naar de hemel gekeken tijdens die doelloze wandeling, alsof hij zijn sterrenstelselgenoten bezweerde hem zowel materiële als mentale bijstand te verlenen.

Hij stuikte pardoes in het gat. Op het laatste moment kon hij met twee vingers van zijn linkerhand zich nog vasthaken aan de

rand van het zinkgat. Normaliter zou hij, tegen de zijkant van de put aangedrukt, met zijn voeten de wand moeten voelen, maar er was op die plek geen weerstand. Een gat in een gat dacht hij toen. Misschien een rioolpijp? (dit bleek later inderdaad zo te zijn). Terwijl hij daar hing te bungelen, passeerde een bus rakelings naast hem. Een centimeter meer naar rechts, en hij was veranderd in een plek verzamelde kak van een zwerm vogels op het dak van het gevaarte.

Hij had wel de luchtdruk gevoeld van het passerend passagiersvoertuig. Dit suggereerde hem de oplossing voor uit zijn netelige toestand te kunnen ontsnappen. Toen er wat later zo'n grote industriële betonaanmaakcamion naar beneden viel, liet hij los, en inderdaad de luchtdruk duwde hem de holte in. (hij zette zich ook wel wat af met beide benen tegen de voordeur van de vrachtwagen). Niet aan te raden aan aardlingen, maar SH had al meer gevoeld dat niet alle aardse krachten op hem inwerkten zoals de natuurkunde het gebiedt. Eens een alien, altijd een alien… De papieren die hij had bemachtigd om zich te legitimeren op deze planeet, kunnen daar niets aan veranderen.

Later had SH al een veiligere methode ontwikkeld om in zijn holte te geraken. Met zijn sterke benen, moet hij gewoon een flinke aanloop nemen en de put inspringen vanaf de kant tegenover de holte. Dit is wat Zuleica had gezien (maar waar SH geen weet van heeft).

We vinden SH dus nu in de mond van die riool, waarin hij een ook paar meubeltjes heeft gestockeerd. Niet binnengebracht langs het zinkgat, maar via een riooldeksel dat heel los zit. Het leek wel alsof iets of iemand het onlangs had losgeschroefd. Maar je kunt als alien niet alle problemen of eigenaardigheden

ten gronde uitspitten, meestal word je geconfronteerd met dringender problemen. Hij zit immers al min of meer onder de grond.

Om de zoveel seconden stort er een gevaarte de diepte in. (Na een tijd wordt dit achtergrondlawaai, muzak met trucksongs, hahaha). Hij neemt plaats in zijn oude Rietveld zetel, die hij net niet op zijn kop had gekregen tijdens een van zijn speurtochten. Een huiselijke ruzie tussen een architect en een theosofische filosofe, drie hoog was in de fase getreden van het naar buiten keilen van de meest geliefde meubels van de respectievelijke ex-geliefden. SH had de zetel opgevangen, en was ermee naar het zinkgat gesprint. De rest van zijn meubilair was min of meer in dezelfde omstandigheden verzameld. Enkel liefdesliedjes op de radio worden tijdloos genoemd. Liefde is tijdelijk, heeft hij ondertussen geleerd. Maar SH moet bekennen dat hij niet alle cijfers heeft om deze stelling te kunnen bevestigen of ontkennen.

Gezeten in zijn Rietveld denkt SH verder na. Hij neemt een oude viool die achter zijn zetel ligt. Hij weet echter niet wat hij ermee aan moet. Niemand zou dit zomaar kunnen bevroeden, want er liggen geen snaren op. Noch kattendarmen, noch metalen snaren. Maar de vorm van deze viool stimuleert zijn verbeelding: een viool heeft een vrouwelijk silhouet. En sinds zijn pubertijd, heeft zo'n vorm contempleren altijd de radertjes van zijn breinprocessen een tandje bij doen steken.
Ik moet dieper gaan dan mijn appartement op min één, bedenkt SH. Maar hoe?

Een metrostel dondert naar beneden. Als er een poos later een flatbed passeert wordt het hem duidelijk. Hij moet een ritje op één van die wagens zien te versieren. En voor hij eventueel in

een lavameer belandt, moet hij op een richel of iets dergelijks springen.
Zuleica zou hem gelijk geven. In avonturenromans redden de helden zich in extremis op dat soort natuurlijke protuberansen. Ondertussen heeft SH ook door waarom hij geen sulfer ruikt. Er is ongetwijfeld inderdaad een soort verbinding tussen dat appartement en een lager deel van dit zinkgat. Stel dat er kanaal omhooggaat tot aan het oppervlak, dan werkt dit toch als een schouwenstelsel.

Hij masseert even zijn sterke dijen. Er passeert een lange zwarte limousine. De schaduw ervan belet ons te zien wat dit voorwerp is. Met een sierlijke sprong wipt hij op de laadbak van een rode camion. Hij grist iets mee.

Geen brief tussen de brieven dus, denkt SH nog even. Poe had gewoon een gemakkelijk verhaaltje opgehangen voor zijn geliefde Arsène Dupin. Wat die niet noodzakelijk in dank afnam. Wie wil er nu voor de eeuwigheid verbonden zijn aan een brief die gewoon verstopt zit tussen alle andere brieven, in het zicht van iedereen? Bijna een retorische vraag, want niemand natuurlijk. Een even banaal iets als een hond die niet blaft. Misschien net iets minder banaal dan de muzak waarmee de aardlingen blijkbaar alle openbare plaatsen invullen, zelfs openlucht zwembaden en rivierstranden, en dan verbaasd zijn dat niemand nog de zang van een merel herkent of weet dat de tjiftjaf tjiftjaft.

Dat gaat in een flits door het hoofd van SH, terwijl hij zijn Rietveld en de viool meepakt in zijn zwaaibeweging naar de laadbak van die rode camion, de zwarte limousine achterna. Alleen aardlingen zouden zeggen “nu is er geen weg terug” want als ervaren universumreiziger weet hij dat gaan en keren uitvloeisels zijn van die tijdslijn waar de ze hier zo aan houden omdat ze het mathematisch niet anders kunnen uitleggen.
En toch zouden ze het licht al een beetje kunnen zien, want ze hebben nu zelfs werkende vergelijkingen, denken ze, waar de tijd niet meer van tel is. Misschien slagen ze er niet in verder te denken omwille van sommige wel erg gekke ideeën. Ze maken nog steeds alles antropomorfisch, dat wil zeggen, ze maken graag de dingen naar hun evenbeeld. Zo spreken ze over Vadertje Tijd, die navelstaarders. Trouwens die navels… ze hebben er zelfs ringetjes en diamantjes voor, dat zag hij, toen hij hier kort voor de zomer op het noordelijk deel van de planeet toekwam en geconfronteerd werd met een niet ophoudende file

blote buiken. Wat hij toen niet allemaal van vormen en kleuren vond in dat litteken van een knoop die men legt na de definitieve fysische breuk tussen zoogdieren moeders en telgen. Hij vindt sommige van die versieringen trouwens best leuk, maar denkt gelijk dat ze ook bibliotheken uitleg hebben voor wat toch wel een beetje op een fixatie lijkt…

Maar goed, de rode camion. De Rietveld die hij nog steeds als de zijne beschouwde, vermits die hem als het ware bijna tegen zijn Smalle Heupen was gegooid, de viool, de gekko en hijzelf gaan allemaal aan de zelfde valsnelheid met die camion steeds dieper het gat in. Allemaal aan dezelfde snelheid? Dat wil dus zeggen dat hier een zuivere valsnelheid van pas is, zonder een enkele wrijving… misschien wel een voor de Aardse fysica ideale omstandigheid om de waarde van oude formules te testen, maar het stelt hem voor een praktisch probleem: de zwarte limousine en de inhoud die hij had menen waar te nemen vallen ook met dezelfde snelheid, wat betekent dat zolang er gevallen wordt ook niemand iets of iemand anders kan inhalen…

Zuleica komt ongeveer op hetzelfde ogenblik tot dezelfde conclusie. Ze heeft het zinkgat gevonden dat duidelijk overeenkomt met dat zinkgat dat ze waargenomen heeft op één van de door wijlen B'B'''s zo gevolgde schermen met de springende man. Snel springt ze in een vierwieler om zo op een comfortabele wijze de aanraking te vermijden met andere biologische en niet-biologische voorwerpen — of moet ze onderwerpen of misschien zelfs subjecten zeggen?, concepten waarvoor ze duidelijk het gebruik van slechts 113 woorden ver moet overstijgen.

Om het nog even over die 113 woorden te hebben. Het was

natuurlijk een leuke episode geweest toen ze persé dat administratief bolwerk wilde binnendringen op zoek naar de startende ambtenaar. Maar die woordgrap had zijn dienst gedaan, en kan, nu die episode voorbij is, gerust vergeten worden. Ze cultiveert liever terug alle woorden van de talen van deze planeet die ze zelf spreekt, e*l prefri kudi ku tudu palavra na tudu lingua ki el konxe,* en dat waren er toch behoorlijk wat.

***

Over SH en Zuleica is er voor het ogenblik niet veel meer te vertellen. Ze bewegen zich blijkbaar in een soort horizontaal parallel vlak ten opzichte van elkaar waarbij ze verticaal vallen zonder dat het duidelijk is wanneer de val zal ophouden. En dat is een veronderstelling die enkel juist is indien de vierwieler die Zuleica voor haar val gekozen had die zwarte limousine is, of een ander voertuig dat zich in de relatieve buurt van de rode camion bevindt.

Behalve misschien nog dit: de sulfer die SH gedacht geroken te hebben is maar een geurtje uit een nevenschouw. Het zinkgat wordt eigenaardig genoeg hoe langer hoe zwarter en ruikt eigenlijk naar niets. Het is een vrij vervelend gat omdat er niet veel gebeurt. Behalve dan dat hij duidelijk blijft vallen, dat verandert niet. Hoe dringt plots het verhaal *Reis naar het middelpunt van de aarde* van Jules Verne zijn hersens binnen… juist, dat had hij kort geleden (daar had je de Aardse tijd weer) zien staan op een schap bij dat treurige ogen mens met de nis.

Een heel eigenaardig Charles Lutwidge Dodgon aspect komt hier plots even opduiken onder de vorm van de verschijnende en verdwijnende glimlach van dat Cheshire dier dat heel nauwe banden lijkt te onderhouden met de groenogige Bastet kat en met bepaalde mathematische verschijnselen waar beiden, en

zelfs ook wie van koninklijk bloed was, zich voor interesseerden. Van Jules en Charles zijn de auteurs vrij zeker, maar die koninklijke interesse is misschien gewoon één van die dingen waar Aardlingen graag over spreken zonder er echt iets van af te weten.
Maar goed. Zowel SH als Zuleica, elk op hun eigen plan, lijken de glimlach op te vangen zonder te weten hoe hierop te reageren.

***

De poes van het verhaal heeft ondertussen andere soortgenoten te geselen, om het zo maar eens te formuleren. Maar het gaat enkel over formuleren… want geselen is niet echt haar ding.
Hoewel de gekko (en de lezer) weet dat SH iets uit de nis in zijn binnenzak had gestoken, weet de poes dat niet. Gelukkig heeft ze zich kunnen vrijmaken van die val met mechanische muizen tijdens die Mefistofelische belevenis waar een *Felix, Domesticus* of niet, en dat was zij duidelijk niet, helemaal geen prijs op stelde. Prijzen stellen, dat is meer iets voor die autoverkoper en die is ze liever kwijt dan rijk. Maar met dat oponthoud is ze het spoor wel enigszins bijster. Moest ze nu ze zich concentreren op die gekko-man die met muziek- en zitinstrument het gat in duikt, of op de kleine meid met een eerder donkere basané-huid die blijkbaar ook dat gat opzoekt. Het enige voordeel is dat het over een tijdloos zinkgat gaat. Die tijdloosheid heeft niets te maken met zonnen, planeten, kometen of de eeuwigheid waar niet Popper-wetenschappelijk onderlegde G-lovigen over debatteren en dus paradoxaal tijd steken in iets waar tijd niet van pas komt.
Nee, het voordeel ligt in het feit dat ze zolang ze wil kan wikken en wegen wie ze zal volgen, door nu eens voor de ene en dan

weer voor de andere te verschijnen, hoewel het beeld zeer wazig blijft. Daarbij heeft ze wel een onderliggende gedachte. Zouden drones haar hier bij de observatie kunnen helpen of zouden die in dat van frictie verloste tijdloze gat net dezelfde snelheid aannemen als al de rest en dus ook niets fysiek benaderen. Kan ze zelf wel voor een bijkomende versnelling zorgen?

Tijdsprong of niet?

Katten geselen is in het Nederlands een letterlijke vertaling uit het Frans, en niet overal wordt dat soort officieel creools aanvaard. Trouwens, in het Engels zeggen ze '*fish to fry*'. Er is wel dus weeral een verband tussen het Engels en het Frans, waar je toch ook een flinke portie woorden van terugvindt in het Engels en waar de Nederlandssprekenden zich toch van afwenden.

Bon, de lezer weet bij deze: een val door een tijdloos gat geeft je tijd te over om over allerlei dingen na te denken die niet onmiddellijk met de situatie te maken hebben. Maar aan alle ritten, ook tijdloze, blijkt een einde te komen, zonder hier meteen te existentiële praat te willen verkondigen: één K-Mu is genoeg.

***

De val van SH, Zuleica én poes vindt zijn beslag op een manier die rationele Aardlingen niet zullen aanvaarden. Alle drie landen immers 'zacht'. Zuleica zelfs in de armen van SH. De poes op haar poten, zoals het hoort. Met een extra gepunt klauwtje turft ze een Romijns cijfer III in de oksel van haar linker voorpoot. Nog een flink aantal levens te gaan.

SH en Zuleica staan nu op een soort vlies dat zelfs op iets vloeibaars lijkt te dobberen. Of toch minstens op iets dat een grote elasticiteit bezit. SH heeft de inzet van de volle capaciteit van zijn dijspieren nodig om rechtop te blijven staan. Rondom hen schieten — er lijkt wel magie in het spel te zijn — de zwarte limousines, camions, de fietsen, doorheen het vlies, dat daardoor soms flink schommelt. Men zou kunnen denken dat dit vlies razendsnel alle levenloze voorwerpen desintegreert. Of, dat alles wat niet organisch afbreekbaar is, in dit tijdgat in het

niets opgaat.

Op een paar rotte wortelen, een baby kaaimanneke en een verdwaalde axolotl na, staan dus enkel de drie overgebleven protagonisten van dit bizar verhaal hun evenwicht te zoeken. Een zwarte rook verhindert dat SH en Z elkaar goed kunnen zien. Maar Zuleica neemt op dit moment genoegen met de pezige armen van SH die haar lichaampje omklemmen. De poes druipt ongezien af, alhoewel dit waterige werkwoord misschien in de context van katachtigen niet op zijn plaats is. Waarnaartoe kunnen we niet zien door de zwarte gasachtige smurrie waarin ze zich in bevinden.

SH en Z verroeren zich niet en blijven toch ongedeerd, zonder ook maar enige inspanning te doen om de vallende gevaartes uit te ontwijken. Zijn ze in een parallel universum universum terechtgekomen? Of in een alternatieve tijdsbel?

Bovenstaande onverwachte romantische scene moeten we nu wel afbreken, want een plot duldt geen te lange stilstand.

SH zet zich in beweging, zijn voeten zinken wel een beetje weg in die vreemde stof waaruit het vlies lijkt te bestaan, maar hij wandelt toch in de richting van een schemerig schijnsel dat even oplichtte doorheen de donkere mist.

(*Ndva*: De kosmologen onder de lezers, veronderstellen misschien dat hierbij het bewijs van het bestaan van dark matter is geleverd. F. en P. weten dat er kosmologen zijn die de onstuitbare expansie van het heelal op een andere wijze willen uitleggen, zonder dark matter dus. Maar het plot negeert moedwillig deze betweters.)

Al is elke overeenkomst met een echt zinkgat door de introductie van een onverklaarbare wormgatachtige structuur

opgeblazen, toch manifesteert zich wat wij de aardse realiteit noemen plots weer. Het oorspronkelijke plan van SH om tijdens zijn val te proberen op een richel of in een holte te springen, om daardoor een fatale duik in de lava te ontlopen, lijkt hij te kunnen realiseren op een alternatieve manier. Z en SH staan plots in een rioolmonding, erg gelijkend op die van zovele verdiepingen hoger. Geen Rietveld zetel erin te zien natuurlijk.

Elk partikel van de dark matter lost nu op. Z voelt haar schouderknobbeltjes gloeien wanneer SH haar voorzichtig op de grond zet. De gekko had zich tijdens de val reflexmatig weten los te maken van het kalkplaatje en was ondertussen in de okselholte van SH gekropen. De axolotl, hierboven vermeld, was daar al trouwens. Die beesten hoeven niets te zien om te weten waar ze willen zijn.

Ook SH voelt nu iets knikken in zijn knieën. Een ware Papageno Papagena situatie ontplooit zich. De acute verliefden stellen zich echter niet aan elkaar voor met een reeks p's, maar wel met een spervuur van S-en en Z-s.

Ze ontdekken dat ze beiden zendelingen zijn van een ondertussen teloorgegane beschaving. (Alhoewel ze weinig of niets weten van die teloorgang) In haastige woorden vertellen ze aan elkaar dat ze gewild of ongewild, ze weten het echt niet, vanuit ergens ver weg op deze planeet zijn beland.

SH vertelt haar dat bij het ontwaken van die reis in iets wat ze hier bed noemen, een stuk papier half uitstekend uit een bruine envelop had gevonden, duidelijk zichtbaar op het deken gelegd. Met slaperige ogen had hij proberen te lezen wat er op stond, maar een windvlaag had de envelop door het raam doen verdwijnen. Hij had enkel tijd gehad eruit te begrijpen dat hij een vrouw moest zoeken met treurige ogen…

Zuleica kijkt hem met aan niet met treurige maar met wijd opengesperde, vragende ogen. Alsof ze uit alle macht meteen alle concurrentie het nakijken wil geven.

“Heb je haar gevonden?” vraagt ze aarzelend.

“Shhhhh,” fluistert SH zacht, “meen ik daar een zekere ongerustheid te horen in je intonatie?’.

Een gemeenschappelijke glimlach met licht opgetrokken mondhoeken, bezegelt dit gespreksonderwerp.

“We moeten kijken waar dat hier naartoe loopt. Wat we meegemaakt hebben is zo bizar, dat ik een beetje het ergste vrees. Wie weet zijn we in een geheel ander tijdsperk beland.” zegt SH op het gesprek weer op gang te krijgen.

Ze lopen behoedzaam de pijp in. Het wordt heel erg donker, de axolotl zou zich er geheel thuis in voelen. Minutenlang schuifelen ze verder, SH eerst gevolgd door Z, haar hand op zijn smalle linkerheup van leggend. Plots voelt SH dat ze voor een ruwe wand te staan.

“Terminus?” denkt SH luidop.

“Je zei dat je even een schijnsel hebt zien verschijnen uit de mond van de rioolpijp. Er moet dus een andere uitgang zijn waarachter een sterk licht brandt, anders had je het door die dichte zwarte mist ginder achter niet gezien.”

“Laten we meticuleus de wand aftasten…”

“Goed idee” zegt Z. In de avontuurverhalen die ze als puur amusement onder de lakens van haar bed had gelezen in Kaapverdië, is er altijd een geheime opening die geactiveerd wordt door op de wand te drukken.

Soms imiteert de werkelijkheid de fictie, en niet omgekeerd.

Wat het mechanisme in gang gezet heeft, weet geen van beiden, maar met het schurend geluid van steen op steen, schuift een deel van de wand opzij.

Een scherp wit licht floept aan. Beiden worden er geheel door verblind. Toch sprinten ze de opening in. Weer dat schurend geluid. De opening achter hen sluit. Maar ook het licht staat weer op uit. Even zien ze enkel een de felle nagloed als een onregelmatige zon op hun netvlies. Ze knipperen meermaals met de ogen. Hun zicht komt terug? Ze bevinden zich in een grot. De wand zelf lijkt licht te gloeien. Langzamerhand zien ze er ook meer details op.

Hun adem stokt. Als een soort hels bas-reliëf zien ze een schedel van een enorme dinosaurus uit de wand steken.

“Aaaargh!!!!’…’ gillen beiden, alsof ze het goedje dat dinosauriërs inademden uit hun longen willen persen.

Na een tweede wat kortere aaaargh bekomen ze een beetje van de schrik, zeker als ze merken dat ze eigenlijk niets te vrezen hebben. Dit is geen levend ding. Maar de wijdopengesperde muil met tanden als massieve kartelmessen, ziet er vervaarlijk genoeg uit.

Om er de spanning wat uit te halen zegt SH dat dit wellicht een fossiel is. Wat betekent dat ze zeker al een hele poos dicht bij het tijdskader zijn van waaruit ze vertrokken toen ze de zinkpunt indoken. Meerdere uitgangen beginnen zich nu af te tekenen. Ziet Zuleica daar geen kat in één ervan wegsluipen?

Zeker gedeeld, misschien samen.

Meticuleus? Hoewel meticuleus aanvaard wordt zoals het geselen van katten is de F van Frans hier aanwezig. Zoals de P van Portugees trouwens ook nu en dan opduikt…

Hopelijk maken aan bloed en bodem gehechte West-Vlamingen er geen korte metten mee… We zouden ze kunnen jennen met C van Creools, maar de verhaalschrijvers zijn F. en P., en daar komt geen geen C. bij kijken.

Er is wel een B'B" opgenomen in het verhaal zelf, maar geen A-naam, want je kan niet volhouden dat axolotl een verkleinwoord is van Axel, bijvoorbeeld.

Van alle letters die de Nederlandse taal overnam van het latijn, hebben in dit verhaal slechts enkele tot nu een echte betekenis gekregen.

En hoewel je Z nog misschien zou kunnen koppelen aan het omega van de Grieken, is er, zoals gezegd, van Alfa eventueel enkel een beestje terug te vinden met uitwendige kieuwen. Van Blinde Kieuw tot Kaapverdisch Fogo?

***

Die uitwendige ademhalingsorganen van het beestje zijn verdacht rood geworden sinds de gekko voortdurend in de buurt is. Ze lijken wel versneld te wriemelen. Zou er hier een vorm van intersoortelijke verliefdheid de kop opduiken? Niet uiterlijk, maar wel innerlijk, kan de axolotl iets in die richting zien.

En het is niet te verloochenen dat op een bepaald ogenblik de kalender 13 februari aankondigde.

Alle spring-, loop- en valpartijen hebben ons even afgeleid en laten vergeten dat, wie weet, tijdens die tussentijdse gebeurtenissen de klok in het oorspronkelijke tijdgegeven waarschijnlijk van 13 naar 14 februari vergleed?

Maar heeft het op dit ogenblik nog zin de term ‘oorspronkelijke tijdgegeven’ te gebruiken?
SH en Z vragen zich immers af wat de betekenis is van dat bewegend opslokkend vlies? Dat doen ze terwijl ze in iets dat het midden houdt tussen een riooltunnel en een lavabuisgrot, de blinkende schedel onderzoeken van een eventuele voorouder van de gekko, of anders wel van beesten die vleugels hebben, ongeveer op de plaats waarop SH en Z over knobbeltjes beschikken.

***

Vleugelbeestjes waar een vogelvanger beroepshalve al zijn aandacht aan zou besteden. Papageno heeft niets met papa te maken. In dergelijk geval zou de reeds hier vermeldde JG onmiddellijk Ai die poes roepen. Nee, hij zou eerder een O in plaats van een A gebruikt hebben, maar onze lezers hadden de woordspeling met het derde lid van dit intergalactisch gezelschap misschien iets eerder door, wie weet? Hoewel voor papa eerder Electra valt. Voor zover we op dit ogenblik weten heeft F. gewoon een muzikale vergelijking gemaakt tussen het gedrag van SH en Z en het gedrag van twee zingende figuren in een Mozart-stukje geschiedenis.

***

Laat ons gewoon toch even vermelden dat we wel degelijk op 14 februari zijn beland, en dat SH-Z als soort een komisch P-koppeltje hun vreugde, indien niet van de daken, dan toch door rioolbuizen laten schallen. Die aaaargh-kreet kan van alles betekenen, maar het is normaal dat in de eerste plaats gedacht wordt aan de schrik bij dat plots opdoemende voorstuk van een geraamte uit lang vervlogen tijden.

Lang vervlogen, dat heeft SH goed gezien. Dat geeft innerlijke

rust.
Na al hun avonturen tot op dit ogenblik, bedanken SH en Z er wel voor om bovendien nog eens zo'n honderd miljoen jaar te moeten overdoen. Een andere plaats vinden ze ok, zelfs een parallelle wereld, als het echt moet. Maar laten we die tijdsprongen toch liever wat relatieveren. Er is een ontwikkeling die maakt dat SH en Z liever samen dan apart springen als er persé gesprongen moet worden. Kwestie van — toch op dit ogenblik van het verhaal — bij elkaar te blijven.
Ook heeft SH niet enkel historische interesse om gekko in de buurt te houden, maar bovendien hebben beiden een biologische curiositeit om te weten of dit eerder discreet A-G-koppeltje er effectief in slaagt Darwin een poe(t)s te bakken.
En verder stoeien ze allebei liever met een rondsluipende poe met s, dan een poe met t te moeten verdragen. Wanneer die opduikt loopt het vaak mis: er wordt gestolen, geschoten, gekidnapt, noem maar op, we hebben er al iets van meegemaakt in de afleveringen tussen na-woordelijk voorwoord en dood en opgeruimd.

Trouwens, als er IETS mis ging, dan wel die hele zaak met de documenten. En daar weet de poes wat beter het fijne van zonder het toe te geven. Ze doet dat liever niet, om er vooral niet aan herinnerd te worden dat er behalve het fijne ook het dikke is, en daarvan weet ze alledrie zo goed als niets.

Laat het ons zo stellen: de bruine envelop die SH even had ontwaard en daarop door het raam was weggevlogen heeft bijkomende rampen ontketend waar SH en Z geen weet van hebben maar de rondsluipende kat wel.
Ze toont daarbij net dezelfde ogen als de gelaarsde Banderas-kat in één van de vele oger-verhalen waarmee sommige

fantasierijke Noord-Amerikanen de rest van het noordelijk deel van deze planeet overspoelen met snellere gevolgen dan de rijzende oceanen dat doen in het zuidelijke deel van diezelfde planeet. Ze oogt zo omdat ze een echte ramp ziet aankomen.

En dat is ook zo, hoewel niet direct die waaraan ze denkt. De bruine envelop koos het vrije luchtruim, niet in de letterlijke betekenis natuurlijk, want een levenloos voorwerp zoals een envelop kiest niets, maar ondergaat gewoon wat de aardlingen de wetten van de natuur noemen. Maar goed, ze was dus door de wind ondersteund van hier naar daar gefladderd tot ze plotseling op de voorruit was blijven plakken van een met grote snelheid in een bocht verschijnend vierwielig voertuig dat probeerde te ontkomen aan de smakkende ontmoeting met een tweewielig voertuig. Dat had gelijk de omstandigheden drastisch veranderd en de achter het stuur zittende figuur van dat vierwielig voertuig kon niets meer zien, maar wel alles horen. En wat hij hoorde op exacte moment dat hij niets meer zag, was een harde klap. Had hij toch het tweewielig voertuig niet kunnen vermijden?
Nee. Hij had iemand anders opgeschept die toevallig ook met een envelop rondliep. Wij weten ondertussen dat de bestuurder de ene envelop in de andere had gestoken, voorrang gevende aan dat met een adres erop en volgens eigen of geobserveerde herinnering in een nabijzijnde postbus had gedropt.
Voor het verhaal is het belangrijkste hier de volgorde van de feiten. De rondvliegende en daarop op de ruit plakkende envelop was in die zin oorzaak en niet gevolg van het opscheppen van een levende die daardoor plots dood ging, wat dan weer aanleiding had gegeven tot het dubbele kruisje.

Daarop ging er veel mis, ondanks de verschillende pogingen

van de poes om haar enige opdracht te vervullen. Die ene slecht gesloten envelop waarop SH zijn ogen had laten vallen recupereren en afvoeren. Dat was wat ze sindsdien had proberen te doen, tot nu toe met onbevredigend resultaat. Het enige fijne waar ze wetenschap van had.

Het dikke was dat ook SH en Z met een soort missie bezig waren: vaststellen wat levende materie en wat dode materie is op de planeet waar ze naar werden uitgestuurd. Gebruik maken van een ambtenaar die over leven en dood enkel administratief en niet biologisch dacht was misschien een vergissing geweest. Maar van wie? Bovendien wil SH nu ook graag de verdere inhoud inkijken van het document dat misschien niet eens voor hem bedoeld was.

Van Z en die andere vrouw, die met de treurige ogen, kan je stellen dat ze plaatselijk langer aanwezig waren dan SH, hoewel dit niet noodzakelijk wil zeggen dat ze ook op verschillende tijdstippen werden uitgestuurd.
Belangrijk is enkel dat ze op verschillende tijdstippen waren aangekomen. Ook was niet duidelijk welke van de jonge vrouwen SH moest opzoeken (welk soort ogen, meer bepaald) om een verloren gegaan document te recupereren. Was de val op het bed voorafgaand of posterieur aan die recuperatie? Volgens de gekko was dit posterieur, volgens hemzelf kon het ook voorafgaand geweest zijn. Nog een raadsel.
Verder is ook niet duidelijk of zijn eigen opdrachtgevers en die van Z elkaar tegenwerkten of met elkaar meewerkten. Uiteraard zou dit hen beiden in het eerste geval in een heel gevaarlijke situatie brengen. Een soort *Not Allowed Situation* tussen rivaliserende spionnen. Want in dat geval zouden de respectievelijke opdrachtgevers hen tegen elkaar uitspelen. En

dan? Zouden ze elkaar uitschakelen? Het is toegelaten hier voor het ogenblik grote twijfels rond te koesteren…

***

SH en Z weten van al die poezegendachten niets af, zoals ze ook nog steeds niet op de hoogte zijn van het ophouden te bestaan van de plaats van opdracht, waar gewoonlijk ook de opdrachtgevers zich bevinden.
Zij hoeven voorlopig nergens aan te twijfelen. Ze kijken wel uit met die komeetgeschiedenis…

En nu verschijnt wat wel op een dinosaurus-hoofd zonder vlees lijkt, enkel bestaande uit beenderen en scherpe tanden. Trouwens één van die messcherpe tanden ontbreekt. De tanden tonen verdacht grote overeenkomst met de vorm van Japanse vismessen. Zo'n vijftig pagina's geleden liep de kat met een plastiek model ervan rond. Zoals toen gezegd, wisten de gekko en Z hier niet van. De tweede had toen zelfs nog haar intrede niet gemaakt in het verhaal, zelfs niet als Zuleica.
SH daarentegen heeft het misschien wel, misschien niet opgemerkt. Nu hij naar die tandenkop staat te staren, weet hij niet waarom hij zich plots afvraagt of hier een inplant ontbreekt die op afstand wel van plastiek kan geleken hebben.

Hoewel dit waanzin lijkt, zit er toch methode achter, deelt hij Z mee. Ze vindt die opmerking uiteraard elegant. Ze is Oxford-engels-sprekende, weet je nog, ze heeft ze sowieso onmiddellijk door waar SH die lijn vandaan haalt.
Maar als Papagena tortelduifje koert ze hem zachtjes toe hoe inspirerend hij wel is …

Verzender onbekend

We weten allen dat het leven complex is. Op het bizarre af…

Maar als het leven de fictie begint te imiteren, of zelfs te overstijgen, dan is het hek helemaal van de dam.

Deze morgen kreeg F. een bruine envelop toegestuurd. Als geadresseerde stond er enkel F. Geen tegenadres. Wel in de linker bovenhoek: 'Niet plooien'. De F was een blokletter, waarschijnlijk opzettelijk gedaan. 'Niet plooien' lijkt een stempelafdruk. Zelfs geroutineerde grafologen kunnen daar niets uit opmaken.

F. dacht dat het misschien een buur was, die die brief of envelop verkeerdelijk in zijn brievenbus had gevonden. En nu aan hem doorgaf. Verkeerd gedacht. Want toen F. de envelop openmaakte, stak er gewoon één blad papier in. Niet eens een andere envelop. Wel een A4 met een tekst erop in .14, netjes geprint in het *Apple Chancery font*, dat een beetje Middeleeuws aandoet.

Dat 'niet plooien' leek dus eerder een aanmaning voor F. zelf te zijn, en niet voor de postbode. Maar op die gedachte kwam hij pas na lezing van het document.

Geen geachte heer, of beste of zelfs maar het hedendaagse hoi.

F. begon te lezen:

Wel dit:

14 februari

De 5 protagonisten bevinden zich in een grot. SH en Z schrikken zich een goedje bij het ontdekken van de dinoschedel. De gekko en de

axolotl proberen intergenitale standjes uit. De poes doet wat ze al heel de tijd doet: wegsluipen, - druipen, -slinken, -lopen, -hollen, kortom -wezen.

Er valt nu te vrezen dat het verhaal, en dit ondanks de laatste twee cliffshangers - de referentie naar Sherlock Holmes en de ontbrekende tand in de dinomuil - definitief óf zal verdwalen in de hersenspelonken van de 'schrijvers', óf gewoon vastlopen. P. heeft in een mail naar F. - niet weerhouden in Bazaar Bizar - naar die mogelijkheid reeds verwezen. Met een vertoon van zijn talent om veel gegevens in leesbare happen te verwerken (zie de vijftiendelige Magister-Auctor Saga van de betrokkene), heeft hij tot nu toe de vele faux pas van F. netjes de pas afgesneden. Maar we zijn opnieuw op een punt gekomen, waar F. om zich er weer van af te maken, de zoveelste onwaarschijnlijkheid uit zijn toetsenbord zal rammen.

Dit moet ten allen prijze vermeden worden. Daarom deze missive, die de verhaallijn, die nu echt compleet tot pulp voor breinlozen dreigt te verworden, weer in het kamp van P. moet leggen. P. zal alles zonder twijfel heel elegant en interessant, en goed leesbaar en volgbaar weer op de goede rails zetten.

Hieronder een voorbeeld van hoe F. er zich weer zou van afgemaakt hebben. Dit vergt slechts een kleine inzet van de hersencellen, maar indien P. er zou moeten hebben op voortborduren,

dan zou zelfs hij de moed hebben kunnen verliezen. En na exact 37.458 woorden is dit een verspilling van energie, die in de huidige tijden, toch in die landen waar het verhaal zich in afspeelt, onaanvaardbaar is.

(*Ndva*: Omdat dit hen allebei omhelst, besluit F. de tekst over te zetten in het Charter Font voor groter gemak van P. Ook de lezers zullen dit appreciëren. *De tekst gaat verder*:)

Dus:

SH en Z, eens bekomen van de schrik, besluiten nu eens niet die gang in te lopen waarin de poes verdween. Hun keuze is goed begaanbaar. De stenen aan de muur lijken trouwens steeds meer gloed af te geven. Men kan zonder probleem een hand voor de ogen zien.

Plots raakt die uitgestoken hand een materiaal dat duidelijk niet stenig is. Beiden strelen hun vlakke palmen over het oppervlak van wat een soort deur of poort van hout lijkt te zijn. Er is zelfs een deurknop. Na elkaar een ogenblik vragend aangekeken te hebben, en nadat SH de gekko en axolotl, beide aan elkaar geklemd in een positie de Kama Sutra waardig, op de grond heeft gelegd (wie weet is er veel licht achter die deur/poort en de PETA controleurs kun je nooit bloemetjes wijsmaken of om de tuin leiden met goedkope praatjes). De axolotl moet en zal in het duister blijven wat de afwenteling van deze plot betreft.

SH draait nu aan de knop. De deur gaat zonder problemen, maar toch zacht krakend open. Er is inderdaad meer licht. Maar het flakkert. Misschien door de tocht veroorzaakt door de open deur. Aan de muur van de nieuwe gang hangt een houder met

daarin een toorts die een vettig, vuilgeel licht afgeeft.

Z, die ook veel historische romans heeft gelezen, fluistert zachtjes dat dit lijkt op een gang in de kerkers van een oud kasteel of burcht. De stank die in de gang hangt, lijkt met iedere stap erger te worden. SH houdt Z met zijn vrije hand tegen. Beiden luisteren ze naar een gedempte kreet die echter de pijn die er achter steekt niet kan logenstraffen.

"Je woorden worden straks nog bewaarheid," fluistert SH. "Het IS de waarheid," antwoordt Z met verstikte stem: ze wijst op een andere deur in de gang, zonder slot, maar vergrendeld met een ketting die aan een ring in de muur is vastgemaakt. Er is een kleine tralie in die deur. Z is te klein om er door te kunnen kijken. Voor SH is dit geen probleem. In wat we nu maar een kerker zullen noemen, vermoedt SH een schaduw met menselijke contouren. Een onverdraaglijke geur van drek en urine vult zijn neus. Hij onderdrukt de neiging om te kokhalzen. Maar blijkbaar heeft wie of wat opgesloten is in die plek, toch iets opgemerkt. Een zacht schurend geluid van ijzer op steen is te horen, en dan een hese stem die driemaal *'help'* zegt. De wanhoop van een hele planeet is in die drie woorden te vervat.

"Kop dicht!" brult er iemand.

SH en Z hebben geluk gehad. In het halfduister hebben ze niet gemerkt, dat de gang een bocht maakt. Moesten ze doorgelopen zijn, waren ze pardoes op een kerel gebotst, die op een krukt zit, met een aarden kruik tussen zijn voeten. Naast hem staat een lans tegen de muur geleund en ook het handvat van een goedendag. Wapens die inderdaad terug te voeren zijn naar de oorlogspraktijken op de planeet Aarde tussen 1302 en later.

De kerel op die kruk zal de bewaker zijn, denken beiden.

Nogmaals dan die vreselijke '*help*'.

Als hij maar maar niet gaat kijken naar de gevangene, vrezen onze protagonisten. De celbewaker zet echter de kruik aan zijn mond, en gulpt het brouwsel met klokkende geluiden naar binnen. Een deel ervan druipt van zijn ongeschoren kin, op zijn tuniek, die met moeite zijn ziekelijk dikke buik bedekt.

"Spaar je adem!" roept hij. "Je gaat die nodig hebben: de beul houdt niet van gekerm. Hij werkt het liefst in stilte. Hoe meer je om genade smeekt, hoe rapper hij doorwerkt. En je wil echt niet langer dan nodig onder handen genomen worden door hem."

(*Nvda*: Bovenstaande tekst is een parafrase. Meer door de intonatie van wat de bewaker zegt, dan het echt verstaan van het koeterwaals dat hij uitbraakt, kunnen SH e Z deduceren waarover het gesprek precies gaat.)

Zijn laatste woordgerochel is nog niet koud, of inderdaad een door merg en been gaand gekerm rolt door de gang.

"Allez, die zijn tijd zit er ver op… Zeg je schietgebeden maar op, nu ze je nog te binnen kunnen schieten!". De bewaker lacht om zijn eigen woordgrapje met een lach die een geut slijm naar zijn keelgat jaagt. Hij fluimt en zet de kruik weer aan zijn mond.

Na een zuigende slok, draait hij de kruik boos om.

"OP! Jouw schuld, kon je je bek niet houden? Dan had ik niet hoeven te drinken, en dan had ik nog wat om mij verder te bezuipen in dit hellegat…

SH en Z horen een deur opengaan.

"Wachter! Kom dat kadaver hier halen. En breng dan die andere daar. En haast je wat. Morgen komt er een nieuwe lading binnen, en ik hou er niet van mijn tijd te moeten

verliezen met wat reeds afgeschreven zou moeten zijn."

Op dat moment snelt de poes voorbij SH en H. Ze stopt vlak voor de cipier.

"Hugh?". Hij kijkt met schrikogen naar het beest, dat hem aanstaart met groene ogen. Als gegrepen door de grootste paniek, grijpt hij zijn goedendag, en probeert met de bol ervan de poes te vermorzelen. Die is natuurlijk veel sneller dan een halfdronken homo sapiens die al jaren op kruk in een vochtige kerker, elke fysieke prouesse is verleerd. De poes loopt verder de gang in.

Daar is het hetzelfde liedje. Blijkbaar is de beul zwaar bijgelovig, want in snel tempo ratelt hij een tiental onzelievevaders en -moeders af, gelardeerd met woorden Satan, Beëlzebub, Lucifer en nog een paar…

SH en Z kijken elkaar aan.

"Die gangen in die grotten moeten dus in verbinding staan..;'

Voilà, tot daar…

F. plooide het A4tje toch dicht.

Niet de inhoud ervan baarde hem zorgen, maar wel het feit dat er blijkbaar iemand perfect op de hoogte is, wat hij en P. aan het schrijven zijn.

En het zal ook wel geen toeval zijn, dat deze provocerende zending, in een bruine envelop is toegekomen. Dat dit de ware inhoud is van de envelop waarmee Bazaar Bizar begon is natuurlijk onzin. Het feit dat er blijkbaar iemand over hun schouder meekijkt, deed en doet nog steeds de rillingen over zijn rug lopen.

De poes loopt toch wel vrij rond, en dit keer heeft ze geen

plastieken wapen of een afgebroken dinotand in de muil.

“Maar wacht es… nu raak ikzelf in de war, ‘ gromt F. tegen zichzelf. Alles wat op dat vodje papier staat kunnen we negeren. Dit is fictie met een misselijkmakend pulpcoëfficiënt.

“Niet plooien voor die onzin.” denkt hij.

Met een zucht bewaart hij zijn document, noemt hem bizaar_36, sleept het in het mailprogramma en klikt op het verzendicoontje.

De spam voorbij

De envelop zonder beleefdheidsformules is een teken van onze tijd, dacht P. toen F. hem op de hoogte bracht van dit bericht dat zowat uit het plot maar toch ook in het plot via de spleet in diens voordeur op diens deurmat was gevallen.

P. dacht gelijk hoe hij op veel plaatsen die spleet zonder opvangbus observeerde en ervan uit ging dat dit aan de bewoner achter de voordeur de mogelijkheid gaf om op elk moment te beslissen of een op de mat gevallen bericht de moeite waard was om zich te bukken en op nemen, of dat ie er gewoon de voeten kon aan vegen, zoals velen tegenwoordig doen met reclamekrantjes. Niets is volmaakt natuurlijk. Wellicht werd daarom de reclame nu elektronisch bezorgd, waarbij men moet betalen om die weg te krijgen. Een soort dubbel voordeel voor de kapitalist: ofwel betaalt men om het aangekondigde product te krijgen, ofwel betaalt men om het niet te krijgen. Pervers eenvoudig.

Er bestaat altijd een risico dat schrijvers plooien wanneer dit proza bedoeld was om hen de daver op het lijf te jagen. Maar schrijvers die een deel van hun tijd doorbrengen midden in de opstijgroute van een internationale luchthaven waar ondanks alle alarmberichten de kerosine rijkelijk naar de vleugels van vliegende tuigen blijft vloeien, kunnen wel wat gedaver verdragen. Mis dus…
Even vermelden dat het ondertussen vandaag wel leuker is dan vroeger om in de aanvliegroute van zo'n luchthaven te wonen want er wordt bedachtzamer omgegaan met het lozen van teveel aan brandstof, gezien de kostprijs ervan…

De brief. Misschien was dat gewoon een poging om een

verhaal met vele vertakkingen tot een soort goedkoop stationsromannetje te vervlakken. Want de auteurs zijn er bijna zeker van dat het niet gaat om een stationsrovrouwtje. Hoewel onbekend, nemen ze aan dat deze anonieme bruine-envelop-bezorger van het mannelijk geslacht is.
En dat betekent niet dat er aan slachten gedacht wordt, toch niet in het hoofd van de schrijvers. F. en P. maken enkel komaf met niet meer van tel zijnde uitgevonden figuren in hun proza, niet met levende figuren om hen heen, hoe moeilijk ze het ook hebben met sommigen ervan. Kan je diversiteit in alle gevallen verdedigen, ook als die andere divergerende persoon eigenlijk als enig doel heeft je gedachten of je vege lijf in de lucht te blazen? Wat denk je Maarten, wat denk je Mahatma? Nelson heeft hier misschien ook iets over te zeggen, in zijn geval was het niet het vege lijf maar wel zijn gedachten die een zware knauw kregen, wat anderen dan weer deed zeggen "*zie je wel, ze zijn allemaal gelijk*".

Een mannelijke onbekende dus wellicht. We willen hier nog bevestigen nu we het nog over de auteur van de inhoud van die ondergeschoven envelop hebben, dat we de mannelijke vorm van enkelvoudig en meervoudig naamwoord gebruiken, niet omwille van de gewoonlijke macho-overheersing in de spraakkunst (!) van bepaalde talen die mannelijk over vrouwelijk doen overheersen, maar enkel omdat we er echt van overtuigd zijn dat, zelfs indien vrouwen ook tot lelijke dingen in staat kunnen zijn, toon en inhoud van dit epistel bijna zeker voortspruit uit een gewelddadig mannelijk brein…

Hoe haalt die onbekende schrijver het in zijn hoofd te denken dat F. en P. dit soort hulp nodig hebben. Bovendien strooit hij geruchten rond over het creatief talent van F., waarvan hij

notabene van zegt dat dit *faux pas* zijn. Het zijn eerder *double pas*, weet P., elegante *pirouettes* waarmee F. ervoor zorgt dat P. zich voldoende *fouetté* voelt door de vele geschonken aanzetten. Het brengt hem voortdurend op nieuwe gedachten die hij — dat is misschien inderdaad zo — probeert te verwerken in het plot waar beide schrijvers zich toch eerder spontaan aan schijnen te houden. Maar dat heeft eerder met het gebrek aan verbeelding van P. te maken.

Waar hij zich wat bezorgd om maakt is welke invloed zo'n ketterse brief op F. kan hebben. Wat denkt die laffe schrijver, die zijn naam verbergt, te bereiken? Want hoewel hij wel doet alsof hij middeleeuwen, kerkers en inquisitie kent, is dat verbergen van de naam zeker niet in de stijl van wie toentertijd anoniem wilde blijven of onder pseudoniem schreef om niet zelf in zo'n kerker terecht te komen. Was het zijn bedoeling F. in een bepaalde richting sturen? Dan kan P. gelukkig in zijn eigen baardje lachen! Hij kent F. nu lang genoeg om te weten dat die zich niet van zijn stuk laat brengen, of het nu over een pianosonate gaat of over een heel symfonisch werk. Hoewel hij leuk kan uitweiden, is hij toch een iemand van de kust: recht-door-zee als het moet. Hij plooide die brief toch maar gelijk op…

Wat verder storend werkt, en in de richting van het stationsromannetje doet denken, is dat iemand probeert van Gekko en Axolotl twee ziekelijke figuren te maken met gore seksuele fantasieën, terwijl de twee beestjes gewoon verliefd zijn op elkaar en uitzoeken hoe dat nu verder kan.
Er is misschien hoop, maar eenvoudig zal het niet zijn. De meeste dierentuinen beschikken over een reptielenhuis waarin de helft van de bevolking eigenlijk amfibieën zijn. Ondanks de vele uitleggende borden, kan dat wel voor verwarring zorgen als

bezoekers de uitgehangen geschreven taal niet kunnen lezen en niet voortdurend dierentuinen aflopen zodat ze ook met andere talen in contact komen.
De onbekende briefschrijver lijkt het verschil tussen reptielen en amfibieën te onderschatten, misschien omdat hij enkel een dierentuin bezocht in een land met een voor hem vreemde taal.

Maar P. laat zich teveel door zijn gevoelens leiden. Wegplooien, negeren, dat zei F. ook al. Gelukkig zijn er in de meeste digitale programma's knopjes voorzien om dergelijke berichten de weinige aandacht te geven die ze verdienen. Even spam aantikken, en hop, kees is weg van het leesplankje. En P. begrijpt dat F. er gelijk het analogisch equivalent voor zag. Niet plooien voor die onzin, niet knippen voor, maar verknippen van, en in de vuilbak voor ongedifferentieerd vuil ermee, zodat het onder bergen andere afval begraven wordt op een anonieme stortplaats.

Zo daar zijn we uit. Dat was een poging van een onbekende om ons af te leiden van ons plot, maar dat lukte maar even. Daarbij, voor afleidingen zorgen, daar slagen we zelf vrij goed in, denkt P., dat tonen zowat alle vorige afleveringen wel aan.

Maar toch nog even dit. Zou die onbekende brievenschrijver naar F. misschien een filosoof op retour zijn, die van zijn discipline weinig meer had overgehouden dan één van de boeken van Foucault, dat *Discipline, toezicht en straf* draagt als titel? P. had als niet-filosoof het stukje gelezen over hoe de FFF (Franse Filosoof Foucault) de school zelf als opnemende institutie ziet voor de vier andere instituties van de moderne wereld: hospitaal, gevangenis, kerk, leger. Een veel geslaagder metafoor dan wat die onbekende misschien wilde bereiken met zijn kerkerbrief waarin hij de middeleeuwse pijniging tegenover

de moderne panoptische controle stelt, en dat niet enkel in de gevangenissen die vandaag de kerkers opvolgden. Want de anonieme schrijver zegt er niet bij — tenzij met dat woordje 'help' misschien — dat heel de planeet aan die panoptische controle onderhevig werd, zou je wel kunnen zeggen, met alle satellieten die elke straat in kaart brengen en straatbewoners die bovendien enthousiast hun eigen deur, hun eigen voorgevel, hun eigen dak fotograferen en uploaden. Of anders die van een ander huis uit de straat. Een gedronede situatie voor machtsvertonende patsers met zware stoornissen wat betreft controle, bommetjes gooien en dan nog het lef hebben om te zeggen '*Oei, sorry, dat was even verkeerd gekeken, eigenlijk was de explosie voor de overbuur bedoeld!*'

Als de brief de bedoeling had de auteurs ervan te weerhouden het plot verder aan te pakken zoals ze willen, dan zal de briefopsteller er weinig plezier aan beleven: indien F. en P. voelen dat ze teveel worden afgeleid dan komt er gewoon een *reset* net als wat Queneau deed met zijn *Exercice de Style*. Dat is wellicht de tot nu toe niet bekend gemaakte mail waarnaar F. even verwijst. Beiden hadden zo'n eventuele ontwikkeling eigenlijk al voorzien. Meer. Een echt geïnteresseerd persoon zouden ze hiervan op de hoogte brengen — en dat is dan bij deze gebeurd — om eventueel mee te denken.

Maar neen, deze brief zat vol wreedaardige en gemakkelijke metaforen, terwijl de schrijvers er eerder overdacht gebruik van te maken. Dat proberen ze tenminste, met dit verhaal over wat de Niet Aardlingen de Aardlingen aandoen en vice versa.
Verder heeft de aandachtige lezer wellicht al gemerkt hoe er soms, hier en daar, gebruik wordt gemaakt van de essentie van de utopische stijl: een vorm van kritiek op wat de auteurs in hun

eigen tijd beleven door die gebeurtenis tijdloos te maken of ergens in de toekomst te zetten. Maar kerkers, beulen, geketende gevangen…, komaan. Als iemand voelt te willen meeschrijven (zowel de hij-en als de zij-en zijn meer dan welkom), dat ze zich bekend maken, en we zullen hen graag uitnodigen om in onze opzet deel te nemen.

F. en P. maakten van de poes geen bedreigende figuur, maar een beschermend element, die de informatie wil vrijwaren, niet vernietigen. Dit wordt alvast meegeven aan de lezers voordat ze zich laten verleiden door anonieme achtergrondgeluiden door gefolterden geproduceerd, zodra ze het zwijgen worden opgelegd. Hoe snel wordt iets voor waar wordt aangenomen als het als bericht uit het niets opduikt. Maar geruchten worden zelden de wereld uit gestuurd door de brenger ervan te doden. Het kan voorkomen natuurlijk.
De boodschap is duidelijk voor wie zich anoniem en ongevraagd wil bemoeien met de avonturen SH, Z, Gekko, Axolotl en Poes: er wordt een stok achter de deur gehouden. Aan wie zich bekend maakt wordt de stok aangereikt niet om te slaan, maar om als bouwmateriaal te dienen voor eventueel nieuwe bruggen.

Dat die stok hier de vorm van een dinoschedel kan aannemen is vanzelfsprekend. Het wordt in zekere zin onder de aandacht van de Aardlingen gebracht dat de dinosaurussen in hun tijd de planeet rustig bewoonden, en niet gebruikten, zoals *Homo Economicus* dat vandaag wel doet, toen, zelfs dan, een vervelende komeet plots een andere richting gaf aan de toekomst van diezelfde planeet. Dat hadden de dinosaurussen niet voorzien, daar waren denkende Aardlingen het vrijwel over eens.

Maar… en als dit niet helemaal juist is? Misschien hebben SH en Z er als Papageno en Papagena iets anders over te zeggen? Dat

van de opkomst van de zoogdieren dat is allemaal goed en wel… En de zespotigen, de gekko en de axolotl? Misschien kennen die het volledige verhaal, waarvan antropomorfische zoogdieren graag een deel wegcijferen? Iets om over na te denken, toch?

Een mysterieuze rotonde.

Het lezen van *De spam voorbij* (Bazaar Bizar 37) is zoals het tersluiks staren naar een aantrekkelijke boulangère ergens in een Frans dorp, Zuidelijk genoeg, opdat de West-Vlamingen bijvoorbeeld zich heel ver van huis zouden voelen.

Een boulangère die, zoals het hoort, mooie broden in de toog heeft, maar die vraagt ze niet aan te raken. Een boulangère waarop alle gehuwde vrouwen van het betreffende dorp een poos jaloers op zijn, zeker wanneer hun kersverse echtgenoot al om zes uur 's morgens voorstelt om vers brood en eventueel een brioche en een paar croissants voor het zondagochtend ontbijt te gaan kopen.

"En heel de week geraakt mijnheer niet uit zijn bed…"

Maar het is niet de geur van vers brood, die hem zo opgewekt doet opstaan! Het is datgene wat ook de axolotls en gekko's in aan het zicht verborgen plekken op verhitte gedachten brengt.

Maar later, zelfs al na een paar maanden, tersluiks, dan iets directer en uiteindelijk gelaten, de boulangère te hebben bespied, weet de man, dat niets of niemand gespaard blijft van de effecten van de tijdspijl. De broden mogen dan in kostprijs stijgen, de hunker naar steeds hetzelfde brood, zakt. De broden vóór de boulangère bekijken wordt sleur. Dat weten de echtgenotes ook en rekenen er zelfs op. Soms sturen ze na een paar jaar huwelijk, hun echtgenoot opzettelijk naar de bakkerij op een late donderdagachternoen, om de realiteit van de reeds half oudbakken broden onder ogen te laten zien.

Wat niet belet dat Bazaar Bizar_37 echt de ogen uitsteekt van F. en 37 geurt als een galette pas uit de oven.
Er zit nu niets anders op voor F. om Z steeds aantrekkelijker te

maken. Hij kan niet op tegen het woordelijk talent van P.. Maar nu een bloedmooie vrouw (geen 'broad', dat niet aub!!!) in het verhaal brengen, is een goede zet te noemen.

Z mag dan wel klein van stuk zijn, beetje bij beetje hebben we reeds kunnen lezen, dat ze een soort wandelende Wikipedia is. En dat allemaal op die korte tijd dat ze op Aarde is.

Denken we natuurlijk. Maar is dat zo? Misschien is zij wel uit een echt ei geboren, een ei meegekomen met een komeet waarop de teloorgegane bewoners van een planeet in een ontiegelijk ver gelegen sterrenstelsel, met ongekende rakettechnologie waarvan zelfs de Musks onder ons zouden smullen, door er bijvoorbeeld meesmuilend over te doen, die eieren stockeerden, in de hoop zo in de toekomst ontkiemende intelligentie naar alle hoeken en kanten van het heelal te sturen.

Dit houdt wel in, dat die aliens dachten dat er een soort centraal immens zwart gat zou moeten zijn in het heelal, waarrond een komeet zijn immense ovale banen draait, met de brandpunten ervan onmetelijk ver uit elkaar. En zo links en rechts van die baan zijn eierenvracht, gelanceerd door de geisers op de komeet, in de richting van belovende planeten te sturen. Francis Crick zat er wie weet dicht bij met zijn panspermie? Maar het is misschien ei zo na gebeurd met eieren…

Die perfecte stenen sferen van de Diquís in Costa Rica kunnen wel geïdealiseerde imitaties van die eieren zijn. Iedereen weet nu dat de platentektoniek geen sprookje is. Kijk naar de westelijke bult van Afrika. Kijk naar de oostelijke inham van Centraal Amerika. Kaapverdië ligt daar netjes op één lijn tussen. Misschien is Costa Rica een stukje van Gondwana dat is blijven steken op de Mid-Atlantische rug. En is het daarom niet zo onwaarschijnlijk, dat men zowel eieren dáar als op Kaapverdië

vindt. Wat suggereert dat Z een recentelijk gebroed wezen is. De theorie is bijna te mooi om waar te zijn.

Maar wat F. betreft, maakt dit Z voor hem nog betoverender. Z zelf denkt dat allemaal te hebben moeten lezen, om zoveel te weten. Maar evengoed is zij de wijsheid zelf. Ook chips worden steeds kleiner. Waarom zou een groot verstand in een groot vrouwenlichaam moeten huizen?

De boulangère met haar verse broden, die wordt meteen een stuk minder begeerlijk. Met Z gaan we door. En met haar, de Watson van dienst, SH…

***

Z en SH trekken dus toch een andere gang in dan de poes.

Vreemd genoeg wordt gaandeweg de grond onder hun voeten steeds minder ruw. De wanden blijven van steen, maar nu en dan beginnen bepaalde delen ervan op te lichten wanneer ze passeren. Zou een camerasysteem hen al volgen? Of op zijn minst detecteren? Na een poos wordt het precies wandelen in een hospitaal, diep onder grond. De lucht heeft een beetje dezelfde geur. Geen Detol maar iets dat hangt tussen ether en een verfijnder ontsmettingsmiddel, waarvan zelfs Z nog de naam niet gelezen heeft op de duizenden bijsluiters van medicamenten, die ze als hobby verzamelde op haar eerste Aardse thuiseiland.

Wat te verwachten was, gebeurt. Ze bereiken een soort afsluiting. Geen houten geval zoals de anonieme schrijver zo primitief in zijn tekst heeft gepend. Maar een metalen frame, dat perfect aansluit tegen de ongelijke wand, en met daartussen een vezelig glas.

SH raakt voorzichtig het aan. Sinds dat vlies in dat zinkgat,

heeft hij een afkeer van dingen die meegeven en eigenlijk solide zouden moeten zijn. Maar het is weer van dat: het 'glas' rekt uit zoals extra smeuïge warme raclette. Als hij zijn hand terugtrekt is bij bijna verbaasd, dat er niets aan is blijven kleven.

Z neemt zijn hand in haar hand en brengt het naar haar neus. Reukloos.

"Dit ding hier mag dan wel ondoordringbaar lijken te zijn, maar wij snuiven toch die hospitaalgeur op. Dit betekent dat het ofwel toch een soort deur is die nu en dan opengaat, of dat je er doorheen kunt. Het is aan ons te vinden, hoe dit nu te bewerkstelligen. Anders gaan we straks ons gekookt eitje voor ontbijt hier moeten eten. En daar is het nog veel te vroeg hoor. Ik schat dat het nu middag van de 14e februari is, hierboven."
Een bekoorlijk lachtje tekent zich af op het lief gezichtje van Z.

SH kijkt haar vertederd aan. Z blijkt nu ook een nog gevoel voor humor te hebben, Dit maakt hem helemaal warm voor haar. Alsof er een welgeurende lauwe lava door zijn lijf stroomt. Door deze plotse gloed onder zijn oksel, houden de axolotl en de gekko zelfs even op met hun activiteiten. Eventjes maar.

Heel eventjes maar.

"Er moet dus een manier zijn om er doorheen te komen." Dat heeft Z ondertussen natuurijk ook al bedacht. De 'hoe' is moeilijker te bedenken.

"Ik heb jou zien van dat dak springen. Blijkbaar hebben jouw benen een elasticiteit ver boven het gemiddelde".
SH knikt bescheiden.

"Elastische stoffen kunnen verschillende moduli vertonen, afhankelijk van de samenstelling, temperatuur en de specifieke testomstandigheden. De formule om de modulus te bereken is:

Elasticiteitsmodulus (E) = Spanning/Rek (S/R)" legt Z snel uit. "Laat mij even een paar proeven doen".

Voorzichtig duwt ook zij nu op de doorzichtige raclette. Haar arm tot aan de schouder verdwijnt in het goedje. Maar dan blijkbaar niet verder. Een goed teken.
"Leg even je voorhoofd op mijn wang." gebiedt ze SH.
Enigszins geïntimideerd, (nu gaat het toch wel heel snel, denkt hij geheel naast de kwestie) doet hij wat hem gevraagd wordt. Dan betast Z haar eigen wang en onmiddellijk daarna de raclette. "Laten we ervan uitgaan dat dit een verfijnd soort rubber is. Ik heb een goed idee wat de temperatuur van dat spul is, en ik verhoog en verlaag alle hypothetische parameters ervan. Stil nu!"
Ze heft haar ogen naar het plafond van de gang.
Haar voorhoofd vertoont diepe rimpels. Zo te zien maakt ze ingewikkelde berekeningen in het hoofd.

"OK. Nu is het aan jou lieve SH. Rekening houdend met de limieten van mijn schatting, wil ik jou nu vragen, om met volledige inzet van al je sprintkrachten (vergeet Usain Bolt!) die jij kunt bereiken, na een aanloop van minstens 27,777 meter (rekening houdend met de krachttoer die ik van jou heb gezien op scherm), met je hoofd vooruit en de armen gevouwen achter de rug, tegen deze raclette aan te lopen. Dit heeft alle kans van slagen."
Gehoorzaam haalt SH voorzichtig de parende beestjes van onder zijn oksel. En zet ze op een licht opgloeiende richel. Ze zijn duidelijk in andere sferen, want hun activiteiten gaan ongestoord door. Zelfs ietwat heftiger.
SH geraakt inderdaad — nadat hij echter een eerste keer gestruikeld was een paar meter voor hij de wand bereikte, en

daardoor meteen terug in de gang was gekatapulteerd — met zijn tweede poging zonder al te veel problemen doorheen het spul. SH en Z staren elkaar nu doorheen de wand aan. Men denkt onwillekeurig aan een Middeleeuwse ballade die de situatie bezingt van twee geliefden, gescheiden van elkaar door een rivier.

“Hoe geraak jij daar doorheen Z?” Tjach…

Ondertussen bereiken de axolotl en de gekko de allerhoogste regionen van hun liefdesspel. De hele richel schudt, die plots een hel licht afgeeft. Blijkbaar is die richel de knop van het mechanisme die de wand doet oplossen. Zonder een seconde te verliezen loopt Z in de armen van SH, meerdere filmscenes imiterend terwijl de axolotl en de gekko gewoon verder rollen.

“We zijn erdoor…”. De woorden zijn nog maar pas uitgesproken, of binnen het metalen frame, materialiseert de raclette weer.
Beiden lopen nu een hele tijd verder door de gang. Nu en dan passeren ze zelfs onder een soort TL lampen, maar met een blauwachtig schijnsel.
“Dat soort gas ken ik niet,” zegt Z zorgelijk. “Straks blijkt het dat we op toch in een ander tijdperk zijn terecht gekomen. Of nog erger, op een planeet die LIJKT op de Aarde.”
“Zorgen voor later, laten we eerst kijken waar dit op uitkomt.” antwoordt SH stoer.

Na naar schatting een uur gewandeld te hebben, Axolotl en Gekko zijn ondertussen helemaal weer op normale temperatuur, wat de tijdsschatting vrij waarschijnlijk maakt, arriveren onze beide helden in een grote ronde zaal. De wand ervan is nog altijd ruw, maar er lijken kastjes in gemaakt te zijn. Afmetingen van de deurtjes: ongeveer 50 op 50 centimeter. Op elk deurtje

knippert een licht. Soms blauw. Soms roze. Soms grijs.

"IS het verstandig om EENS te kijken wat er gestockeerd wordt achter die deuren?' vraagt SH. "We zijn hier nu, en er is verder niemand te zien. Wat hebben we te verliezen?"

SH duwt op zo'n lichtje.

Het kastdeurtje springt inderdaad open. Een lade schuift naar voor.

SH en Z hebben wél veel te verliezen.

Bezet en bezeten

Weg, wittebroodsweken

P. vindt het wel fijn dat F. blijkbaar kan genieten van bijdrage 37. Bijdrage 37? Dat is zo een iets wat ze zelf wel weten, maar misschien uitleg vergt. Doorgaans zijn de oneven deeltjes door hem aan F. geschonken, terwijl F. dan weer de even deeltjes aan P. schenkt. Dat is voor de lezer van weinig belang, want uiteindelijk wordt het plot door beiden stelselmatig uitgewerkt. Zoals het hoort bij dit soort schrijfmodel, zijn er kwinkslagen met de bedoeling elkaar voortdurend aan een andere invulling te laten denken, dan ze eerst van plan was. Bijdrage 37 wil dus zeggen dat dit het bijgewerkte antwoord is op bijdrage 36.
Tot nu toe heeft ieder van hen negentien delen voor zijn rekening genomen, sinds ze ergens een maand vroeger met hun wederzijdse provocaties begonnen.
P. wil nog even benadrukken dat zijn woordenschat sinds een maand voortdurend verrijkt wordt. Zoals nu weer met dat woord dat in sommige Vlaamse dialecten gewoon naar een brood lijkt te verwijzen, maar dat evengoed voor informele noord-amerikanen een door F. helemaal niet goedgekeurde omschrijving zou kunnen betekenen van Z. Tussen de veelheid aan provocaties ontsnapt hem ook regelmatig iets, waar F. hem soms subtiel aan herinnert. Iedereen kan het nakijken door gewoon terug naar pagina 1 keren en alles opnieuw te lezen.

***

Die korte inleiding neemt niet weg dat de tunnelavonturen van SH en Z blijkbaar tot een vorm van tunnelvisie hadden geleid, iets waar ze eigenlijk niet hadden aan mogen toegeven.

Voor mensen met verantwoordelijkheid over ander mensen — én voor Niet-Aardlingen die denken verantwoordelijkheid te hebben over Aardlingen — is tunnelvisie een bedreigend fenomeen, omdat dit het vermogen aantast om beslissingen te nemen. Maar de twee zijn zo begaan met de gekozen tunnel dat de respectievelijk twee en vier knobbeltjes er van blinken. Dat laatste kan ook omdat ze teveel met elkaar begaan zijn. Zó begaan dat ze wel een willekeurig pad lijken in te slaan, niet dat door de dinoschedel aangegeven, en, wat erger is, ook niet het pad waarnaartoe de poes met de in zijn bek meedragende inplant toch een duidelijke hint had gegeven. De hint gaat gewoon aan hen voorbij. Nu ze niet meer zinken, gevelklimmen of bureaukuisen, nu ze het vallen voorbij zijn, vinden ze het tunnellopen een erg rustige activiteit, waarbij ze de nog maar pas beleefde schrik om de schedel helemaal vergeten. Van die schedel kun je zeggen, uit het hoofd, uit het hart, maar waarom zou je in hemelsnaam een schedel in je hart dragen…?

***

Misschien heeft de geplooide en weggeworpen anonieme brief toch ongemerkt de hoofdfiguren in het plot beïnvloed. En dat ondanks de latente oppositie van de auteurs om met anoniemen aan de slag te gaan. Een hand reiken naar wie zich kenbaar maakt, tot daar aan toe. Anoniem, dat niet zeiden F. en P. al, de middeleeuwen zijn allang voorbij. Hoewel… middeleeuwen is een relatief begrip, want als je de eeuwen telt vanaf de dinosaurussen dan liggen de middeleeuwen plots vóór de uitvinding van eender welk schrift en zouden wat mensen doorgaans middeleeuwen noemen, eigenlijk nu-eeuwen zijn. Daarom misschien die verwarring met ano niem en anno nu. Een hand reiken, zeg dat wel, een beetje zoals SH om andere redenen net probeerde, door de eigen hand gevolgd door een

arm in die nieuwe rekbare deur te steken. Daarop zagen we al hoe Z berekende hoe ze wellicht wel door de deur konden, zonder meer en zonder voorafgaande globale analyse. Een rekbare deur, een vlies, gulden of niet, erdoor moesten ze. Tunnelvisie. Enkel de vraag *"Hoe komen we door die deur?"* kwam in beide hoofden op, terwijl ze elk op hun manier getraind waren om te weten dat herhaling gevaar betekent. En over herhaling gesproken…

Kijk het maar na: de gevaarlijke herhaling bij het uitzenden van de de vraag naar levensbewijzen, de herhaling van gevaarlijke situaties met dodelijke ongelukken, de bijna aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat wie bestuurders wil verwittigen over aan de gang zijnde administratieve acties gelijk wordt opgeblazen of neergebliksemd, de herhaling van gaten, nissen of zinkgaten (een gat is een gat, of het nu verticaal in een wand zit of horizontaal onder een riooldeksel ligt). Er zijn de vele schermen en schermpjes, er zijn de tot vervelens toe vallende voorwerpen. Er zijn broden waar zelfs West-Vlamingen op de duur zo genoeg van krijgen, dat ze ze zelfs niet meer willen savoureren, hoewel dat laatste misschien een persoonlijke noot is van F. en niet direct in het plot thuishoort.

En zijn nog andere gevaarlijke herhalingen: kometen die boven de planeet komen te hangen en er op neerstorten, in dinosaurustijd en mensentijd, hemellichamen die stil staan, B die B'&B" placht te zijn, de acties van ambtenaren en ambtenarren… De paden liggen bezaaid met goede voorbeelden waar G-lovigen, anders dan zij, wel aandacht aan besteed zouden hebben.

Maar zij beiden, handje in handje door het vlies, anders niets. Sinon Rien. Nothing else. *N' ka odja nada,* zouden ze daar op Fogo zeggen. Enkel tunnelvisie. De geest aantastend.

Aantastend ‘handtastend’ zelfs. En de vrouwelijke schoonheid van Z zowel als de wonderlijke smalle heupen van SH hebben hier maar weinig mee te maken. Hun geest lijkt gewoon vertroebeld door al die riool- en lavasoep waar ze doorheen spoelden nog niet zo lang geleden, net voor 13 naar 14 voortgleed.

Iedereen heeft het ondertussen gesnapt. Ze zouden er moeten op voorbereid geweest zijn, ze WERDEN er op voorbereid en nu handelen ze als twee onbezonnen Aardlingetjes die rustig verder gaan met het opgebruiken van een toch al stervende planeet. Nog zo iets dat tussen leven en dood twijfelt, ambtenarenkruisje of niet.

Eigenlijk waren ze te verwend geraakt, sinds F. en P. pogingen begonnen te ondernemen om hun verhaal neer te schrijven.
De poes is steeds in de buurt als het ernstig dreigt mis te lopen. En dat wil ze blijven doen. We zien er later nog voorbeelden van.
Maar voor het ogenblik lijken SH en Z wel helemaal op zichzelf aangewezen, als gevolg van hun eigen koppigheid. Hebben ze niet bewust een tunnel gekozen zonder kat en zonder schedel? Want zo verstrooid kan een Niet-Aardling toch niet zijn? De poes is hen beiden al opgevallen. Het gaat verdorie om een kat die zelfs de baard van de sleutel van de opper-administrator had proberen te vinden, weliswaar voor eigen gebruik.
Maar ondertussen had ze Zuleica, toen haar naam nog voluit en niet enkel als Z geschreven werd, toch maar beschermd tegen die valse non die al te graag baarden gebruikte om zich te vermommen tot een soort Perzische Bastet-figuur, iets wat de kat gelijk door had.
Had ze niet op eigen risico, zelfs met afstandsdoening van een leven — of misschien wel meer dan één — steeds opnieuw die

verduivelde envelop proberen terug te geven aan de eigenaar? Daarbij wil ze het ingeschoven stuk ook terugbezorgen aan de niet ambtelijke opsteller ervan, hoewel ze er zelf ook nog niet uit is of die opsteller uit de verdwenen achterban van SH komt of uit de niet meer bestaande achterban van Z. Want, wacht nog eventjes, ze hebben inderdaad niet dezelfde achterban, dat zal de lezer meteen merken.

En SH en Z lijken wel voortdurend gezwind van de poes te willen afkomen. Schrik dat de poes Gekko zou aanvallen? En nu ook Axolotl? Allergie voor kattenhaar? Slecht overdachte strategie? Niet van Z wellicht, die alles netjes lijkt te kunnen plannen en uitvoeren, eerder van SH die spontaan op situaties reageert en, net zoals de secretaris van wijlen de opperadministrator, soms de kantjes ervan afloopt, zoals toen in dat zinkgat, of bij het bespringen van zijgevels.
En nu zijn ze een tunnel te ver en is er van het Poesfront geen nieuws, toch niet in dit hoofdstuk.

Ondertussen begrijpt iedereen ook dat er van Gekko voorlopig geen hulp is te verwachten, of enkel bij toeval, en alleen als Axolotl voor de nodige trillingen helpt zorgen. Ze zijn samen nog steeds soortelijke eigenschappen en verschillen aan het uittesten. Één iets hebben ze allebei, zelfs alle vier gemeen: in hun begin was er het ei.

Die rotonde vol kastjes die ze binnenvielen en verdacht veel lijkt op een fantasierijke aanpassing van die ondergrondse bunker, die grot waarin de Wachowski’s hun messias-figuur contact lieten nemen met wat ze de echte wereld noemden, zoveel jaren geleden. Maar niets Smith, niets vechtrobotten. Er gaat zelfs geen bel rinkelen als ze al die *little boxes* zien, waar Malvina Reynolds en Pete Seeger zoveel jaren geleden al voor

waarschuwden.

De realiteit waar SH en Z mee te maken hebben is veel gevaarlijker dan gewoon één met vechtrobots. Toen ging het enkel om iets ontsproten uit het brein van een ontregelde computerfreak.
Maar SH en Z zitten met hun neus op de realiteit van een volledige centrale administratie die dank zij haar ambtenaren zowat alles in wat ze over de bewoners van de hele aardbol wil bewaren in kastjes bewaart. Ook alle mogelijke boven elkaar liggende toestanden waarin ze zich bevinden. Zoals, niet toevallig misschien, Kafka pas na zijn dood liet weten, is die obsessie om alles te bewaren een gevaar voor iedereen. Alles kan tegen iedereen gebruikt worden. Tenzij iemand dingen verduistert natuurlijk, zoals een komeet die tussen zon en aarde schuift, daar blijft hangen en zich niet beperkt tot het lossen van chocolade-eitjes met Pasen.

Die opeengestapelde mogelijkheden is de reden waarom de ambtenaren ook nu weer zo'n heisa maken van levende doden en dode levenden. Kafkaiaans zou dat zijn bij het vertonen van een neiging tot het beschrijven of uitvinden van surrealistische toestanden. Dat is helemaal niet het geval. Haar uitvinders F. en P. staan veel te veel met beide voeten (dus vier in het totaal) op de grond om zich zelfs maar te wagen buiten de strikte lijnen van het observeerbare en de mathematische logica. Niet kafkaiaans dus. Het gaat hier enkel om de avonturen van twee Niet-Aardlingen die wellicht met een ei zitten en daarbij het gezelschap hebben van twee andere uit eieren voortkomende wezens.

***

Heel de afgelegde weg, alles wat reeds is verteld, tot aan de vondst van die dinoschedel zou, zeker voor Z, een duidelijke

wenk moeten zijn. Maar ze legt het gewoon naast zich neer, wellicht teveel afgeleid door SH.
En door dat precieze kastje te openen is de verschrikkelijke waarheid voor beiden plots overduidelijk: hun ei komt van twee rivaliserende delen van K-Mu, van twee soorten met een dodelijke haat tegenover elkaar die beiden absoluut hun eigen stempel willen drukken op andere planeten. Hun originele opdracht is dus elkaar met alle mogelijke middelen een hak zetten, en zeker niet om samen door vliezen of elastische glazen deuren te springen, tenzij dit nodig blijkt om hen tot de werkelijkheid terug te roepen.
Ze komen — eindelijk? — op slag in een situatie terecht waarbij ze moeten aanvaarden dat hun samenwerking tegennatuurlijk is, hoezeer Gekko en Axolotl ook proberen aan te tonen dat inter-soortelijk verkeer misschien toch mogelijk is in het teken van de evolutie. Ze doen dat bovendien op een planeet die eigenlijk al half dood is, en onder de huidige omstandigheden zelfs niet geschikt is om één soort te huisvesten, laat staan twee.

SH is volledig de kluts kwijt. Weer dat niet doordachte van hem. Toen hij die nis leegmaakte had hij met meer aandacht de buit hebben moeten doornemen. Het ondergeschoven stuk in de met bloed besmeurde envelop komt de Z-eieren ten goede maar indien hij dat stuk stiekem vervangen had met wat hij nog steeds bij zich heeft, dan zouden de aanwijzingen erin de Z-eieren voorgoed steriel maken en de SH-eieren zegevieren.

"Ja, SH, en nu?" zegt Z in alle talen die ze machtig is, zodat het even duurt vooraleer ze klaar is met die zich herhalende vraag. Haar ogen vertonen nu zo'n gevaarlijk fel groene schijn, dat SH ervan schrikt.

Gekko is wat ongelukkig met de hele situatie en werpt een

blik naar de koepel van de rotonde. Net op tijd, hij wijst met één van zijn zuigpootnageltjes en zegt verschrikt: “Kijk!”

De spionnen komen!

Voilà, nr 39 legt netjes uit hoe alle vorken en stelen in elkaar passen.

Laat ons toe, vooraleer we met Gekko mee naar boven kijken, nog even te beschrijven wát SH en Z vonden in die lade. En later in alle laden. Want ze zijn er een hele poos gebleven, in die rotonde. (niet zo lang echter opdat er een gexolotl uit zijn eischaal zou breken)

Bon: in die eerste lade, lag, zoals iedere lezer al bevroedde, een dikke bruine envelop. Dichtgeplakt. Met super straffe kleefband als extra verzekering. De envelop zelf is ook niet kapot te scheuren. SH en Z keken elkaar aan. Ze twijfelden toch even of ze zich zouden overgeven aan activiteiten die soms wel in bureaus achter gesloten gebeuren maar, laten we eerlijk zijn, niet in openbare rotondes… Neen dus. Bij de les blijven, zeiden ze glimlachend tegen elkaar. Nochtans voelde Z haar schouderknobbeltjes en SH een gebied tussen zijn smalle heupen even warm worden. Back to the envelopes.

Wat niet belette dat ze met een groot probleem zaten: echt niet te open te krijgen dat ding.

Achter elk ander deurtje stak ook een dikke envelop. SH gooide ze achteloos over de schouder, Z legde ze netjes op een stapeltje.

Kwam daar nu niet de Poes de rotonde binnengelopen. Met zowaar weer met een mes in haar muil. Om precies te zijn, het scherpste mes ooit gedocumenteerd. Ee obsidiaan chirurgisch scalpel met een top van 3nm dik. Even een vergelijking: praktische keuken- en veldmessen, bereiken een topradius van ± 30 tot 50 nm, en dan enkel wanneer ze vakkundig gesmeed, warmtebehandeld en geslepen zijn.

Hoe in hemelsnaam is die poes aan dat mes geraakt? Simpel: het zat verborgen in die afgebroken dinotand. Een tand die, alhoewel eonen lang gehard, eigenlijk heel broos was.

Die gruwelijke schedel was geen afschrikmiddel, maar wel een soort extreme aandachtstrekker. Dit had maar half gewerkt, Z schrok zich bijna een extra bultje, SH verstijfde van angst, waardoor onze beide helden er niet toe gekomen waren, de eerste schrik voorbij, die schedel eens van dichterbij te bekijken. Ze zouden dan meteen gemerkt hebben, dat er in die gapende muil, een tand in loszat.

Ieder normaal mens zou die loszittende tand dan uit de tandholte getrokken hebben: het was echt geen zicht dat scheve geval in dit voortreffelijk vreesaanjagend gebit. (maar we mogen het niet vergeten, SH en Z zijn K-Muianen!!!)

De tand was echter de zoveelste boobytrap in dit verhaal. Een onschuldige abberatie, althans in de muil van een beest dat al duizenden jaren dood is, maar toch ingenieus bezet met minuscule, bijna onzichtbare vlijmscherpe priemen. Neem je zo'n tand vast zonder handschoenen, dan laat je die onmiddellijk op de grond vallen. Wat ook al tot de opzet behoorde. De tand zou zo in brokstukken uiteenvallen, en het ultrascherp mes zou zich tussen de brokstukken bevinden.

Het plan was, (van wie laten we nog even in het midden), dat de kat dan een doorgang zou suggereren aan haar reisgenoten.
Dat dit SH en Z zouden zijn, dat kon niet berekend worden, zelfs niet met de meest geavanceerde machine learning technologie. Ook dat SH en Z te veel met elkaar zouden bezig zijn en te vaak afgeleid worden door de affaire van Gekko en Axolotl, was niet mogelijk, toen reeds in de functies op te nemen.

Dus, had de poes het initiatief genomen. Een berekend risico. Want ze voorvoelde bijna, dat de twee kersverse geliefden haar niet zouden volgen, een even groot pavloviaans gedrag als het plukken van een loszittende tand in een dinofossiel. Ze zouden die andere tunnel kiezen, niet die waar ze in verdween met de tand tussen haar kiezen.

Ze kozen inderdaad de gang naast de correcte gang. “Yep, dit dit gaat weer gesmeerd,” dacht de poes. Zelf ging ze nu op zoek naar een manier om de tand open te breken. Zij vond de oplossing een eind verder in de tunnel: een richel die ze kon bereiken, zelfs geladen met haar buit.

Vanop een meter hoog, liet ze de tand vallen. Inderdaad, tussen de brokstukken lag het mes. Al haar vorige pogingen om de protagonisten aan te zetten om iets scherps mee te nemen, waren tot nu toe in het verhaal mislukt.

Eerlijk is eerlijk: F. en P. willen hier wel vermelden dat de eerste verschijningen van de poes met scherp materiaal in de muil, pure trainingsessies waren. Een poes kan dan wel instinctief een vogel of een muis voor de voeten van iemand leggen, maar een mes vervoeren, dat vergt oefening.

Nu moest de kat natuurlijk nog SH en Z terugvinden. Ze verdwaalde zowaar wat. Moest ook even rusten.
Maar uiteindelijk verschijnt ze op het gepaste moment weer ten tonele…

***

Hola, roept een aandachtige lezer: SH of Z zouden het mes-omhulsel nemen en het laten vallen van de pijn. En de kat steekt het in haar muil?

Katten hebben scherpe dunne tandjes. En die passen nu

eenmaal perfect tussen de dinotand stekels.

“Hola,” roept een nog aandachtiger lezer, Aidan genaamd, “waarom een kat?”

Hoe vaak is in dit verhaal al niet gebleken dat een kat op het juiste moment de juiste metafoor voor onheil belichaamt, waardoor de belevenissen van de andere protagonisten door de auteurs, in de hun goed uitgekiende richting kunnen sturen.

Zoals reeds zo vaak gezegd: realiteit voor alles.

***

We zijn nu terug aanbeland bij SH en Z in de rotonde.

Met één groene oogopslag, ziet de poes dat alles volgens plan lijkt te verlopen.

Het enige probleem is, dat er uiteindelijk slechts EEN winnaar in de rotonde zou hebben mogen aankomen. Gekko en Axolotl hadden een Romeo en Julia situatie gegenereerd door hun proto-denigrerend gedrag, waaraan SH en Z blijkbaar niet konden aan verzaken.

Bon, dat probleem raakt straks wel opgelost, denkt de poes terecht. Ze legt haar mes naast de stapel met bruine enveloppen en vlijt er zich dan met een hoge rug zogezegd achteloos tegen. De toren wankelt en kantelt als een afgeleefde Pisa, waardoor de enveloppen verspreid op de vloer komen te liggen.

SH vloekt zacht, maar zijn oog valt nu wel op dat mes. Vanwaar komt dat ding? Maar zijn nieuwsgierigheid haalt het van zijn deducerend vermogen.

“Dat zal goed van pas kom…!”.

“Lieve SH, zie jij wat ik zie?…” onderbreekt Z hem. “Het zijn wel allemaal bruine enveloppen, maar de tint verschilt.”.

(Z had op Kaapverdië ook een paar schilderlessen gevolgd bij een leerling van Maria-Luisa Quirós, wat haar kleurgevoel had aangescherpt).

SH kan niet ontkennen dat ze gelijk heeft.

“Kijk, ik heb net een mes gevonden en het ziet er vlijmscherp uit. Laten we kijken wat er in die enveloppen steekt. Ik ga voor de donkerste enveloppen. Neem jij de andere.” Hij raapt een donkerderbruine op.

Als door lauwe boter, gaat zijn mes doorheen het ultrasterk plakband. SH wil het eerst wel, dan toch niet, doorgeven aan Z, die dus haar bleker getinte envelop zonder problemen opensnijdt met een speciaal gewette nagelknipper. In beide enveloppen zit een dik pak papieren met gedetailleerde instructies. Ze nemen elk nog een paar enveloppen, en daarin vinden ze nog meer instructies. Vluchtig lezen ze die door. Zonder elkaar aan te kijken. Want beetje bij beetje wordt het hen duidelijk dat ze daar niet hoorden samen te staan, in die rotonde. De kat ligt op haar zij, en kijkt hen aan met een soort grijns op de muil…

***

F. moet weer even temporiseren. Het woord instructies kan niet zomaar opduiken in dit verhaal. En ook om wat uitleg te geven over het dilemma waar onze personages zich voor geplaatst zien.

Zoals P. al schreef, op K-Mu heerste op één halfrond een ras dat het ras van het ander halfrond haatte. Dodelijk haatten ze elkaar. Beide rassen wisten, dat er op een goede (?) dag een conflict zou uitbreken waarbij ze elkaar zouden uitmoorden.

De rijken onder hen, gekend onder de naam Flowerhills aan

de ene kant en Blossombuffs aan de andere kant, vonden het op zich niet erg dat 99,95% van de ‘gewone’ bevolking van de planeet zou ten ondergaan. Met hen alleen als overlevenden, zou de verfijnde cultuur, macht en veel poen toch overblijven. Het risico bestond natuurlijk, dat bij de slachtpartij de hele planeet zelf onleefbaar zou worden. Er werd dus uitgekeken naar een vluchtheuvel ergens anders in het heelal.

Er was toevallig een ultrakortegolfsignaal opgevangen vanuit een onooglijk klein hoekje van het heelal. Het bleek een registratie te zijn van een soort ritueel van bleke wezens, waarbij een glazen helm op het hoofd van één van hen werd geplaatst. Omdat de K-Muianen de tijd naar believen konden doen krimpen, had het geen miljoenen jaren geduurd vooraleer dat signaal bij hen toe was gekomen. Nog leven in het heelal dus!

De Hills en de Buffs smeedden meteen onafhankelijk van elkaar plannen, om daar naartoe te gaan wanneer de planeet onder hun eigen voeten te heet zou worden.

De implementatie van dit plan vergde de inzet van een grote schare van spionnen. Er werd echter langs beiden zodanig goed gespioneerd, dat de te realiseren plannen compleet gelijk werden. Na een tijdje hadden de respectievelijke spionnen dit ook door, zodat zij een systeem ontwierpen om eventueel daar zelf ooit definitief te kunnen gaan leven.

Voor de vorm, werden dezelfde instructies in twee bijna gelijke, edoch toch verschillend getinte enveloppen gestoken die dan door een voorhoede van robots op die verre planeet in een geheime bergplaats werden geplaatst (gebruik makend van tijdpijltechnologie).

Het enige verschil op de documenten was de hoofding. De

documenten moesten hoe dan ook opruien. Niet alleen voor de schone schijn van de rijken, maar om heel praktische en machiavellistische redenen. Het idee van de spionnen was, indien de rijken op de Aarde zouden landen, dat ze de instructies naar de letter zouden uitvoeren, en alzo elkaar uitmoorden. De spionnen, die zich ondertussen in een spionsatelliet rond hun planeet hadden verschanst, zouden dan later zelf naar die planeet komen en zich daar vestigen in peis en vree. Want spionnen verbroederen graag, al doen ze elkaar wel soms de duivel aan (lees: Carré).

Zoals alle goede spionnen in een hen vreemd land betaamt, in hun geval zelfs planeet, was de inhoud van de enveloppen in code opgesteld. Wat oppervlakkig bekeken lijkt op de zoveelste poging van een centrale administratie om alles en iedereen te catalogiseren, is niets anders dan raddraaierij. Iemand die de sleutel kent, leest meteen iets heel anders.

Wat op die instructies staat is samen te vatten in één zin: vernietig de wezens op die planeet. (tot in de puntjes uitgewerkte schema's voor het aanmaken van '*weapons of mass destruction*', ook van chemische en biologische aard, in code vertaald als ongelooflijke saaie memo's van afluister sessies en dergelijke).

Door het feit dat SH en Z dit onmiddellijk doorhebben, en dit niet kunnen wegsteken voor elkaar, wordt hen de situatie duidelijk. Zij moéten elkaar onverbiddelijk haten (en liefst doden…).

Maar zoals we reeds schreven, heeft een existentiële G-loofs crisis stokken in de wielen en de raketten van de rijken gestoken en zijn K-Mu en de bewoners ervan niet meer.

Op zich is er dus nog hoop voor ons duo, maar dat weten ze nog niet. En vergeten we ook de spionnenkolonie niet.

***

Wanneer de kat samen met Gekko omhoog kijkt naar de glazen koepel van de rotonde, en ziet hoe zich daar een zwarte schaduw op aftekent, dan weet de lezer het al: de spionnen komen!

De Poes (het wordt immers steeds duidelijker dat een hoofdletter nodig is) grijnst nog breder.
SH en Z, als laatste vertegenwoordigers van de respectievelijk elkaar hatende rassen, dat wordt lachen (hoe hilarisch was hun eerste gifgroene ruziescène daarnet al).

En wat ze met die spionnen van plan is, daar begint ze alvast genoegelijk van te spinnen.
En was dat Gekko die ‘kijk’ riep? Of het geluid ‘ijk’ maakte?

Op eieren lopen

Dat is een goeie zet van F.! Een lange inleiding om Poes het mes te laten geven, iets waar hij blijkbaar al over gedacht had zonder dit aan P. te verklappen, zoals het hoort, trouwens.
Verder voert F. een soort pauze in tussen het moment van de ontdekking van SH en Z en de verschrikte kijk of ij-kreet van Gekko. Daardoor kon de bruine envelop zich even snel vermenigvuldigen als de bacteriën in een petrischaaltje, of de tweebenige Aardlingen op hun bol of de bureaucratie tijdens een crisissituatie.
Op dit ogenblik lijken de bruine enveloppen zelf de crisissituatie te zijn, zoals ze zichzelf voortdurend versterken en dus zeker wel voor een enve*loop* zorgen. Van een lopje in een nisje had SH nu plots te maken met een onoverzichtelijke loop in een enorme hoeveelheid kastjes.
En wat doet Z ondertussen? Ze denkt hoe weinig SH soms luistert naar wat ze hem vertelt. Ze had lessen gevolgd bij die leerling van Luísa Queirós, andere naam voor Maria Luísa Vieira Queiroz Figueira. SH ving er iets van op en haspelde gelijk beide namen door elkaar, de echte en de aangenomen. Hoewel Z het liefdesdrama van de jonge vrouw met de treurige ogen helemaal niet had gekend, heeft ze toch soms wat pijn aan haar knobbeltjes als ze over de hele situatie nadenkt.

Ze had al langer verbaasd toegekeken hoe veel Aardlingen met hetzelfde gemak waarmee ze van t-shirt wisselen ook van naam veranderen. En SH had die hinderlijke gewoonte al overgenomen en haar daarom een tijdje geleden gelijk tot Z afgekort. Het kan natuurlijk een aanwijzing zijn dat hij een spelletje met haar speelt, zoals een van haar geestesvaders al opmerkte toen hij een tip gaf over die spionnenboekenschrijver

die meestal de realiteit vierkant en recht in de ogen aankeek. Wat kan je trouwens van zo'n avonturenschrijver verwachten die zijn spionnenverhalen uitvindt vanuit zijn eigen voortdurende paranoia en zichzelf aanmoedigt om de wereld vooral te blijven zien als een soort groot videospel.
Spionnenverhalenschrijvers en spelontwikkelaars winnen daar veel geld mee. De tweede categorie heeft het hierbij graag over verhoogde realiteit. Dat betekent wellicht dat ze hun inkomsten verhogen en niet dat ze ook maar een echte aanval vermoeden, het gaat wat dat betreft dus eerder over een vermoedde dan over een verhoogde realiteit. Het eindresultaat kan hen in een gunstige richting stuurden: zelf zouden ze eerder tot de Flowerhills dan tot de Blossombuffs behoren.
Maar dat kan schijn zijn en niet de realiteit.

Het lijkt te gemakkelijk om waar te zijn, en dat is het ook. In geen enkel K-Mu-migrantenhoofd is er een spoor van gedachte dat eender welke van de groep rijke invallers Aardlingen zouden opnemen in hun gemeenschap, hoe rijk ook. Zij zijn ovipaar, eventueel ovovivipaar en willen dat blijven, en daar komt geen zogend dier aan te pas, zelfs als zo'n dier volgens de centrale administratie over een vorm van eigen intelligentie beschikte.
Eigen intelligentie… laat hen niet lachen… zoogdieren-intelligentie is net zoiets als artificiële intelligentie… Dat hele van A tot Z-gedoe daar kan je als je Zuleica heet toch enkel maar komaf mee maken. Geen alfa's, geen omega's dat zeiden haar uitvinders ook al slechts zeven afleveringen terug. Alfa's dat is zo'n uitvinding van de zoogdieren, zoals bij wolven, walrussen, zeerussen, vastelandrussen en uitgeweken russen, dus bij de vier russen elk in hun soort én samen, zoals we weten uit *Gekko en de smalle heupen man kijken hoe het veder kan,* maar verder ook bij vierpotige Elanden, buffels, bizons, bij

sommige deels twee-potige primaten ook. Zelfs bij helemaal op twee benen lopende Aardlingen komt het voor, kijk maar naar rijk wordende spionnenschrijvers en spelontwikkelaars. Alfa, dat gaat van Wallstreet tot Gapstreet leggen die Aardlingen uit aan Flowerhills om hen ervan er daarna van te overtuigen dat Gapstreet enkel goed is voor de Blossombuffs.

En nu heeft SH een mes gekregen om die vloed van bruine omslagen door te snijden, dank zij de poes. Moeten we hieruit afleiden dat de poes SH handig heeft gepotipuleerd om de dreigende opkomende ruzie nog te versterken, nadat ze de wantrouwig maar ook woedende blik van Z had opgemerkt? Het zou voor het ogenblik niet netjes zijn te denken dat de poes uiteindelijk niet kiest om te verzoenen, maar gewoon de beide vertegenwoordigers tegen elkaar uitspeelt om dan zelf *nooit verslagen overwinnaar* te worden. Dat is toch wat zowat iedereen dacht, zelfs aan de vooravond van de 14de nog. Die grijns die nu nogmaals in de lucht hangt en vandaag reëler lijkt zou er een aanwijzing kunnen zijn dat SH en Z wat voorzichtig moeten omgaan met haar.
Een poes is wel een poes, maar het blijft een zoogdier.

***

Naarmate SH meer donkerbruine verpakkingen doorsnijdt, komen er ook steeds meer donkerbruine eieren te voorschijn, letterlijke en figuurlijke, die een soort suprematie van de Z-kant doen vermoeden. Wanneer ook Z, niet met het mes, dat SH niet loslaat, maar met die speciale nagelknipper, waarmee ze gewoonlijk rondloopt, de wat blekere enveloppen ook opent, lijkt de inhoud meer de kleur te vertonen die SH gaandeweg ook vertoont. Hoewel niet lijk, toch bleek… hij, van opwinding, niet van frustratie.

De Poes observeert het toneeltje en stelt toenemende irritatie vast. Ze blijft daarbij over haar rug rollen. Dat is dan ook de reden waarom ze als eerste reageert op de kijk -ijkreet van Gekko.

Het is eenvoudig te snappen. Met alle vrouwelijk intuïtie en vanzelfsprekendheid en niet enkel taalkundige superioriteit gaat Z er van uit dat ze uit een Flowerhill-ei voortkomt en dat de Blossombuffs helemaal niet op die te koloniseren planeet zouden moeten verschijnen. Ze hebben gewoon knobbels teveel. Één paar knobbels meer om overeenkomsten te vertonen met de zespotigen, dat is evolutie-waardig, maar een tweede paar knobbels, dat maakt potentieel achtpotigen, en dat betekent gevaar. Daarom leken haar ogen zo groen daarnet. Hoewel Z soms het gevoel heeft dat ze kan opvangen wat er omgaat in die SH-kop op het lichaam en de lichaamsdelen die hem zijn naam hadden bezorgd, schrijft ze haar moeite om hem volledig te peilen toe aan dat soort roes, zelfs door geheelonthoudende verliefden gevoeld, uitgedrukt met opmerkingen zoals ik vind het heerlijk om al je woorden te drinken, of gewoon, ik ben dronken van je. Domme dingen waar zelfs ovoviviparen voor vallen als ze een ovovivipaartje worden.

***

Weet de lieve lezer het nog? Z die ook Zuleica wordt genoemd is een echt wonder waar het wetenschap en kennis betreft, en het is voldoende dat ze het peilen aan een roes toeschrijft om gelijk terug helder te kunnen denken. Ze herinnert zich een broer van een sterrenkijker die ooit ergens in het verhaal als een ander te bezoeken figuur zou moeten geweest zijn. De sterrenkijker was opgeruimd en afgevoerd, wellicht door Blossombuffs aanhangers, hoewel SH hier wijselijk over zwijgt,

ook in zijn gedachten, als je kunt veronderstellen dat er in gedachten kan gezwegen worden.

Z neemt nu voor eens en altijd aan tot de rijke Flowerhill-helft te behoren.
Misschien kan het geen kwaad om K-Mu even te raadplegen, en daar is apparatuur voor nodig. De plaatselijke bureaucraten kunnen hier weinig helpen, als ze al van enige hulp waren geweest sinds de eerste kolonisatieplannen, die snel hadden moeten gebeuren. Ondertussen is meer dan een jaar verlopen, in Aardse begrippen uitgedrukt te minste. Want voor ovoviviparen is er nog maar een zuchtje tijd voorbij gegaan. Voor dat rare zoogdier dat ze aan hun been hebben en blijkbaar over meerdere levens beschikt is tijd ook van geen groot belang. Maar zelfs vandaag hebben de ambtenaren op de vraag wie in de realiteit leeft en wie dood is nog niet kunnen antwoorden.

In de ondertussen zich verder ontwikkelende amfibie-reptiel relatie is er niemand dronken van de andere, hoewel men wel kan stellen dat de ene behoorlijk gekko is van de andere. De relatie bleek uiteindelijk eenvoudiger te verlopen dan aanvankelijk gedacht, ook door de Aardlingen. Die staken ooit, zoals ze zelf zeggen, het dierenrijk in hokjes, dozen en kastjes.
Gekko en Axolotl over wiens gedrag we al wat hoorden, lopen zeker niet van het kastje naar de muur. Ze hebben gewoon voor zichzelf wel een kastje van die muur in teder beslag genomen om er een gexolotl-ei in te deponeren, iets wat F. wel al had gezien maar nog niet had kunnen doorvertellen aan de hoofdpersonages. En P. was ondertussen aan het zoeken en scharrelen hoe hij die ei-situatie verder zou aanpakken.

***

Een ij-kreet is in niets vergelijkbaar met een ei-kreet. Maar die

kreet van Gekko vergt nu wel alle aandacht. Want terwijl die ei-kreet een uitvloeisel is, zo kan je wel zeggen, van de plotse wending van een verliefd ovipaartje zonder vivi, is die gehoorde ij-kreet duidelijk een waarschuwing voor die twee ovovivers, die blijkbaar alle bruine papieromhulsels aan het doornemen zijn om te weten of ze nu samen of tegen elkaar moeten optreden.

De Poes heeft het wel door, maar de reactie is misschien wat minder. Maar wat hebben beiden precies door? Dat hun spirituele vader F. in zekere zin hun andere spirituele vader P. uitnodigt een aantal spionnen van de rotondekoepel naar beneden te laten zakken. Dat doet al heel erg sterk denken aan een film. Maar weer is de realiteit anders. Er komen een aantal zwarte schaduwen naar beneden. Naarmate ze zakken, wordt het duidelijk dat het om zwarte weduwen en niet om zwarte schaduwen gaat. De meeste van die weduwen hebben een sjaaltje over hun haar en onder hun rokken een kuis soort zwarte jogging collants of leggings zodat het naar boven kijken geen taferelen uitlokt die je moeilijk aan minderjarigen kan tonen.

(*Ndva*: Aan minderjarigen mag je zowat alles laten zien van afgeslagen bloedige koppen tot neermaaiende huurlingen die met AK-47's hele dorpen verwoesten in fictie en in realiteit, wie zal het met de verhogingen ervan echt weten? Maar een enigszins ontblote weduwe, neen, dat is een aanval op het kinderzieltje, iets wat de schrijvers zeker niet op hun geweten willen hebben. Collants en leggings dus voor die neerdalende zwarte weduwen.)

Sommigen van de neerdalende weduwes zijn wellicht familieleden van de snorrenon, gezien de beharing.
Andere weduwes zijn het bekijken zeker waard, het aanraken

niet. Ze beschikken doorgaans over wapens vergeleken waarbij het in detail beschreven scherpe mes in de bek van de poes plots voor een vulgair en eerder stomp keukenmesje kan doorgaan.

Zodra de weduwen op de bodem van de rotonde neerstrijken beginnen ze overal naar de inhoud van wat eerder uit de donkerbruine enveloppen kwam te scharrelen. Het meeste ervan wordt gelijk moleculair versplinterd. Alles wat uit de kastjes kwam onder een vorm die sterk gelijkt op die van een ei probeert zo ver mogelijk weg te rollen om buiten hun bereik te blijven.

Na een eerste stormloop van zwarte weduwen met nauwelijks zichtbare knobbeltjes, komt er een tweede vlaag even zwarte figuren als hun eerdere collega's naar beneden, ditmaal aan lange kleverige draden hangend, iets wat de Poes duidelijk heviger doet spinnen. Je moet echt geen Gekko zijn om dat vast te stellen.

Die tweede golf dalende weduwes hebben duidelijk niet één paar, niet twee paar knobbeltjes, maar twee paar uit de knobbels stevig uitgewerkte uitwassen, wat hen heel erg sterk op achtpotige wezens doet denken die bovendien zorgvuldig alle richtingen uitkijken bij hun nederdaling. Vandaar de Poes-emotie, zodat je je even kun afvragen of de Poes uiteindelijk toch van geen enkele empathie voorzien is. Die hevige emotie zou er immers op kunnen wijzen dat de Poes ook al gevallen was voor dat SH-lijfje en liefst Z en haar soortgenoten met maar één paar knobbels zou willen zien verdwijnen.
Maar het zou zover niet komen, de Poes beschikt wel degelijk over empathische gevoelens voor die Niet-Aardlingen, een gevoel dat Wel-Aardlingen gewoonlijk gemakkelijk overboord goeien, als het in hun foor-, markt- of gewoon kraam past.

Daar had die eerdere blik op dat gexolotl-ei natuurlijk alles mee te maken.
Ze denkt bliksemsnel na, zoals ze heel dit verhaal al doet.
Normaal heft ze voortdurend haar linkerachterpoot op om de omgeving te merken voor toekomstige oriëntatie, maar nu heft ze plots haar rechtervoorpoot op wat alle zwarte weduwen, of ze nu al staan of nog hangen ter plaatse doet blijven.
De rotonde is nog steeds bezaaid met papieren en eieren, ondanks de vele slachtoffers van de eerste ronde.
En dan begint de poes… te spreken!

Wat zegt die kat uiteindelijk.

Het lijkt er op dat P. per se de dieren wil doen spreken. Eerst Gekko, nu ook de kat.

Vergeef mij als ik even op de pauzeknop duw, en de film stop bij het trillend beeld van die kat met opgeheven rechterpoot. Met zijn zwarte vacht en de poot omhoog, doet hij denken aan de zwart wit foto's van op zijn minst twee heren die ook zo vaak zijn afgebeeld. En die ook zichzelf heel graag hoorden spreken. Uren zelfs, tot hun liedje uit was. We laten dus even de Poes met haar kattelamme poot vergeefs onze aandacht trekken.

Waar we ons nu wel gaan moeten mee bezig houden, zijn die verdomde harige weduwen. Die komen écht uit de lucht gevallen.

Het is echter allang geweten, dat qua planning betreft en plannen ten uitvoer brengen, vrouwen de mannen vaak het nakijken geven. Steek een groep mannen bijeen, en het wordt gezellig, soms agressief, soms gezellig agressief, maar de pinten op de tafel worden al snel belangrijker dan de punten op de agenda.

In ons verhaal wordt dit weer eens bewezen. Wie zijn die weduwen? Wel, het zijn vermeende weduwen. We weten ondertussen al, dat de spionnen van beide kampen zich verenigd hebben en in een satelliet rond K-Mu zijn gaan cirkelen met de bedoeling daar uit te vogelen hoe ze naar die knol in de ruimte die wij Aarde noemen, kunnen verkassen.

Blijkbaar hadden ze een manier gevonden, die spionnen, om ook brouwformules te jatten van *Inbev* tijdens hun preliminaire analyses van de Aarde. Hun bierglas vullen met eigen brouwsels, dat was pas eens een leuke uitdaging. Veel tijd werd

verdaan met het afwegen van de verhoudingen tussen smaak en de hoeveelheden van de gebruikte hop en/of gerst. En suikers. Hun machines om water te producen uit de waterstof atomen en de luttele zuurstof atomen, draaiden dag en nacht om de consumptie bij te kunnen houden van vaten en vaten en nog eens vaten bier.

Spionnen worden vaak afgebeeld met een vodka martini — shaken, not stirred — maar blijkbaar sloeg dit niet aan bij de K-Muiaanse spionnen. Die dronken zich iedere dag lazarus, kregen allen dikke buiken, die ze onophoudelijk deden schudden van het lachen tijdens het steeds vunziger wordende moppentappen. Het is zelfs een wonder te noemen, dat ze uiteindelijk toch vertrokken in hun ineengeflanst ruimtetuig. Wanneer ze zullen aankomen in het tijdsverloop van het verhaal, is ook bij F. en P. nog wazig.

Wat de auteurs wél met enige stelligheid beweren, is het feit dat de echtgenotes van de spionnen, ook ontsnapt zijn aan de collectieve zelfdestructie van hun thuisplaneet.

Spionnen zijn vaak lang weg van huis. Dat ze daardoor soms es behoefte hebben aan affaires met deernen, wordt meestal niet zo erg bevonden. Want in de spionnenbusiness lopen deze laatsten snel op hun laatste benen, hoe welgevormd en mooi geschoeid die ook mogen zijn.

Maar wanneer hun spionerende echtgenoten een aantal jaren hun kat stuurden tijdens verjaardagfeestjes en zo, begonnen de legitieme spionnenvrouwen zich af te vragen waar de heren precies vertoefden. Ze hadden natuurlijk geen weet van de geheime satelliet waarmee ze boven hun hoofden constant hun eigen feestjes brouwden. Na slechts een paar reünies van de vrouwen werden hun spionerende echtgenoten unaniem voor

dood verklaard. vandaar de term 'weduwen'. Alras werden een paar ingenieurs van beiderlei kunne verleid, zodat in een mum van tijd een reisvaardig tijd/ruimtevaartuig ontwikkeld werd. Tijdens hun reis naar de Aarde, vervielen de aanhalingstekens rond 'weduwen': wie weet waren er immers nog interessante haken te slaan in wat voor mannelijk bestand ook van de species die ze zouden ontmoeten. '*Een baby is een baby*' (te vertalen als '*an egg for an egg*') zongen ze frequent in koor, zogezegd lacherig, maar ei zo na gemeend.

Dat de vrouwen onderling zo goed overeen kwamen tijdens de reis, m.a.w., dat het verschil en afmetingen van knobbels en bulten hen geen moer kon schelen, dát was en is echter een grote uitzondering op de regel. Er is een oorzaak daarvoor.
F. en P. zien wel of het ooit relevant wordt, dit tevens in het verhaal te lassen.

We weten ondertussen dat de weduwen doorheen de glazen koepel in de rotonde zijn binnengevallen. Oude animositeiten steken plots wel de kop op: laten we zeggen dat het de zwaartekracht is die de lichtheid van hun bestaan weer ondraaglijk maakte. Alles staat dus klaar voor een flinke portie veldslagen. Met tussen de twee kampen in, SH en Z.

Gekko, met zijn zuigpootjes heeft de deur van een kastje achter zich kunnen dichttrekken. Axolotl voelt zich thuis. Ze fluistert haar diepste geheimen. Gekko leert zienderogen bij. Hoe het met het broedsel is, kunnen we even niet zien door de duisternis in het kastje.

Tijd om terug op de startknop te duwen wat de kat betreft. Zij begint te spreken lazen we hierboven. Wat een overdrijving vanwege P.

(In extremis nog)

Beste P.

De anonieme briefschrijver heeft weer toegeslagen.
Er zat weer een envelop in de bus.
Laten we niet te veel woorden aan zijn woorden vuil maken.
Want hij suggereert weer uitwegen die we zullen negeren, maar die we de lezer niet kunnen verzwijgen.

1. *De kat spreekt door een miniluidspreker aan het verhemelte van de poes gemonteerd.*
2. *De poes blijkt daardoor niet biologisch te zijn maar half robot, half iets anders.*
3. *De kat zegt: "Ga heen en vermenigvuldig u."*
4. *De weduwen vormen een meidengroep: The Hairy Widows.*

F. heeft het juist gezien wat die dieren betreft.
Maar hij is misschien de leeftijd van P. vergeten. Die is gewoon uit de tijd is dat de dieren nog spraken.
Ze kunnen het uiteraard nog altijd, weet P., maar ze 'doen' het gewoon niet meer, dat spreken dan. En zelf 'doet' hij de dieren niet praten, alsof hij over een soort goddelijke vonk zou beschikken. Nee, hij weet gewoon dat dieren spreken maar het spreken met andere soorten onder gewone omstandigheden grotendeels hebben opgegeven. Er lijkt wel altijd één diersoort dat, ondanks al de communicatie-mogelijkheden van de anderen, er enkel op uit is al die anderen zo gauw mogelijk uit te roeien, ook op planeet Aarde.
Misschien had de soort op Aarde de komeet als leermeester… want die kan er wat van. Toen, met de dinosaurussen op eigen initiatief, en als we de huidige gebeurtenissen aannemen — en waarom zouden we die in twijfel trekken — nu ook weer, handig gebruik makende van vreemde eieren, zingende weduwen die van hun bierbuikige spionnen verlost zijn, SH en Z met hun gezelschap, Pootheffende Poes.
Misschien hadden de Kometianen het niet zo lang geleden niet enkel met een ei, maar met een soort obelisk geprobeerd, als je Clarke mocht geloven.

Maar nu dus weduwen, verlost van bierbuikige spionnen! Ja die waren ver, 'lost in space', dus dat dood verklaren was niet helemaal uit de lucht gegrepen. Door het universum navigeren met een vertroebeld brein is vele malen gevaarlijker dan op een straat rondcrossen met alcohol in de aderen verdund met wat bloed. Het grootste verschil is dat ze hierbij geen graf delven voor de anderen, zoals bij aardse zwaartekracht gebeurt, maar

enkel voor zichzelf.

En F. wees op nog een andere realiteit van het universum: flauwe moppen tappen laten samengaan met sterk bier tappen lijkt een van die bezigheden te zijn van teveel mannen. Vooral van mannen die zichzelf als belangrijk beschouwen, ook in de categorie spionnen en bestuurders.
De gewoonte wordt zelfs overgenomen door bepaalde vrouwen. Dat geeft dan net dat soort mannen het gevoel enkel met nog meer macho- en aanvallende praat hun monotheïstisch agressief godsdienstlijk overwicht terug te krijgen. Want ze willen dat overwicht behouden. Denk maar aan de Opper-administrator, hoewel het met hem verkeerd afliep, maar dat was enkel omdat er ondertussen teveel Niet-Aardlingen in het verhaal waren opgedoken die in de geschiedenis al verder stonden.
Op Aarde en blijkbaar op ook op K-Mu onder een deel van de bevolking toen die nog bestond, is die monotheïstische agressieve gewoonte er nog. Blijkbaar net als in de rest van het Universum, en doorheen de tijden, blijven bepaalde mannen fabels en verhaaltjes uitvinden. Ze vervalsen zo heel de plant- en dierkundige geschiedenis. Daar gieten ze dan nog een bijkomend uitgevonden cultureel sausje over, in verband met voortplanting. Hier op Aarde door een wit-mannelijke hiërarchie uit te b(r)ouwen. Op K-Mu blijkbaar onder de vorm van knobbeltjes. Veel vroeger dan op Aarde kwamen daar de wetenschappelijke ontdekkingen. Helaas leidden die dan weer tot de collectieve zelfmoord waarop SH en Z nog geen duidelijk beeld van hebben.
Terug naar de Aarde. Zodra de mannen van de meest voorkomende soort het woord begonnen te gebruiken maakten ze van zichzelf de drager van het levendbrengende zaad en gaven ze de vrouw de ondergeschikte rol van tijdelijke vruchtdraagster, met eventueel wat zogen achteraf. Ze zetten

heel de evolutie aan de kant, ook hier op Aarde, tot één van hen de bouwstenen van het leven begon te begrijpen en er een stevige soort universele theorie van maakte.
De anderen jouwden hem gelijk uit, natuurlijk. ZIJ waren universeel, de rest was gezever…
Hun grootste nachtmerrie de matriarchale maatschappij. Die riepen ze eigenlijk zelf in het leven, gewoon omdat ze met hun eigen, door bier — hoewel het toen nog mede, bessen en bladeren waren die hen deed hallucineren — vertroebelde breinen het patriarchaat schepten en daarbij automatisch vorm gaven aan de tegenhanger, het matriarchaat.
Waren ze, zoals de meeste andere dieren gewoon blijven aannemen dat een nieuw leven van beide bevruchtende partners evenveel informatie doorgespeeld krijgt, dat die oppositiespelletjes gewoon communicatiestoornissen waren, dan zou op aarde de rest van de dierenbevolking nog steeds praten, ook met hen.

Die anonieme brievenschrijver heeft het eveneens kwaad, net als de andere patriarchale mannen. Hij wil het spreektalent van Gekko, de Poes en eventueel nog andere dieren verdoezelen en er een soort door mannelijke menselijke uitvinders mineur AI van maken. Kijk verder naar zijn wens om een meidengroep te maken die wellicht moet dienen om macho's op te hitsen. En dan is er de veelzeggende zin die hij in de mond van de kat legt. Die man is gewoon de karikatuur van zichzelf. Weg brief.

***

De weduwen willen het anders aanpakken, dat was hun oorspronkelijke bedoeling. Dat weet de Poes. Op K-Mu waren poezen altijd erkend geweest als zeer goede bemiddelaars, ondanks dat ze uitgesproken zoogdieren waren. Dat had ook op

Aarde zelf een voordeel moeten zijn. Maar het gebeurde hier niet, door die foute overtuiging van één diersoort dat alle andere dieren niet (meer) spreken. De bemiddeling door poezen zou ook hier bijna zeker tot oplossingen leiden waarbij vrouwen niet verder worden vermoord of mishandeld. Nog meer mannelijke spionnen het veld in te sturen, mannen die van zichzelf aannemen dat ze evolueerden omdat ze het bier vervingen door een soort zoete kruidenwijn met een olijf erin, was niet de oplossing.

***

De Poes vindt dus dat nu de tijd gekomen is om te spreken. Ze legt SH en Z snel uit dat die komst van die zwarte weduwen naar de aarde wel verwacht was, maar dat het wat uit de hand lijkt te lopen. De weduwen zouden, net zoals SH en Z sinds ze uit hun ei waren gekomen, de meest voorkomende vorm van de Aardlingen aannemen. Maar de op hen uitgeoefende zwaartekracht heeft blijkbaar neveneffecten op wie een paar knobbels meer heeft.

Ze herinnert eraan dat het de oorspronkelijke bedoeling was geweest dat de opdracht van SH en Z erin bestaat voortdurend contact te zoeken met die overheersende soort Aardlingen, hun zwakke punten te vinden en de overkomst van de overwinnaars op K-Mu voor te bereiden.
Zij is zelf meegereisd omdat ze het plan van de bemiddelaars niet wil opgeven, om beide K-Mu soorten samen te laten overeenkomen.

Maar blijkbaar lukt dat ook hier niet goed. De niet en wel uitgegroeide knobbels hebben voor een totaal onverwachte ontwikkeling gezorgd, waar de poes nog niet van weet wat het zou geven, vooral nu de zwaartekracht de weduwen parten

speelt.

Bij SH en Z is ondertussen duidelijk sprake van het overnemen van een culturele gewoonte van de Aardlingen om rond verliefd worden allerlei drama's te weven… Aardlingen zijn zot op onmogelijke verliefdheden. Deze is bovendien ontstaan in het verhaal, net op het ogenblik van het jaar dat die Aardlingen van verliefd zijn een soort happening maken, waarbij cadeautjes, parfums, laat tafelen en het uitwisselen van zoenen, enkele bijkomende ingrediënten zijn die de universele voortplantingsdrift te omkaderen.
SH en Z, met elkaar of tegen elkaar, is een aardig verhaal voor Aardlingen, maar niet noodzakelijk voor Niet-Aardlingen.
Gekko en Axolotl hebben ondertussen zonder het met zoveel woorden te zeggen — dat was misschien hun fout — willen aantonen dat de entente tussen soorten tot interessante nieuwe ontwikkelingen kan leiden. Hier legt de Poes de nadruk op het werkwoord kan, omdat ze op ogenblik niet weet wat het gemeenschappelijk ei uiteindelijk zal geven. Wat in een zwaartekracht vrije omgeving gebeurt is blijkbaar niet gelijk te stellen aan toestanden in een zwaartekracht rijke omgeving…

Daarom die ij-kreet van de Gekko en haar eigen bezorgdheid als Poes. Blijkbaar hebben een aantal weduwen bij het ondergaan van de Aardse zwaartekracht hun oorspronkelijke vorm teruggekregen met acht ledematen. De Poes kan nog niet uitvinden of ze oorlogszuchtige neigingen hebben overgenomen van hun verdwenen spionmannen, maar hun acties bij het landen op de bodem van de rotonde zijn niet erg bemoedigend. En zwarte weduwen zijn erg venijnig, daar weet men op K-Mu alles van.

Dus raadt de Poes aan voorlopig niet over knobbels uit te

weiden, want het is nu eenmaal zo dat die bij SH en Z in ongelijke hoeveelheden aanwezig zijn. Het is ook beter niet in de buurt te blijven van de zwarte weduwen die hun oorspronkelijke vorm terugkregen. De Poes weet niet of ze niet zelfs hun eigen vrouwelijke partners zullen aanvallen. Leggings geven een zekere bescherming tegen venijnige uitvallen, maar of collants dat ook doen is nog zeer de vraag…

SH en Z vragen Gekko en Axolotl om hun mening. Hun mening vragen! Dat is een nieuwe ontwikkeling waar het reptiel-amfibie koppel niet direct raad mee weet. Wat ze wel weten, is dat het broedkastje mee moest.

Dus zodra er geen zwarte weduwen meer naar beneden komen te vallen, waardoor ook de luchtcontrole wegvalt, vermits drone-verkeer binnen een rotonde niet toegelaten is, kunnen, voor de eerste keer, de Poes, SH en Z, Gekko en Axolotl *samen* verder.

Ze verlaten de rotonde door een zijuitgang en, op aandringen van de Poes, zoeken ze de bek van dat dinofossiel op, wat volgens haar hun reis in verband met leven en dood zal doen hervatten en misschien een zwarte weduwen bezetting kan helpen vermijden.

P. is altijd zo minzaam. Het doet F. zichzelf nog meer in vraag stellen. Want stel dat hij nr. 43 zou hebben moeten schrijven, dan was er zeker nog een aardbeving geweest. En die aardbeving zou de dinoschedel losgerukt hebben uit de wand, en SH en Z zouden daardoor, eens ze na veel moeilijkheden, en het ambulant wonden likken, na de elkaar toegeslingerde verwijten tijdens de vlucht naar de grot met het dinofossiel, ongetwijfeld weer voor een dilemma gestaan hebben, met daarachter nog meer vorkende problemen, die ze maar met de grootste moeite zouden hebben kunnen uitknobbelen.

F. besluit het eenvoudig te houden. Blijkbaar is er zelfs geen aardbeving nodig: even los als die tand zat, zit de hele schedel ook los in de wand.

***

Wanneer SH even aan de schedel rukt door met beide handen aan de rand van de oogkassen te trekken, valt heel het gevaarte uit de rots. Ei zo na op zijn tenen. Maar Z heeft zo'n mogelijkheid al voorzien, en met een ruk aan zijn riem, trekt ze hem op tijd achteruit.

Misschien heeft SH daardoor wel zijn leven aan Z te danken. Misschien weet Z nu ook door haar reflexmatige handeling, dat ze SH liever levend heeft dan dood. Deze wederzijdse empathie bewerkstelligt een mentale kettingreactie. Een hele brok pas beleefde gezamenlijke onaangename geschiedenis wordt door tersluikse vertederde en vertederende blikken definitief gewist. SH en Z zijn weer een stel. Zonder dat er poes-bemiddeling aan te pas kwam.

Daar is ze trouwens, de Poes. Alleen. De weduwen zijn

blijkbaar andere gangen ingedoken.

Met hun drieën kijken ze naar de holte waarin de schedel stak. De poes springt er zonder aarzelen in. SH en Z volgen, zij het met enige moeite, toch zeker voor SH. Maar hij heeft blijkbaar zijn soepelheid teruggevonden.

Na een paar meters op handen en voeten gekropen te hebben, verwijdt de benauwende holte. Hij mondt uit in een ruimte waarin Z kan rechtaan. Het is slechts wanneer SH als laatste ook zijn voeten op de grond zet, dat een lamp aan het plafond begint te branden. Het lijkt erop dat ze in een houten kooi zijn beland, met het gat, van waaruit ze komen, in één van de wanden.

Nu wordt het helemaal onwaarschijnlijk. Mentaal had SH, na de verzoening zonder zoenen met Z, gehoopt dat ze op een metalen ladder zouden stuiten die hen omhoog zou brengen. Hij zou Z aangeboden hebben piggy back te rijden op zijn rug, terwijl hij zelfzeker de sporten zou beklimmen. Z dicht tegen zich aanvoelen zou een perfecte drukmassage geweest zijn na al die emoties. Maar zoals reeds gezegd, de kooi waarin ze zich nu bevinden, lijkt eerder een soort lift te zijn, met een paneel met drukknoppen voor 66 verdiepingen.

De poes likt onverstoord haar onderbuik.

“Wat doen we?”.

“Zouden wij zo diep onder de grond zitten?”

“Dat kan toch niet? Want bovenaan in die rotonde scheen licht en langs daar kwam dat kluwen weduwen naar beneden.”

“Dan zijn we nu misschien in de kelder van een flatgebouw. Maar zelfs het opper-administratiegebouw telt niet zoveel verdiepingen bij mijn weten.”

Z fronst weer haar voorhoofd.

“Wie zegt dat de die kooi alleen verticaal omhooggaat? Schuin kan ook, en wie weet, op een gegeven moment wel horizontaal. We kunnen van niets meer zeker zijn.”

Bij deze woorden, kijkt de Poes even op. En lijkt zowaar even te knipogen naar Z.

“We gaan ervoor, druk op 66 en we zien wel. We zullen zo zeker bovengronds uitkomen, en het zal mij goed doen zoiets als een hemel terug te zien.”

SH drukt op 66. “Het IS een lift’ prevelt hij.

Inderdaad met een ratelend geluid zet de kooi zich in beweging. Ze zien door de opening in de wand de mond van de tunnel virtueel naar beneden zakken. Dit wordt gevolgd door ruwe rots. Op het bedieningspaneel licht om de zoveel meter de knop op met het cijfer van wat wellicht de verdieping is.

“Dit ding gaat tergend traag omhoog… Aan dat tempo gaat het een paar uur duren, vooraleer we bij verdieping 66 zijn.”

De Poes legt zich op haar zij. Sluit de ogen.

“Laten we het voorbeeld van de poes volgen en ook even een dutje doen”…”

SH en Z zetten zich neer. Zij aan zij. Hun dijen raken elkaar. Beiden voel opnieuw een gloed door hen stromen die ze nu herkennen.

Het licht gaat uit. Het wordt donker in de liftkooi. Enkel om de zoveel seconden wordt het even klaarder door het lichtje in de bedieningsknop.
Het geratel van het klimmen houdt niet op. Slapen lukt hen niet.

SH staat nog es recht, en inderdaad, het licht floept weer aan.

“Hm… het lijkt wel dat er een minimale druk op de grond moet zijn op een beperkte oppervlakte, vooraleer de verlichting werkt.”

“Bij mij ging het niet, dit betekent dat de normale gebruikers zwaarder zijn dan ik” zegt Z terecht.

“Het kan ook een sensor op een bepaalde hoogte zijn. Laat mij dat even uitzoeken. We hebben toch niets anders te doen voor het ogenblik.”

Nadat SH zich terug heeft neergezet gaat het licht weer uit.
SH legt zich nu plat op zijn buik. Strekt zijn armen en duwt zijn vlakke palmen tegen de wand. Zijn zolen tegen de tegenoverliggende wand. Hij spant zijn sterke dijen en centimeter per centimeter schuifelt hij naar boven.
Zweetdruppels parelen van zijn voorhoofd maar Z kan dit niet zien. Ze hoort wel zijn gespannen ademhaling.

“Leg een hand op mijn rug!” zegt hij met benepen stem.

Z kan zich niet helemaal van de gedachte ontdoen, dat SH zich toch een beetje zich aan het aanstellen is. Ze voelt echter hoe hij alsmaar hoger klimt.

Maar dan, nadat hij, schat ze, ongeveer een meter hoog is, zegt hij gesmoord: “Klim op mijn rug, en sta dan recht.”

De lift kooi wordt weer verlicht.

“OK, af!”

Z springt van zijn rug. SH landt op handen en voeten. Zijn veerkracht verwondert Z opnieuw.

Terwijl hij kijkt via het gat naar de langzaam voorbij schuivende wand zegt SH: “We weten nu dat wie we boven

zullen tegenkomen, minstens zo groot zijn als ikzelf. Nu moeten we ook nog weten of ze zwaargebouwd zijn. SH hurkt, op één been. “Klim in mijn nek!”. Hij graait ook de onwillige kat bij zich. Het licht floept ook aan.

“Voilà, er is een minimum gewicht nodig op een oppervlakte van ongeveer een voet. Of, en dat kunnen we nu niet weten, het minimum gewicht van de wezens daarboven, is minstens het dubbele van wat wij nu samen wegen. Smal of zwaar: ze wijken daarmee af van het gemiddelde gestalte van een Aardling.”

“Hoe kwam je er bij, om dit te verifiëren?”

“Ik had daarnet in het donker een soort *déjà-vu* gevoel. Of het is iets wat ik gedroomd heb. Maar de behoefte was sterker dan de objectieve noodzaak. Mijn knobbeltjes jeukten trouwens. Er staat ons weer wat te wachten, vrees ik.”

Beiden zetten zich weer neer. Een zachte gemoedelijkheid daalt weer neer over hen. De kat vlijt zich vrij opdringerig in Z’s schoot. De lamp dooft weer.

Plots zet Z zich recht. “SH, er is geen deur in die kooi. Enkel dat gat in die wand daar. Stel dat we tussen twee verdiepingen blijven steken, dan zitten we als ratten in een val.”

Het lijkt wel dat Z een aanval van intuïtie heeft gehad. Want op dat moment stokt de lift. Ook SH springt recht. En inderdaad, in het vale licht is achter het gat is enkel ruwe steen te zien.

Een aardbeving is natuurlijk mogelijk, de tektoniek werkt nog altijd op deze planeet. Maar, zoals gezegd, waarom van iets eenvoudigs iets moeilijk maken. Verder moet F. zichzelf helemaal niet in vraag stellen. De enige vraag die hij zich eventueel wel kan stellen is hoe hij plots een vaak terugkerende droom van P. over liften in dit verhaal inbouwt. Hij doet daarmee net zoiets als wat P. in het voorwoordelijk voorwoord van Bazaar scheen gedaan te hebben in verband met een droom van F. over een ongeluk. Bij zijn weten heeft P. hem nooit iets verteld over zijn eigen bijna-fobie in verband met liften. Alleen in een lift stappen, brrr. In zijn verbeelding EN in zijn dromen zijn dat soort dingen nooit gewoon ascenseur / descensceur, maar vliegen ze ook van links naar rechts, verplaatsen ze zich in cirkels, blijven ze hangen op plaatsen waar niemand met een druk op de knop naar vroeg, om dan weer weg te schieten voor iemand daar iets kan aan doen.

Goed. Dit deel van het verhaal lijkt gemakkelijk. Lijkt. Ze hebben de schedel teruggevonden, een weg gevonden, de Poes was bij hen, gekko en axolotl vermoedelijk ook, hoewel er op dit ogenblik niemand over hen spreekt. Maar ze zitten duidelijk in de lift, de hoofdfiguren.
Is dit de lift naar de ontknoping? Hmmm! Zaten ze ergens in een parallel editie van het opper-administratiegebouw?
Waren die zwarte weduwen ook maar even afgezakt naar het verhaal, zoals met nog andere figuren gebeurd was? Waarom zouden ze slechts figuranten zijn in een geschiedenis waarin er over een voortdurende strijd gesproken wordt tussen twee soorten die op zoek zijn naar hegemonie en naar een nieuwe verblijfplaats?

Of we dat nu leuk vinden of niet, sommige dingen worden duidelijker naarmate het verhaal naar het einde loopt. SH en Z zijn wel zeker spionnen-broedsel, neergepoot op deze planeet. Of het broedsel het werk is van de voortdurend uithuizige mannelijke spionnen of een tegenzet van de zwarte weduwen is niet direct duidelijk. Het kan ook om een zet / tegenzet gaan.
We hadden ook de mogelijkheid niet om te begrijpen of de zwarte weduwen er niet gewoon op uit waren overtollige eieren te vernietigen, eventueel om SH en Z te beschermen. Wilden ze de vernietiging bewerkstelligen van die bruine envelop die al zoveel onheil ontketend had? Of was het net hun bedoeling de boel opnieuw onmogelijk te maken, nu SH en Z samen met de Poes aan een oplossing werkten waar de zwarte weduwen misschien niet voor te vinden waren? De achtpotige weduwen waren wel een zijgang ingeslagen maar niemand wist of dit hen op een zijspoor zette om ze definitief uit te rangeren.

En er zijn nog andere vragen die op een antwoord wachten, indien de huidige toestand van de wetenschap dit toelaat.

Volgens F. kon het licht in de lift in dit deel van het verhaal van SH en Z — want we mogen nu toch wel al zeggen dat dit hun verhaal is — met de protagonisten zelf te maken hebben. Misschien net omdat Z zich gaandeweg meer en meer verslingerd voelt aan SH, is ze er zich ook meer en meer van bewust dat het nuttig kan zijn om hem die informatie te geven waarmee hij gemakkelijker conclusies kan trekken.

Maar dan is er dat *déjà vu* gevoel van SH. Gaat het om de druk van een voet, of over de druk van een gewicht. Natuurkundig is er een verband, maar spraakkundig kan er weeral eens verwarring ontstaan.

***

Z begint aan een lange uitleg, gebruik makende van haar talenkennis. Sommige bewoners op deze planeet zeggen niet *voet* maar wel *pond* als ze over druk en gewicht spreken tenzij ze er *sterling* aan koppelen. Die sterling heeft niets te maken met de K-Mu zon, met bewoners van ander sterren — en een ster bewonen is voor zover ik weet onmogelijk, want daar is de grond veel te heet onder je voeten — , zegt ze erbij. Het heeft ook niets te maken met hun oorspronkelijke bezorgdheid, namelijk inzicht te krijgen in verband met de plaatselijke bevolking, de hier wonende stervelingen. Dat is hun punt niet, daarvoor ontbreekt de syllabe -ve-. Nee, die woordelijke aanwas geeft gewoon volgens hen wat meer gewicht aan wat ze zelf als betaalmiddel gebruiken. Het woord voet blijft in dat geval voor beperkter gebruik, om eerder korte afstanden aan te geven.

Voet voor afstand, pond voor gewicht dus. Er zijn artiesten die pietje precies willen zijn, zegt Z er nog bij, en over soortelijk gewicht spreken als het over druk gaat. Dat zou dan SG zijn in plaats van SH, lacht ze terwijl ze hem aankijkt en de Poes krolt van plezier. Een letter vroeger in dat Latijnse alfabet dat we op een aantal plaatsen in deze wereld terugvinden. Maar het concept is archi-grieks. Een natuurfilosoof maakte er zelfs een soort wet mede na de samenstelling van de kroon van zijn koning te hebben bepaald. Misschien is dat alleen maar een kinderbedverhaaltje voor bij het slapengaan. Trouwens, tegenwoordig spreekt men van dichtheid of relatieve dichtheid.
Nu begrijp ik waarom je plots het woord kinderen in het verhaal introduceert, merkt SH gevat op, zodat Z haar knobbels even erg voelt jeuken als SH de zijne even geleden, en de Poes nog harder begint te krollen.

Om hen niet verder af te leiden, herhaalt SH dat zijn

knobbeltjes gewoon jeuken omwille van het gedrag van het licht in de lift. En dat hij daarom, zoals hij reeds zei, moeilijkheden verwacht, maar niet met Z of de Poes.

Wanneer de lift plots stopt voor een niet aangevraagde uitgang die weer meer op een gat lijkt dan op een verdieping, neemt hij aan dat heel het voorgaande gesprek kan gezien worden als niet meer dan een plagerige spielerei van Z.
Maar toch springen de gedachten van SH verder, iets wat weinig energie kost, want hij hoeft er zijn lenige veerbenen niet voor in beweging te zetten. Hij ziet het licht dat weer aanfloept weerspiegelt in het gat, hoort zelf nog hoe hij daarnet Z verlegen maakte door over kinderen spreken, denkt hierbij aan het door de komeet op deze planeet gezette ei waar hij zelf uit ontsproot. Hij schrikt nu zijn hongerige maag in zijn hoofd beelden doet opduiken om die spiegel, eieren en brood tot maaltijd maken. Zou dat een vorm van kannibalisme zijn of van kindermoord?

Tijd om zijn gedachten terug in handen te nemen en er zijn maag uit te bannen.

“Kom, zegt hij dus, laten we dit gat verkennen voor de lift andere streken met ons uithaalt.”

Ze springen het gat in en lopen in de richting van wat op afstand opnieuw ruwe steen lijkt. Het is echter geen steen op afstand, maar eerder een versteende zwarte materie. Ze hadden al eerder gespeculeerd over zwarte materie, maar wat ze hier terugvinden lijkt een vrij plaatselijke fossiele aanmaak te zijn van planten die misschien ooit wel de schedelhouder, waar ze daarstraks bijna een ongeluk mee hadden, als voedsel had kunnen dienen, of anders als schuilplaats. Binnen die zwarte materie loopt voor de verandering een gewone simpele

trapladder door een buis. Eindelijk de gewone buis met een gewone ladder. Snel klimmen ze die op.

Bovengekomen, verwijderen ze een deksel dat op een riooldeksel lijkt en komen in een straat terecht, net op het moment dat een bestuurder van een snel rijdende auto met een op zijn ruit geplakte envelop de bocht uitkomt en een nietsvermoedende verstrooide wandelaar opschept.

In paniek — want zelfs wie van ver uit het Universum komt kan een paniekreactie hebben — lopen ze elk een andere kant uit. SH gebruikt al zijn lenigheid om de dichtstbijzijnde gevel op te klimmen waarbij hij voorbij het raam komt van waarachter een jonge vrouw met treurige ogen het toneeltje overziet. Z loopt een gebouw binnen bij een examencommissie die proeven uitlegt voor een werkaanstelling in het gebouw. De Poes vlucht een portiek in. Vanuit dat portiek ziet ze hoe de bestuurder de envelop vervalst, dat kan je nu wel zeggen, hoe een politieagent een brievenbus stukschiet, hoe de collega van die agent naar de bestuurder toeloopt die versuft op straat zit. De agent die op brievenbussen schiet heeft het daarop druk met zijn eigen pistool. Gezien alle omstaanders naar een boven hun hoofden stilstaande komeet kijken en de collega van de agent naar de bestuurder loopt, ziet de kat haar kans schoon en neemt ze de envelop in haar bek en loopt er mee weg.

Er is duidelijk iets helemaal mis met de tijd, denkt Z (*ndva*: dat wisten de schrijvers van dit verhaal al van in het begin), terwijl ze zich afvraagt waarom de Poes die envelop in haar bek meevoert.

Ondertussen, denken ze alledrie, hoe komen we terug bij elkaar? Bij Z dendert nog een andere gedachte haar tollende hoofd binnen. Nergens wijst naar ergens, ergens wijst naar

nergens.
En dan? Tijdspijlen?
Wat komt eerst, wat komt dan? Kinderen? Verliefden? Gekko en Axolotl?
De Gexolotl, dat moet het zijn!
De verwekkers ervan zetten blijkbaar zonder er veel woorden aan vuil te hebben gemaakt alles wat we over de natuur der dingen weten op zijn kop, door een wezen te creëren dat op haar beurt in staat is heel het Universum op zijn kop te zetten.

Ei zo na de draai

De excursie

Het wordt even zwart voor de ogen van F. als hij de vorige zin gelezen heeft. Weer wordt hij geconfronteerd met de Zuleciaanse intelligentie van P.

Wat voor een logische Möbiusringachtige ommezwaai op pagina 225: SH en Z door zwarte materie jagen, waardoor ze de tijdspijl een paar dagen de andere richting hebben doen uitgaan. Wat een geniaal idee. Bijna alles wordt erdoor opgelost. Die paar onvolkomenheden in het verhaal tot nu toe, niet te na gesproken. De belofte om alles realistisch te houden is, met deze ingreep met verve gerespecteerd.

Dit alles dwingt F. nu het verhaal te beginnen aan het uiterste andere einde. Ergens bij hoe het afloopt, om dan zo goed mogelijk te regresseren. F. weet natuurlijk niet of P. nog andere trucjes in zijn mouwen heeft. Maar op dit moment is er geen andere uitweg. Vertrekken van de eindmeet en zien waar we zullen met dit vertrekken komen is nu het motto.

***

Het verhaal eindigt dus op een planeet met de archaïsche naam Ei-draa.
Een planeet die rond de ster Noz draait. Hij draait daar niet alleen. Vergeten we even de Netemokken, en concentreren ons op die paar planeten die nog overschieten na de botsing met een stuk van Um-ak. Die door een kosmologisch onaanvaardbare abberatie, vanuit het verre verleden plots verschenen is in een tijdperk waar hij niet hoorde. Met kat-astrofale gevolgen.

Op Ei-draai weten ze, dat er een beschaving gedijd heeft,

waarvan maar een paar sporen zijn overgebleven. Een glazen flesje met lucht vol microplastiek. Een stukje heup in titanium, nog steeds radioactief. Nog wat prullen. Vullen niet eens wat men toen 'kastje' noemde: een kubus, waarvan één wand loszit. Van een materiaal dat niet meer te vinden is op Ei-draai. Dit alles wordt bewaard in een donkere nis, diep daaronder het stenen cloaca van de *Supreme Leader*.

De huidige SL is een verre verre verre verre verre verre verre verre verre verre afstammeling van de Allereerste Gexolotl, Gexolotl I, het keizerlijk gebroed dat geregeerd heeft over alle generaties wezens op Ei-draa, sommige uitgestorven, andere nog steeds springlevend.

Om niet teveel Romeinse cijfers te moeten schrijven na de zoveelste incarnatie, wordt de regerende *Supreme Leader* gewoon Gexolotlaatst genoemd. De geschiedschrijvers houden de telling wel bij in hun kronieken.

De huidige Gexolotlaatst heerst over een planeet bevolkt met een schare onderdanen, die zonder al te veel builen en bulten vele cataclysmen hebben overleefd. Meer nog: aan de huidige wereld hun vorm hebben gegeven.

Laten we even de trap opgaan naar het panopticum helemaal boven op het paleis van Gexolotlaatst. De enige plek ook waarlangs wat licht binnenvalt in die grote hoop puimsteen, doorspekt met gestutte donkere holen en nissen. Gexol, zoals hij/zij liefdevol genoemd wordt, leeft honderden meters lager, in bijna volkomen duisternis. Alleen een ritueel klein, rond, plat lichtje, de grootte van een afdruk van een kattenpoot, zorgt wat aarzelend licht.

En Gexol zit altijd op zijn troon, een troon met twee passende

openingen. Eén in het zitvlak ervan, de ander kan men zien als hij rechtop zit, in de verticale wand achter zijn poten met die imposant grote hechtlamellen. Uit die laatste opening rollen voortdurend eieren, die de volledige vloer rond hem bedekken. Blinde verzamelaars halen onophoudelijk de leg op en brengen die naar broedplekken, verboden terrein voor iedereen buiten die caste.

Daarboven in het panopticum, kun je als het ware de hele wereldbevolking zien kruipen, klauteren, klimmen en klauwieren. Ieder en iedereen vervult zijn aangewezen taak. Ei-draa draait gesmeerd: zwangere weduwen die prettig door het leven huppelen op hun zevende poot, zorgvuldig de eieren vermijdend die een beetje overal rondslingeren. Verder zijn er de comodillas, de zeebrasterren, de okapimanders, de kanarikodillen, de dodolfijnen, de kariboerossen, enzovoort en enzovoort (beperkte pogingen om de mamoetnietmeren te clonen zijn opgegeven. Blijkbaar plantten deze vroegere planeetbewoners zich voort via een ander systeem, dat nog niet helemaal achterhaald is kunnen worden.)

Het leven is een beetje saai op Ei-draa, omdat iedereen bijna te goed zijn draai gevonden heeft. Een ei-verige planeet.

***

De lift is nog steeds op dezelfde plaats. SH en Z weten dat ze daar voorlopig niets kunnen aan veranderen. SH heeft wel nog eens, de armen gestrekt tegen de wand flink met beide voeten door het gat tegen de rotswand geduwd. Maar die wand is duidelijk niet van karton of grijs bespoten isomo…

Z en SH blijven er relatief rustig bij. Die lift heeft gewerkt, dus iets of wat heeft die stilgelegd. Wellicht niet zonder reden. De liftkooi is immers ook een perfecte gevangenis. Ontsnappen

eruit is onmogelijk.

Wat hen ook geruststelt: de bedieningsknop knippert regelmatig. Er is dus nog elektriciteit. SH en Z hebben nu al zoveel meegemaakt, dat in een donkere kooi vastzitten hen vrij comfortabel lijkt. Niets kan hen daar deren. Honger en dorst hebben ze niet. Ze kunnen zelfs nog dagen overleven zonder voedsel en water. Zoals kamelen hebben K-Muianen een grote voedsel en vloeistof reserve. Ooit merkt wel iemand op dat de lift is vastgelopen. Ooit gaat een onderhoudsploeg het euvel herstellen. In het geval dat de lift moedwillig is stilgelegd, zal dan ook op een zeker moment besloten worden de 'vangst' in de kooi te transporteren naar een plek waar ze administratief zullen gecheckt worden.

Om een eventuele opkomende claustrofobie te voorkomen, besluiten ze de tijd te doden, (hoe letterlijk dit zinsdeel bijna te nemen is, gaan we nog zien), door elkaar totaal van de pot gerukte verhalen te vertellen. De Poes slaapt onverstoord verder, terwijl hun 'wordbuilding' eindeloos doorgaat.

De verrassende amoureuze perikelen van Axolotl en Gekko brachten hen op ideeën. Het mooie ervan is, dat hun verbeelding ergens ook de uiting is van een wensdroom. Wat Axolotl en Gekko konden kan wie weet voor kruisingen die enig mogelijks perspectief voor hen zelf inhouden. Een leuke K-Mutantendroom…

Uren tikken voorbij. Op de planeet Ei-draa is er een zonsverduistering. Dit betekent het 'Grote feest voor de *Supreme Leader*.' SH en Z bedenken wat Gexol zou kunnen plezieren. Ze maken mentale schaalmodellen van podia waarop ze…

Het ronde lichtje begint plots feller te flikkeren. En verandert

van kleur. Het wordt rood. Rood is de kleur van alarm weet Z uit ervaring. Beiden staan recht. Het plotse licht van de plafondlamp in de kooi doet hen met de ogen knipperen. (Gelukkig niet synchroon met het lampje, anders zien ze het misschien niet…)

Zonder Z te consulteren duwt SH op het knopje. De lift zet zich niet beweging. Maar uit een klein roostertje in het bedieningspaneel, lijkt een stem te komen, die dingen in een taal zegt die beiden niet verstaan.

"Hallo, wij zitten vast tussen twee verdiepingen!" roept SH in het roostertje voor alle zekerheid. Geen antwoord. De lift bougeert ook niet.

Dan begint de rotswand achter het gat te gloeien.

In the pocket

Goed idee van F. om al een soort einde in te bouwen. Eigenlijk heeft dat er altijd ingezeten. Had het allereerste deeltje van dit verhaal niet *En het einde was het begin* als titel? Zal het allerlaatste deeltje *En het begin was het einde?* als titel hebben, om Möbius een soort oneindig plezier te gunnen. De ondertitel kan hierop wijzen of ook niet. Tijd blijft iets onzekers.

In zijn enthousiasme, leek het P., heeft F. een wel moeilijke zijstap gezet. Volgens P. en sommige van de lezers, hadden de avonturiers al duidelijk de lift verlaten terwijl ze er volgens F. en andere lezers nog in zitten… Maar dat kan gewoon ook zijn omdat F. het overhoop halen van verhaallijnen en -tijd graag nog eventjes verder zet.

Als Ei-draai het einde is, dan zijn er toch nog enkele tussenstappen te bekijken.
SH en Z in de lift laten ze zitten om Gexol te ontmoeten, terwijl ze er al uit waren, kan natuurlijk een manier zijn om te zeggen, P., ik hou me met het einde bezig, stippel jij de weg maar uit.
Maar P. had al eerder gemerkt dat eerder F. goed was in het uitstippelen van wegen waar hij P. opzet, zonder dat daar ook maar een enkele metafysische gedachte bij komt kijken.
Het einde cadeau geven is niet meer dan een soort terug op de weg zetten. Het is een beetje wat je doet met iemand die niet meer in staat is kaarten te lezen en enkel de GPS gebruikt. Zo iemand geeft de eindbestemming op, waarbij het toestel ervan uit gaat dat waar die iemand zich bevindt, het beginpunt van de weg is.
Op een bol is het einde natuurlijk een vrij zinloos begrip. Je kunt in een rondje lopen. Of je nu een meridiaan, een breedtegraad

of een combinatie van beiden gebruikt als richtlijn, het blijft rondlopen zonder ooit verder te komen dan terug op je uitgangspunt of in de buurt ervan.
Dus dat was het niet.
Zou F. dat stukje over het tochtje naar oppervlakte overgeslagen hebben? Of zou hij gewoon willen dat P. de hoofdrolspelers, zo mag je wel zeggen, terug de put in duwt?
Maar het ligt niet in P.'s aard iemand in de put te zetten.

Dus nee, wellicht heeft F. de film gewoon wat te ver teruggespoeld. Dat gebeurt wel vaker, zelfs met gesofisticeerde apparatuur.
Je wil naar een bepaalde track of naar een bepaald nummertje op je teller terugspoelen, ondertussen wordt er aan de deur gebeld of is er een ping op je computer of in een lift in de buurt of iemand roept dat de koffie klaar is, of je bent even verstrooid en hop… daar zitten SH, Z en de Poes terug in de lift waar ze eigenlijk al een tijdje uit weg waren.
De gang gloeit wel op, er komen bij het terugspoelen blijkbaar wat meer technische gegevens vrij en is er ook sprake van een niet te begrijpen taal, maar zo iets horen is voor wie veel reist wel vaker het geval.

Het verklaart wel dat *déjà-vu gevoel* waar SH het al minstens twee maal over had.
Ofwel… een parallelwereld? Toch?

Maar dan zouden er vanaf dit moment evenveel SH's en Z's kunnen opduiken als Smith's in dat andere verhaal wiens auteurs we even vermeldden. En hoewel het in deze tijden hoe langer hoe meer onmogelijk wordt om te begrijpen wanneer iets een oorspronkelijk idee is, wanneer iets door anderen geïnspireerd is en wanneer het gewoon over kopiëren gaat, zijn

er een zoektuigjes en zoektuigen genoeg om te weten of iemand al dan niet het eigen hoofd gebruikt of iemand anders hoofd. Hier scheppen F. en P. toch wel duidelijkheid. Als het over een eigen idee gaat dan laten ze dat meestal van elkaar (en aan elkaar) weten, als het over een overgenomen idee gaat, dan geven ze met een auteursnaam of met een andere verwijzing informatie genoeg om aan te tonen dat ze niets stelen, maar gewoon het idee van iemand anders zo interessant vonden dat ze het even in de verf zetten. Voor de rest gebruiken ze ook wel eens elkaars hoofd, maar nemen ze niet zomaar ideeën over van wildvreemden. Zelfs niet als die ideeën, zo te zien, anoniem op een A4-blaadje aangeboden worden.

Dus één verhaallijn, geen exponentiële ontkoppeling van lijnen, liever Möbiuscirkeltjes dan Mandelbrotfractaaltjes, hoe lekker een amandelbroodje ook mag smaken bij die koffie die net klaar was op de vorige bladzijde… Foei, P. overdrijft weer wat met zijn woordspelletjes, zal F. denken als hij dit leest.

Nee, de enigen die nog de lift uit moesten waren Gekko en Axolotl, en dat gebeurde blijkbaar ook, gezien ze effectief de eigenaars zijn van dat kastje dat bij het opengaan de eerste Gexolotl aan het universum openbaarde. En dat dit dan inderdaad het einde is, niet van de wereld, maar van dit universele verhaal, dat snappen zelfs die uit nog een paar overblijvende eieren geboren K-Muianen. De voor een tijdje onbewoonde planeet K-Mu of een kometiger gedeelte was onder de naam Um-ak het Noz sterrenstelsel binnen gedenderd, en had daarbij aan heel de galaxie waarin Noz te vinden is van voldoende sterrenstof voorzien om voor een nieuwe generatie 'sterlingen' te zorgen. Misschien zal over die Noz-Umakaten, laat ons maar zeggen een verre toekomstige soort na de Gexol op Ei-

draai, ooit nog een boek geschreven worden, wie weet.

Maar om naar nu het huidige verhaal terug te keren. De aan het geboren wordende eerste Gexolotl weet uiteraard niet dat zijn nageslacht ooit teder met Gexol zal worden aangesproken. Sommigen zullen zelfs lichtjes overdrijven als ze het over dat lieve lieve Gexolletje zullen hebben.

***

Gekko en Axolotl zijn op dit ogenblik alleen maar meer dan blij met die wonderlijke en levensvatbare verschijning van Gexolotl die over een potentieel zal beschikken om een aantal minder geslaagde evolutielijnen uit te dunnen tot wat uit-ei-ndelijk zal l-ei-den tot SL, waarbij XL-eieren natuurlijk een belangrijke rol spelen maar dat hadden de lezers ook al lang begrepen. Liever gewoon ei, dan rrr'en en lll'n waar de spellingscorrectie voortdurend over valt.

In de natuur heeft het ei-fenomeen niet enkel te maken met die eenvoudigere wijze van kruising tussen soorten. Er zijn uiteraard minstens twee nadelen aan eieren: ze breken vrij gemakkelijk en je kan er op erg veel manieren een maaltijd van maken. Maar geen maalteid. Ze hebben echter tal van voordelen: gelijk wie kan ze uitbroeden, zelfs als ze van iemand anders zijn, als ie maar wat voorzichtig is bij het samen scharrelen ervan. Wat er uit komt neemt al snel aan dat de eerst geziene figuur ook de moeder- of vaderfiguur is. Karekieten en koekoeken weten dat sinds het begin der ei-tijden, inclusief hoe je het opvoeden aan iemand anders kan overlaten.

SH en Z zien nu echter ook in dat je over soorten heen niet enkel eieren kan uitbroeden maar dat je ze ook over soorten heen kan aanmaken. Ze denken dat ze het erop kunnen wagen om die stap te zetten richting onvervalste reproductie. Clonen is

inderdaad geen interessante oplossing, behalve dan voor sommige bacteriën en de eenvoudigste pantoffeldiertjes die zich nooit als grote helden gedroegen, zoals hun naam doet vermoeden.
Dus, zodra SH en Z hun knobbelfase voorbij zijn, denken ze eerder aan eieren dan aan zogen, en ze zullen ook produceren. Daarbij is even niet belangrijk of ze tot die gedachte komen, samen in de lift, of elk afzonderlijk terwijl ze zich op een gevel en in een administratiegebouw en zich na de ontstane ramp terug naar elkaar toewerken. Of ze nu samen leiden of gedeeld lijden, ze denken aan de komende eierproductie. Die kan de Gexolotl XL vorm zal aannemen, of van SH-Z XXL vorm zijn, gezien het toch niet geringe verschil in grootte tussen SH en Gekko. En hoewel Z kleiner van stuk is, is ze ook flink wat groter dan Axolotl.

***

Je kan je afvragen of er plots niet te snel over enkele zaken zal worden gegaan, waardoor de lezers de kluts zouden kunnen kwijt raken, merkt poeslief het harig dier op dat we ondertussen goed kennen. Akkoord. We moeten toch wel even voorzichtig zijn want klutsen en eieren kunnen tot soms ongewenste resultaten leiden.
Er is nog steeds de envelop en er is nog steeds die zaak met leven en dood, waar de administratie in dit geval wel met verschillende aantallen rr'en werd aangezet.

Dezelfde zwarte gids met groene ogen is wel blij dat er al even gesproken wordt over Ei-draai, waar naar zal worden toegewerkt.
Hoe ze ook dát nu weer weet, is haar zelf ook helemaal niet duidelijk.
Wat daarentegen wel duidelijk is, is dat de planeet die rechtsom

Noz draait, over een soort voorhistorie beschikt, waar het voorgaande allemaal netjes linksom Zon draaide. Die draairichting is geen aanwijzing voor een parallelwereld, maar eerder voor een links-rechts verwarring die kan ontstaan, niet enkel door verbale vaardigheden en letteromkeringen, maar ook door fotografische beelden en selfies op amateuristische wijze op scherm te bewerken. Zelfs in de politiek… maar dat is een ander verhaal.
Er is immers wellicht niemand te vinden, behalve dan een volledig losgeslagen schrijver, om na meer dan vijftig duizend woorden te zeggen *"Eigenlijk wilde ik iets heel anders vertellen"*.

Er kan tenslotte ook gewoon een stukje weg zijn uit de film. Weet je nog? SH, Z en de Poes komen bovengronds net wanneer een aankomende klap hen in verschillende richtingen doet verdwijnen, als een soort voorzorgsmaatregel, wel te verstaan.
Nu was er ergens in dat reeds eerder uitvoerig beschreven poezenbrein al het idee dat er niet alleen figuren UIT de riolen kwamen maar er ook figuren IN kropen. Waren ze gewoon zodra de wereld plaatselijk niet meer schokte alle drie naar de lift teruggekeerd omdat dit zowat het laatste rustpunt was geweest waar ze samen hadden gezeten? Die terugkeer kan onopzettelijk uit de film en de geheugens gewist zijn, met herinneringen kunnen gekke dingen gebeuren.

De rest bleef dan natuurlijk. De verdere toenadering tussen SH en Z, het ontspruiten van de vrucht van Gekko en Axolotl's liefde, enveloppen en eieren.

Juist! Gepocheerde eieren… dat is waar op dit ogenblik iedereen aan denkt, van Axolotl tot Gekko, van SH tot Z, van ambtenaar tot zwarte weduwe, en, in de toekomst, blijkbaar ook van Gexol tot SL.

Splitsen en lijmen en toch weer scheuren.

Die opgloeiende wand enerzijds, wat waarschijnlijk een ontsnapping inluidt, of de scene die SH en Z terugsturen naar de eerste hoofdstukken van dit bizarre verhaal. Dit is de grote vork erin. Er is geen ontkomen aan, wanneer je tijdspijlen omdraait. Er ontstaan parallelle realiteiten. De quantumtheorie, losgelaten op de kosmos, heeft dit velewereldentheorie genoemd. Maar blijkbaar heeft CERN toch iets concreets opgeleverd, of toch voor de geleerden en dromers die daar werken. De eindeloze afsplitsing bij iedere beslissing die je neemt, wat zoveel heelallen oplevert als er sterren zijn, dit blijkt een bruikbare stap geweest in de verkeerde richting. Is het nu links of rechts, of op en neer, schuin of recht, uiteindelijk ontstaan er probaliteitsgolven. Van trillende vermeende snaren tot werkelijk waargenomen zwaartekrachtgolven, niets staat immers stil in het heelal. Dit zei Einstein ook al: alles hangt af van de observeerder. En die zit — onvermijdelijk — ook nooit stil.

Maar stel nu dát er daardoor één enkele tweeledigheid is ontstaan. Een op en neergaan dat twee geschiedenissen heeft gecreëerd die elkaar uitsluiten, maar voor degenen die er IN bestaan, hun bestaan IS. Zij hebben geen weet van tegenstrijdigheden. Zij gaan vooruit in HUN tijd, maar DE tijd en al wat daarin gebeurt, is gevorkt. En waarom ook niet?

Is er nu een Big Bang geweest of niet? Wat kan het Axolotl of Gekko schelen? Ze hebben van de duisternis geprofiteerd om het onwaarschijnlijke te realiseren. En dit op zo'n korte 'tijd'. In 13 miljard jaar en zoveel mag er toch ook eens iets gebeuren, zoals die scheuren in het niets, waaruit dan 'ons' heelal zou zijn ontsproten, dat 'niet kan'?'

Maar verhaaltechnisch is het, zoals P. hierboven schreef, een moeilijk te hanteren situatie.

Laten we even resumeren.

'Door' P. zijn we zo rond pagina 226 weer aan het begin. Wat inhoudt dat we zo eeuwig rondjes kunnen draaien. En zo NOOIT het bruine envelop mysterie kunnen oplossen. De F. afgesplitste realiteit biedt meer mogelijkheden. We laten SH en Z tot voorbij de tijd zoals wij, lezende Aardlingen, die denken te kennen, en laten hen hun avonturen steeds maar herbeleven. Het is een spannend leven met veel ups en downs. En ze waren /zijn al dicht gekomen bij het punt daar fysiek mee te gaan experimenteren.

De meeste emoties passeren in hun verhaal, ze staan dus op het punt 'liefde' te bedrijven, een situatie waarvan beweerd wordt dat die de tijd doet vergeten. Hun leven wordt zoals een eeuwig terugspoelende Groundog Day film. Wie weet met kleine variaties die de quantum theorie toelaat. Wie weet wat dat dan eventueel tot gevolg kan hebben. Maar die tijd hebben we niet om te weten of dit al dit hen al dan niet te wachten staat.

Iets behapbaarder, is afsplitsing 2 voor 'waar' te nemen. Met andere woorden, onze helden zitten in een lift, maar er doet zich iets voor wat eventueel een uitweg biedt. Een gloeiende wand bijvoorbeeld. Verhaaltechnisch handig om uit de *loop* van afsplitsing 1 te komen.

P. zal moeten kiezen. Dit zou ondertussen de cliffhanger kunnen zijn, die we gewoontegetrouw aan het einde van iedere hoofdstukje inlassen.

"Volgt P. lijn 2, of gaat hij koppig op zoek naar de envelop die voor eeuwig een onopgelost raadsel zal blijven?"

Een cliffhanger van jewelste. Ik zie P. al hangen aan die stijle klip, met onder hem een gat zo groot als het heelal. Zelfs G-loof in een *deus ex machina* zal hem niet baten. Het is een existentiële keuze die zijn schrijversloopbaan op korte of op eeuwige termijn zal bepalen.

F. wil dit zijn co-auteur niet aandoen. Ze hebben samen al te veel watertjes doorzwommen. Al zijn ze tot nu toe in het verhaal nog geen enkele keer nat geworden. Even bezweet geraken telt niet mee…

Dus, F. reikt P. de hand. Hij nodigt hem uit, mee te gaan tot hij het beu is. Zijn *loop* loopt toch eeuwig door, hij kan dus op elk moment op die tram springen. Maar stapt hij weer mee in de lift, en deze keer is het maar voor een heel korte periode, dan is het de keuze tussen schrijver zijn of schrijver blijven, en zelfs niet iets waarvoor Schrödinger's kat uit de kast moet springen. We onthouden: niets ontziende quantum aberraties zijn altijd mogelijk. En zullen niet genegeerd worden, indien enzovoort….

***

De wand achter het gat dus. Gloeit. Maar verkruimelt niet tot as. Neen, het lijkt meer op een film van cellulose die verbrandt door de hitte van bijvoorbeeld een Pathé-Baby "Coq d'Or" projector-lamp. Zonder omzien sprint de Poes door de opening. Een record voor het Guinees Book, van slapen tot wegsprinten in een paar microseconden. Het lijkt wel alsof de Poes mentaal voorbereid was, en zijn gevlei bij Z schone schijn…

SH en Z, alhoewel blij dat ze nu uit die kooi zullen weg geraken, zijn veel minder snel. Z tuurt door het gat. Ze moet niet eens veel bukken… Maar wat ze ziet doet haar toch een beetje achteruit deinzen.

“Verdomme, we zíjn in het administratief gebouw waaruit ik ontsnapt ben! Misschien was alle moeite voor niets!”

Nu is het de beurt aan SH om de lange, slecht verlichte gang te bekijken.

“Bon, toch beter dan deze kooi. Ik doe het,” en hij stapt met enige moeite het gat door en loopt dan een paar passen door de gang. Hij buigt een paar keer door de benen. De stramheid er wat uit stretchen.

Z staat onder tussen naast hem.

“Wat nu? Ik vind het vreemd dat er geen alarmbellen afgaan, want we zijn zeker opgemerkt door een camera. En ze wisten dat we in die kooi zaten. Je zou toch verwachten, dat hier een legertje bewakers op ons af zou stormen.”

“Maar het is niet zo, de wegen die leiden tot beslissingen in administratieve context zijn ondoorgrondelijk en oneindig.”

Z fronst haar voorhoofd. “Hoe weet jij dat? Ben je één van hen misschien. En speel jij gewoon een kat en muisspel met mij?”

De kleine aarzeling vooraleer SH antwoordt, is genoeg voor haar. Z duikt tussen de benen van SH en loop razendsnel de gang in. SH is verrast, draait zich om, maar voelt scheurende pijn in stramme pees.

SH neemt zijn dij vast, terwijl hij Z de gang ziet invluchten.

“Verdomme!!!! Wat nu? Wat nu? Wat nuuuuu???????” gilt hij. Niet alleen van de pijn.

Rond in en buiten

Wie zeker nooit stil zit in het heelal van hun eigen Einsteiniaanse lichtkegel zijn P. en F.. Dank zij gedachte-experimenten kunnen ze zich zelf IN of BUITEN het verhaal zetten. Beiden laten gedachtegolven op elkaar los, waarbij elk van die golven een nieuwe waarschijnlijkheidsgolf is voor de ontwikkeling van het verhaal zelf. Daarom nemen hun speculaties een deel van de hier geschreven pagina's in beslag, maar toch kan zelfs de meest verstrooide lezer niet ontkennen dat het verhaal op zich ook vooruit gaat. Met herhalingen, schrappingen, op een zijspoor gezette figuren, of zelfs met het snel doen verdwijnen van bepaalde figuranten, die enkel een tijdelijk hulpje zijn voor een cliffhanger. En let op, geen haar op ons hoofd denkt er over om ook maar zoiets aan te doen aan Burton, Curtis, Robertson, Richard, Edwards, dus waarom dan zouden P. en F. elkaar figuurlijk willen laten bengelen? Dat niet. Provoceren wel, maar bengelen? F. zei het al, zoiets doen ze elkaar niet aan.

In zijn jeugd hing P. wel eens aan de Cliffs van de Kaap met de Grijze Neus, of tuurde hij naar de witte Nauw van Cales-randen, maar dat turen had met zeevogels tellen te maken en niet met bengelen.
Voor sommige schrijvers zijn cliffhanger en sleutelhanger echter van hetzelfde laken een pak zodra het gaat over het over het hangen van een sleutel of een sleutelfiguur.
Op dat soort hangen kunnen F. en P. wel redelijk goed inspelen, dat heeft de nog steeds verstrooide lezer wellicht ook al gemerkt.

Met andere woorden, tenzij we bij eb spijkers zoeken, is er

eigenlijk geen probleem. Niet met tijdspijlen, niet met getijden, niet met golven, noch aan Noodzeestranden, noch bij gedachten, waarschijnlijkheden of de zwaartekracht van de hier verhaalde geschiedenis.

En hoewel Gekko er zelf niet over beschikt, hebben reptielen tongen ervaring met gevorkte observaties van de omgeving. En dank zij de voortdurende interactie met de andere actoren kan heel de groep langzaam maar zeker de steel van de vork terugvinden en dus voor de gemeenschappelijke stam blijven zorgen. *Ils sont capables de bien envelopper l'histoire,* zoals sommige Fransen wellicht zouden zeggen.

Relatief kunnen de auteurs misschien wel wat twijfel doen rijzen, ook bij aandachtige lezers, niet in verband met de interpretatie van de tijden van nu en toen, maar met de verschillende interpretaties van het woord geschiedenis.
Soms gaat de tekst dieper in op de geschiedenis van SH, Z, Poes, Gekko en Axolotl, soms gaan die dieper in op de geschiedenis van de wetenschap. Vanaf 1905, en wellicht al sinds veel vroeger hoewel dat toen gemakkelijk werd weggewuifd, lijkt alles wat voor zeker aangenomen wordt, zelfs de tijd en de tijdspijlen, ondergedompeld te zijn in een niet aflatende aanpassing en herziening van vastgelegde ideeën in verband met de universele natuur ervan.

Portugezen, zeggen Z en P. zorgen voor een subtiel verschil. Zodra men história, zegt gaat het om het verhaal op zich. Zegt men echter História dan duiken we de geschiedenis in, van de wetenschap in dit geval. Gewoon een switch tussen een kleine letter of een hoofdletter. Wie oorspronkelijk het woord *switch* gebruikt, zouden het over story en history kunnen hebben… De Fransen zijn ook niet afkerig van hoofdletters midden in een zin

wanneer ze histoire et Histoire gebruiken.

Hadden F. en P. van in het begin bepaald voor die twee mogelijkheden, een verhaal over enkele rare wezens OF de geschiedenis van de wetenschap, dan zou er nooit nood geweest zijn om wetenschappelijke tussenwerpsels te verzorgen voor tijdspijlen, parallelwerelden en allerlei golven binnen een verhaal over de vakantiereis van enkele personages. Er zou geen twijfel zijn, net zoals de twijfel over het woord watergolf verdwijnt, zodra de context duidelijk wordt aangegeven als zijnde het strand of het kapperssalon.

Maar! Typisch voor F. en P., begonnen ze spontaan te schrijven, dat is ook leuker. Die voortdurende aanpassingen waren op zichzelf een verhaal over een verhaal. Verder hadden ze er misschien niet bewust aan gedacht dat het woord *geschiedenis* polysemantisch is, zoals de meeste zelfstandige naamwoorden.
Het woord kan gebruikt worden als synoniem voor *verhaal*. Het Nederlands woordenboek geeft zelfs als voorbeeld dat je voor "*dat is een lang verhaal*" kunt zeggen *"dat is een hele geschiedenis"*. Past dat niet precies als een mouw aan het pak waarin SH, Z, de Poes en hun mede-avonturiers verwikkeld zitten?
Maar volgens datzelfde Nederlandse woordenboek is geschiedenis ook *de wetenschap die het verleden beschrijft*. Ergo!
Wie geschiedenis schrijft is wie iets zo belangrijks doet dat het later niet vergeten wordt. Voor de symfonieschrijvende F. wiens muzikale krachttoeren steeds opnieuw kunnen worden weergegeven is dat uiteraard wel degelijk het geval.
Maar voor de twee vrienden, die de bizarre Bazaar in elkaar flansen, gaat het enkel om het plezier om samen een verhaal — of een geschiedenis — te schrijven. Of dat verhaal ook goed is, laten ze aan de beoordeling van de eventuele lezer over. Er kan

gerechtvaardigde twijfel bestaan of ze door samen een geschiedenis te schrijven geschiedenis schrijven. Geen hoofdletter, maar een onbepaald lidwoord maakt het verschil in dit geval.

Dus als er op sommige ogenblikken twee in elkaar lopende verhaallijnen — of geschiedenislijnen? — lijken te zijn, dan zijn dat gewoon twee lijnen die van aard verschillen. Er is de taalkundige lijn waar *Exercices de Styles* de toon aangeeft en is de natuurkundige lijn waar de *Veelwerelden Theorie* de leidraad voor werd.

Het *is* soms lastig om vast te stellen of iemand IN of BUITEN het verhaal zit, akkoord. Toch is één aspect van de verhaallijnen enigszins gesplitst, door het invoeren van *** tussen sommige paragrafen.
Wanneer P. en F. overstappen van het proberen aan elkaar en de lezer uitleg te geven ROND de ontwikkeling van de avonturen van de sleutelfiguren naar het avontuur zelf, komen die *** vaak voor. Ze worden niet gebruikt om een vloek of een vuil woord te verdoezelen, maar dienen om ROND van IN te scheiden in een tekst waar vaak over sterren wordt gesproken.
Op die ogenblikken dat P. en F. nog wat meer opletten, bieden ze de lezers ook een *** om te laten weten dat ze van een IN naar een BUITEN situatie stappen of vice versa of van observatie BUITEN de lichtkegel van ondermeer SH en Z naar IN die lichtkegel. Of van ROND naar IN, en terug, of... De combinatieleer heeft al lang vastgelegd wat de mogelijkheden zijn om van het een naar het ander over te stappen. Zolang we in de geschiedenis die we verhalen *** tussen de paragrafen zetten blijft alles glashelder.

***

SH heeft met zijn aarzeling Z merkbaar onthutst, en lijkt het daarom uit te gillen, terwijl hij zijn dij vasthoudt. Hij springt nu op een been rond, waardoor de afstand tussen hem en wat hij nog steeds voor zijn onlangs aangenomen geliefde houdt, snel groter wordt.

De vraag *Wat Nu* komt veel heviger uit zijn mond dan bedoeld, maar dat is wellicht als gevolg van een mengsel van vreugde, teleurstelling en een beetje pijn. De vraag op zich is gewoon gesteld om een praktisch antwoord te ontlokken aan Gekko en Axolotl. Maar doordat hij zo hard schreeuwt slaat Gekko zijn voorpootjes tegen zijn oorgangen. Axolotl heeft minder problemen met deze in de lucht voortbewegende geluidsgolven, want ze beschikt immers niet over dergelijk zintuig. En dit deel van het verhaal speelt zich af ergens in de kelder van het administratief gebouw waarvan het gebruikscertificaat bevestigt dat er in heel het gebouw geen druppel water lekt. Dus is haar trilgevoeligheid in waterige milieus hier niet aangetast door de decibels die SH voortbrengt.

Wat Gekko en Axolotl helemaal niet kunnen vermoeden, is dat die brul *Wat nu!?* van SH ook voor een deel een vreugdebrul is. Want bij het plots draaien van zijn twee benen, ziet hij niet enkel het ei-kastje waarin de Gexolotl tot ontwikkeling is gekomen, maar ook die bevrijdde inhoud van dat andere kastje wat kort geleden een niet voorziene reactie had teweeg gebracht bij de Zwarte Weduwen. Hij weet nu dat Poes hem altijd al heeft beschermd, gezien ze de Zwarte Weduwen naar een andere gang had afgeleid en ze daarmee op veilige afstand kon houden, terwijl SH en Z naar de kern van het administratiegebouw zouden kunnen doordringen.
Dus is SH natuurlijk dolblij met zijn vondst maar tegelijk diep

ongelukkig dat wat als een algemene opmerking was bedoeld door Z als een toegepaste opmerking werd begrepen. Voor hem was "*wegen die leiden tot beslissingen in administratieve context zijn ondoorgrondelijk en oneindig*" van dezelfde aard als een opmerking "*de wegen van de heer zijn ondoorgrondelijk*". Het is dat soort opmerking dat men, wat gelaten weliswaar, maakt als iets niet helemaal verloopt zoals verwacht maar dat men toch voelt dat men er wel zal uit geraken. Had Poes Z niet duidelijk getoond dat ze ook haar koesterde? Maar Z heeft dat typische trekje van Kaapverdiaans kruidje-roer-me-niet blijkbaar volledig overgenomen en trekt gelijk de conclusie dat SH met zijn generieke opmerking een op zijn eigen persoon te interpreteren opmerking maakt.

Vandaar de SH-gil. Een gil van blijdschap — het kastje —, versterkt door de blijdschap naar het administratiegebouw te zijn teruggekeerd waar hij ooit naging of die vraag naar levens op Aarde wel degelijk zoals afgesproken aan een ambtenaar was gesteld door wie hem was voorgegaan vanaf K-mu of Um-ak of komeet, en toch wel ook de frustratie dat Z zo snel van beentje wrijf naar haasje onder springt, waarbij hij het haasje is en zij de sprong maakt en vlucht.

***

De broer van de astronoom (die al een tijdje geleden door F. en P. duidelijk BUITEN het verhaal — of de geschiedenis — van SH en Z was gezet) bekeek alles vanuit wetenschappelijk oogpunt en dacht daarbij op dit ogenblik niet aan *Exercices de Styles* maar wel aan *Veelwerelden Theorie*. Er was wel duidelijk een terugkeer in de tijd, die voor de bewoners van de lichtkegel van die tijd het gevoel kon geven in een *loop* te zijn terechtgekomen, maar dat was enkel taalkundig zo.

Natuurkundig ging het om een fenomeen dat Einstein genoeglijk beschreef als hij het had over de verplaatsing van massa aan hoge snelheden in dezelfde lichtkegel. Dus leek het er voor hen inderdaad op dat de tijd soms stilstond, soms achteruit ging, maar eigenlijk kwam dat enkel omdat ze vanuit hun eigen lokaal perspectief naar de gebeurtenissen keken. Een beetje zoals de ouden de planetenbanen probeerden te beschrijven waarbij ze de Aarde als middelpunt namen en daardoor op sommige momenten van sommige planeten een schijnbaar achterwaartse beweging tegen de achtergrond van de sterren zagen.

Het ging om een illusie, maar wel om dát soort illusie waar wie IN het verhaal zat geen vat kon op krijgen, net zoals de personages in *Platland: een roman van vele dimensies* van Abott. Vierkant kon daar geen aanvaardbare uitleg verschaffen in verband met zijn reis door de derde dimensie, en werd gelijk voor gek verklaard door driehoeken, vijfhoeken, priesterlijke cirkels en zijn eigen vierkantige ambtsgenoten, waarbij hij ten slotte ter dood wordt veroordeeld.

De broer van de astronoom denkt dat hij dit handiger moet aanpakken dan zijn ontploft familielid. Gelukkig zal hij omwille van zijn agorafobie niet in het openbaar proberen uitleg te geven aan SH, Z en Poes, waar het die fenomenen betreft waar ze geen zicht op *kunnen* hebben. Daarmee vermijdt hij wellicht door een van BUITEN zijn eigen lichtkegel komende energie te worden verplaatst naar een NOG MEER BUITEN verhaal.
Hoe kan hij contact opnemen met de sleutelfiguren IN het verhaal en toch veilig spelen? Misschien? Ja, dat zou kunnen werken!

Daar in die slechtverlichte gang, laat SH laat zijn armen zakken. Zijn handen betasten reflexmatig even zijn verkrampte dijen. Hoe beu is hij het slaafje te zijn van degenen die hij in de grond van zijn hart verafschuwt…
Waw! Hoe kunnen de auteurs dit nu weer weten.

P. heeft al een perfecte aanzet gegeven. Hier moeten weer

***

staan…

De broer van de astronoom knipt zijn computer aan. Wat hij er al heeft zien op verschijnen, tartte reeds zijn verbeelding. Dat weten we al van vele bladzijden geleden. Maar als goede broer van een astronoom, ziet hij zijn computer allang als een astrolabium met wat extra toeters en bellen. En alleen al dat scherm bijvoorbeeld koppelen aan een toestel dat zo'n 1200 jaar de mensheid haar weg heeft gewezen op deze planeet, is om aberraties vragen. Smeken bijna. Want hoe technisch ze ook bezig zijn, die sterrenkijkers, hoe ze ook alles proberen te vangen in kilometerslange termen aan de ene kant en even lange aan de andere kant van het gelijkteken in de vergelijking, de uitkomst ervan is iets dat de bedenker ervan steeds dieper in een spiegelpaleis doet verdwalen.

Maar wat een heerlijk gevoel: op school ben je de nerd, en later door wetenschap te populariseren in boeken, wordt je bijna bekeken als de laatste update van de magiër. EN… het boost de auteursrechten, verzekert ook dat er onophoudelijke stroom van vrij geniale *post docs* zich zullen aanbieden, die nodig zijn om de mega kermismolen van het CERN veilige rondjes te doen draaien.

Maar jammer genoeg voor hen, die jonge snaken, kan men men niet elke dag een boson aan de boezem sluiten. Maar wat vast staat is, dat dit eigenlijk het enige écht concrete is wat dat turen naar rondtollende deeltjes kan opleveren: een heilige graal voor astrofysici en die vinden ze dus niet in een mistig, mythisch stel eilanden in de Noordzee, maar iets noord-oostelijker: een medaille, een koninklijk schouderklopje, en een paar dagen eeuwige roem in de gespecialiseerde pers. Mét de extra voldoening, meteen ook weer de hunker op te wekken voor een nóg grotere deeltjeshippodroom. De lobbyisten in dienst van die Nobele wetenschappers en de *post docs* hebben plaatjes en praatjes in de ouderwetse pers nodig om dollars peuteren uit de nationale beurzen voor hun reuze-elektromagneten in de plasmabunker.

Ze hebben dus tijd ten over, die jonge slimme snaken, terwijl ze wachten op de zoveelste poging om op hun schermen het openslaan te zien van de vleugels van de engelen, of misschien wel van god zelf. Tijd 'verdrijven' met humor is hen niet vreemd. Even lachen om "Ach, weer niet"…

Daarenboven, men moet ook in deze kringen zijn paardenstaart verdienen.

Alleen geniaal wezen is niet genoeg. men moet minstens ook kunnen busken met een paar bongo's op het grasveld waaronder de neutronen en wat al meer, rond razen.

Er zijn voldoende computers daar in Genève om er een paar te kunnen inzetten om wat lol in de keet te schoppen. Wie precies op het idee kwam, weet niet niemand meer, maar al gauw werd een zoekmachine die als grap het licht zag, the talk of the (Swiss) town: het darkMATTERnet werd menens.

Games worden er op gewonnen vooraleer ze gespeeld zijn. Vriendinnen gedumpt vóor de eerste kus. Met een collega én baby een appartement betrekken voor dat de betrokkenen elkaar ontmoet hebben.

Niemand weet nog zelfs hoe je op darkMATTER -dMn- kunt inloggen. dMn bepaalt autonoom wie of wat er iets te zien krijgt. Wie er iets moet doen. Of wie een probleem moet oplossen dat nog moet geformuleerd worden.

We hebben er al een voorbeeld van gezien. Herinner je nog wat de astronoom op zijn scherm zag ten tijde van het ongeluk op de hoek van de straat? Chronologisch slechts een paar dagen geleden, maar is dat wel zo?

Best niet je hoofd er op verwedden. Want wedden in CERN is een dubbel dubbeltje op zijn kant. Daar kantelt zelfs het meest stabiele. En waarom ook niet. Sinds Pisa kantelt het meest onstabiele niet: de vergelijkingen moeten kloppen.

Dit soort tijds/evenementssprongen kon vroeger enkel in goedkope SF verhalen, maar in deze kosmologische knoop die Bazaar aan het worden is, moet men aannemen, dat biconvexe situaties gemeengoed zijn.

De broer van de astronoom ziet op zijn scherm geen plaatjes van sterrenstelsels, of eindeloze getallen met plaatsbepalingen van sterrenfamilies, maar het heerlijke logo van de dMn app. Een zwart konijn dat aan een zwart gat knabbelt, verdoken in een zwarte achtergrond. Is het wel een konijn? Is het een zwart gat? En is die zwarte achtergrond niet schijn? Misschien is alles rond konijn en zwart gat gewoon scherm dat nog steeds ‘uit’ is. Partiële uitschakeling. Wat een heerlijk idee. De energie besparing die dat zal opleveren. De toevoer voor CERN is er

misschien door verzekerd…

De broer van de astronoom, ziet dus het logo en zonder dat hij iets doet, verschijnt de zoekfunctie, en daarin staat ingevuld: Biografie van SH.

De broer van de astronoom begrijpt niet over wie of waarover het gaat. Hij kijkt es snel op zijn telefoon waarvoor SH zou kunnen staan… Shit Happens?
Maar letters hebben een aantrekkingskracht die zich alleen laat ondermijnen in omstandigheden die zich niet voordoen bij een redelijk eenzame enkeling in een kamer. Hij begint te lezen:

SH

geboortedatum onbekend

K-Mu

Onderstaand tekst is misschien apocrief, maar is tot nu toe de enige bron die dMn kan consulteren. Auteur onbekend.

Tekst hieronder *verbatim*

Zijn vader stond bekend als spion, wat de loyauteit van de zoon voor dit vak verklaart. [bewerken]

SH heeft grote delen van zijn jongere jaren doorgebracht op de planeet K-Mu en niet op het ‘stuk vliegend schroot’ [bewerken] waarin zijn vader en diens vriendjes onophoudelijk smerige plannetje smeden’. ‘smeedden’.

SH heeft geruchten gehoord dat ze hun ‘roestbak’ (*nvdr: een satelliet die rond K-Mu cirkelde?*) toch in beweging hebben gekregen.

Ruimte inversie met drie assen in het vlak zou inderdaad gewerkt hebben. SH had er op school wat over geleerd, maar het was toen nog iets dat vooral sprak tot de verbeelding van jonge adolescenten, hunkerend te ontsnappen uit een planeet in een sterrenstelsel waar alles draaide om de hoeveelheid knobbels waarmee je geboren bent.

Zijn moeder onophoudelijk haar lange haren zien kammen, deed hem nog meer verlangen ergens ‘anders’ te zijn. [bewerken]

Als goede spion had zijn vader kunnen verbergen dat hij nog steeds contact had met zijn ‘weduwe’. En de ‘weduwe’ had uit financiële redenen ook over die verboden relatie gezwegen. De leden van haar weduwenclubje wisten zelfs niet dat zij voor nageslacht op K-Mu had gezorgd.

Zijn vader en zijn moeder waren, als je het zo bekijkt, echt een match from heaven. Waar hij, SH als kleine ruimtepod, heen en weer tussen gekogeld werd.

Uit frustratie had SH zijn lijf afgebeuld om ‘de tijd te doden’. [bewerken]. Hij wou LEVEN!!!! En leven betekende voor hem alles dat de anderen voor normaal aanzagen, een extra beurt geven. Vooral op lichamelijk vlak. Vreemd genoeg was het enige resultaat van al dat gewicht heffen, waren [zijn?] dijen als kuiten van een zworkà’tja [bewerken].

Maar genen kennen geen genade.
Hoe hij er zich ook tegen verzette, zijn natuurlijke aanleg voor heimelijkheden, dreef hem steeds meer in de kringen van zijn vader. Omdat hij toch niets anders te doen had, volgt hij op diens aanraden de EVA kampen, op kometen die de spionnen ‘gedomesticeerd’ hadden. Uit noodzaak Ze leverden een belangrijke extra bron van vers water, want *‘zelfs spionnen kunnen niet leven op aperitieven alleen’*. [auteur van deze quote onbekend]

De jonge SH vond het wel fijn in zijn ruimtepak meters hoge sprongen te maken op die kometen. Maar die keer dat hij echt te hoog sprong, werd hem bijna fataal. Op de ‘roestboek’ is hij dood verklaard. Zijn vader weigerde altijd enig commentaar te geven. Er zijn twijfels over de identiteit van de persoon die zich vader van SH noemde na het vreselijk voorval.

SH’s kameraden hadden hem inderdaad zien weg schieten. Maar het was snel te laat om hem achterna te gaan.

“Tenslotte, spionnen in de maak of spionnen zelf, wie maalt er om één meer of minder?” was iets dat men vaak op de ‘roestbak’ hoorde.

SH overleefde blijkbaar. En dit is niet te de laatste keer dat hij het noodlot aan het kortste eind heeft doen trekken. [bewerken]

Na een geruime tijd rondgezweefd te hebben in de lege ruimte, voelt hij de aantrekkingskracht van wat een zeer grote komeet blijkt te zijn. Hij richtte zijn kleine stuwraketjes naar de komeet, zette zijn benen schrap en landde er uiteindelijk op zonder kleerscheuren, al zaten zijn knieschijven bijna in zijn liezen. [bewerken: metafoor of factueel?]

Hij had voldoende survivaltraining achter de rug om te weten dat, hij het nog een poos zou kunnen uithouden op dat stuk zwervend ijs. Maar nauwelijks was hij tien meter op verkenning gegaan, of een mangat werd zichtbaar waaruit de gehelmde kop stak van een Im=lkcdee [bewerken]

Hij werd snel opgenomen in een gemeenschap die blijkbaar al eeuwen en eeuwen planeten bevrucht. Tijdens de lange afstanden tussen de verschillende sterrenstelselclusters, wisten ze hun komeet bijna tot lichtsnelheid te versnellen door zelf een singulariteit te worden. Dat vertelden ze hem toch. Maar wie weet hadden ze een manier gevonden, om sneller te gaan, wat hem echter verzwegen werd. Tijd werd voor SH in die tijd tijdloos.

In de periodes dat de tijd voor bijvoorbeeld K-Muianen ‘normaal’ verliep, loodsten ze kennis in SH’s brein die er niet in paste en die hij ook niet zou kunnen inzetten. Maar sporen ervan beïnvloedden wel zijn denken. Daarenboven: leren maakt nieuwe verbindingen, en in die nieuwe verbindingen plantten de Kometianen allerlei weetjes over een planeet waar ze naar toe gingen.

In een uithoek van een uithoek van een uithoek was er iets ontstaan dat hen niet zinde. Maar wat niet zinde, is niet

onmiddellijk een zonde. Indien het dit niet is, zand erover. En gezwind op naar die vreemde onbekende planeten akkers.

De briefings intrigeerden SH. Want het leven bleek op die blauwe kei die ze tenslotte bereikten veel gelijkenissen te vertonen met wat hij zelf beleefd had in zijn jeugd, helemaal aan de andere kant van het bekende heelal. Alleen waren de rollen van de specimens van de fauna omgekeerd. Blijkbaar waren de viervoeters daar de baas. Zes- en achtpotigen, alhoewel in veel grotere getale aanwezig, waren door hun minuscule afmetingen niet meer dan leveranciers van ziekten, voedsel en soms ook een soort facilitators die de ontelbare noden van de vierpotige lenigden.

De Kometianen zagen ook die connectie tussen de thuisplaneet van SH en de wat ze hoorden vernoemen als ‘Aarde’. Maar dat verzwegen ze.

SH werd naar die planeet geschoten, met een specifieke opdracht die hij niet begreep op zich, maar die hij, naar men hem vertelde, alleen maar mechanisch moest uitvoeren. Support zou hem onderweg wel verleend worden. Alles zou ALTIJD GOED KOMEN. Hoe wanhopig het er zou uit zien.

SH kreeg een plaatje te zien van een soort termietentoren. Daarin huisden het soort waardebewoners dat hij moest infiltreren. Ze zouden weer contact met hem dontgact opnemen wanneeeeeeemlkjfvmrmzzfj^rleaùg $gm okbmkzr$ptgoyi$’(yài(gp$fogk b,

Het scherm van de astronoom implodeerde. Reactie tegenreactie: een losgeslagen scherf ploegde in zijn hals.

***

Niet weer zeggen de auteurs. Helaas, een potentieel interessant personage wordt weer van kant gemaakt. Maar een kat stormt af op de neergezegen broer van de astronoom en likt verwoed, maar geconcentreerd aan zijn wonde.

Het einde nadert nu snel

51

Het is weer van dat! F. besloot de broer van de astronoom een lijdensweg te bezorgen. Het einde op zich was minder explosief dan het einde van zijn broer, in die zin dat hij niet onmiddellijk in losse atomen werd omgezet, maar wat voor een fatale bloeding zorgde verlengde dan weer het proces van doodgaan. En de groenogige Bazaar-Poes kan niets veranderen aan die nog levende maar bijna dode dubbele toestand.

Was het toch de bedoeling van F. met de geschiedenislijn van de wetenschap en de *Veelwerelden Theorie* komaf te maken? Het ziet ernaar uit dat in dit verhaal alle wetenschappers die zich hiermee bezig houden en die andere lijn, die van de *Exercices de Styles* niet appreciëren, eraan moeten geloven waarbij pas op het laatste moment de reden — en dat is op dit ogenblik een nog niet zeker zijnde mogelijkheid — uitgelegd wordt waarom die moorden plaatsvonden. Het doet zowaar denken aan de romans noirs van Boris Vian.

Of zou die likkende kat die plots van IN naar BUITEN kwam aanstormen als een soort *Felix Ex Maquina* moeten werken? Maar het likken lost niets op. Zodra de broer van de astronoom Poes observeerde, was hij definitief buiten gebruik.

***

En wij? Zodra we ROND het verhaal kijken, begrijpen we dat er iets grondig fout is met de zelfstandige verhaallijnen.

Zowel F. als P. scheppen er nu eenmaal plezier in om voor verwarring te zorgen. Dus, tot nader inzien…

***

De kat die vanuit een centrale rioolput op het enorme binnenplein van dat soort termietentoren naar de computerkamers doorstootte om er de agrofobische figuur te vinden die daar lag leeg te bloeden, wist niet goed waarom ze *die* sprong nu weer gemaakt had.

Uiteraard waren er Aardlingen die het gevoel hadden dat er iets aan de gang was met die regelmatig terugkomende komeetbezoeken van een totaal verschillend tijdsbesef. Ook wetenschappers gaan vaak op hun gevoel af. Dat stereotiepe humor- en gevoelloze in een kamer opgesloten mannetje of vrouwtje is een andere karikatuur van wie aan wetenschappelijk onderzoek doet. Een onderzoek begint vaak met creatieve of gevoelige momenten, ondanks de wiskundige ernst die er op volgt.

Volgens de informatie waar ze over beschikten, was er eerst de algemene indruk dat het bezoek niet ging over het koloniseren van de planeet. Dat was nog zo voor de meeste aardlingen in het begin van de plaatselijk aangenomen twintigste eeuw. De bezoeken werden door G-lovigen nog steeds gezien als een aanwijzing naar de metafysische aanwezigheid van wie voor het begin der tijden zorgde. Zoals we al zeiden, de aardetijd is de komeet- of SH-tijd niet.

Volgens anderen ging het eerder over aanduidingen van bezoeken van een niet op zoogdierlijke wijze bevruchtte moeder, om die plekjes te bezoeken waar haar zoon, die toch beloofd had het leed van allen op de aardbol op zijn schouders te nemen, niet meer was geraakt.

Zijn voorganger had gewoon beloofd de bol zelf op de schouders te nemen, daar moest hij minder voor rondlopen, maar DAT was natuurlijk maar een verhaaltje. De Kometianen

en sommige ernstige Aardlingen hadden er, de enen onmiddellijk, de anderen al een tijd geleden, komaf mee gemaakt.
Voor de Kometianen was het gewoon fantasie, voor de ernstige Aardlingen, een gevaarlijke afwijking, bijna afgoderij, als gevolg van het primitief polytheïsme. Nog andere verhaaltjes hielden de ernstige Aardlingen vandaag bezig nu ze steeds meer en officiëler nadachten over allerlei dicht- en vergezochte verklaringen voor niet verklaarde fenomenen, waarvan de getuigenissen verborgen zouden worden gehouden op bepaalde zones op Aarde.
Een groot deel van die fenomenen konden eenvoudig verklaard worden door wie ze in de eerste plaats aanschouwde.
Er was immers ook veel niet-wetenschappelijke creativiteit in het gebruiken van de steeds verder evoluerende Aardse technieken, hoe primitief ze ook waren in het lichtgevoelige zintuig van Kometianen, K-Muianen en andere -anen die in het Universum rondreisden en niet over Aardse ogen beschikten.
Men creëerde heel wat fop-toestanden voor *believers* die niet veel nodig hadden om een goed, liefst wat angstverwekkend verhaal klakkeloos aan te nemen vooral als er een goede film van werd gemaakt.
Er waren klak*bezitters*, niet om zich te beschermen tegen de zon, maar om aan te geven dat ze *bezitten,* die informatie vrij gaven over enkele echt niet verklaarde zaken. Maar ze gaven er graag zelf gelijk toch een verklaring aan die in hun aard lag. Volgens hen ging het duidelijk om militaire oefeningen van een binnen- of buitenaardse vijand, waardoor de wapenindustrie zowat onbegrensde kredieten kreeg om die vijand zo niet te vernietigen, dan toch af te schrikken.
De Aardlingen konden zelfs niet vermoeden hoe hard de

Kometianen met dergelijke naïviteit in hun vuistje zouden lachen, moesten ze over een vuistje beschikken.

Terwijl dit alles razendsnel door haar brein raasde, keek Poes verbouwereerd rond.
Blijkbaar was de aanwezigheid van SH niet totaal ongemerkt gebleven voor Aardse astronomen en hieraan verwante wetenschappers die in Genève een tijdelijke stek hadden, met of zonder *post doc*.
Volgens wat Poes hier getuigde, was een eenvoudige login in een App voldoende, en dan moest de ingelogde enkel over de capaciteit beschikken om de buitenaardse informatie te lezen die blijkbaar doorgelekt was naar die darkMATTERnet app.
Poes was onmiddellijk zó alert dat haar vacht ervan overeind kwam te staan, want veel aardlingen hielden van dark. Sommigen gaven er een naam aan die al populair was kort na de romaanse bouwstijl, van vroeg naar hoog, waarna die populaire stijl wel in kitscherige rococo opging, een co te ver voor de exploderende granaat.
Maar tegenwoordig kon een gelaarsde zwarte kat soms onderduiken in de gemeenschap van de dragers van die stijl, vooral als ze aan de ketting lagen.

Zwart was black voor de aardlingen, niet enkel voor heksenkatten, ook voor holes, matter, vader; hoe zwarter, hoe meer verhalen ze errond uitvonden. Misschien was het beter die dMn app gelijk uit te wissen. Want langzaam kwam er nu iets anders dat ondertussen toch wel erg speciale poezenbrein binnensijpelen. Hoewel SH uiteraard theoretisch veel meer wist over de wetenschappelijke aspecten van de Vele Werelden dan een agorofoobje die ondertussen helemaal was doodgebloed waarbij de poes wel enigszins onwel werd van al dat

bloedlikken, leek de man voor dit verhaal meer te weten te zijn gekomen dan dat goed voor hem was geweest.

Na nog een blik op de nu volledig gedraineerde pseudo-astronoom, draaide de poes zich om en, staart in de lucht, verdween ze opnieuw naar de verbinding van BUITEN naar IN.

***

Zou het kunnen dat F. en P. door zorgeloos om te gaan met het feitenmateriaal, SH en de andere sleutelfiguren, waaronder zelfs Poes, zonder het te willen IN een verhaal hadden opgesloten? Dat moest het zijn! En de moeilijkheid van Poes was nu dat ze blijkbaar de enige van hen allemaal was die van IN naar BUITEN sprong, terwijl de anderen gewoon tegen muren, vliezen, glazige elasticiteit, blubber, explosies, gevels aanliepen die hen in zekere zin voortdurend teruggooide en zo de poging deze planeet te koloniseren vertraagde.
Daarom ontsnapte hen ook steeds opnieuw de opdracht om die dMn te vernietigen of toch minstens te ontkoppelen, en zo de gevaarlijke informatielekken van de Komeet naar de Aarde stop te zetten.
Dus, indien het de bedoeling is om de aarde te koloniseren — en Poes had dat al door — dan moest die broer van de astronoom hier wel tegen in opstand komen. Dus moest hij ook uitgerangeerd worden. Maar wie zat hier achter? De Kometianen hielden zich niet met dergelijke triviale zaken bezig als het onderzoeken van wat gelekte informatie. Er was blijkbaar nog iemand die SH — of toch zijn Kometiaanse opdracht — probeerde te beschermen. Bedoeld of toevallig? Want niet Poes had de broer van de astronoom gedood. Hoewel het misschien toch beter was dat ze hem ook terug levend likte.

Wie ROND het verhaal leeft, weet het al… Nog een *loop*.

***

De bestuurder ziet onder zijn uit de bocht gevlogen voertuig plots een groenogige kat opduiken. Hij probeert zich te herinneren of hij daarom dit ongeluk heeft veroorzaakt. Nee, de klap die volgt van Zwarte Jekker de in Hammerwinkel waar hij helm en hoofd verliest, dreunt nu ook al in zijn hoofd. Het is dus een aanval op de bestuurder zelf geweest! Hij had blijkbaar iets gedaan wat persé moest vermeden worden!

Zelfs die eerste politieagent is verdacht! Waarom moest hij die brievenbus stukschieten en niet stukschieten, wat aanleiding geeft tot het wegvliegen of niet wegvliegen van bestuurlijke en andere stukken die er in gedeponeerd zijn. Hij had namelijk net zelf…

Hij patst met vlakke hand op zijn voorhoofd, net op het ogenblik dat de vrouwelijke collega van de zich in de voet schietende agent vraagt wat er hier aan de hand is. Hij neemt aan dat ze daarmee zijn hand bedoelt die nog op zijn voorhoofd rust en denkt dat het beter is het bij het vage te houden. Wanneer kort daarop een hem opbellende toeschouwer door een bliksemschicht wordt neergeslagen, krijgt hij hetzelfde vermoeden maar nu sterker. Vooral omdat hij ondertussen de poes heeft zien wegsluipen met een envelop in zijn bek, wat hem nogmaals doet denken aan de envelop die hij net zelf in de bus stak, weliswaar met nieuwe gegevens over de op de motorkap liggende figuur.

Dit is meer dan een gewone strijd tussen bestuurders en ambtenaren. Hier is iets anders aan de hand…

De bestuurder ziet niet meer hoe de envelop uiteindelijk bij een als non vermomde vrouw terecht komt die onder haar pij duidelijk meer dan vier ledematen heeft, en ziet ook de gevelklimmer niet die een nis leeghaalt maar naast de essentie grijpt.

***

Van de verdere avonturen van SH, Z, Gekko, Axolotl en Poes kan de bestuurder weinig weten. Dat heeft te maken met die kortzichtigheid bepaald door de lichtkegel waar hij IN zat.
Hij wist nog niet dat ambtenaren door voorgangers van SH waren aangesproken, omdat hij nog niet ver genoeg achteruit keek, en dat was wél in zijn eigen lichtkegel gebeurd.
Het was in zijn realitijd uiteraard van doorslaggevend belang dat de startende ambtenaar die enquete de wereld instuurde.
Wie ROND het verhaal zit, weet het, wie BUITEN het verhaal zit vermoedt het, wie IN het verhaal zit moet dit te weten komen, om naar de ontknoping van het verhaal zelf toe te werken.

Van allen wie BUITEN het verhaal zitten is Poes de aangewezen figuur om BUITEN het verhaal IN te brengen, dat is nu wel duidelijker geworden. Maar wil ze dat ook? Heeft ze een eigen wil, om te beginnen? En indien wel en ze wil, zal ze er dan ook in slagen?

En dan? Wordt de planeet overgenomen onder de vorm van een *hostile takeover*, een vijandige overneming, of komt er een samensmelting van corporaties wat tot een groter corporatistische aanpak aanleiding kan geven? Maar in dit geval, van welke corpus?
Aardling, Kometiaan, K-muiaan? Of…?

(Deze pagina is bedoeld blank gebleven zodat de lezer er aantekeningen kan neerpennen vooraleer het laatste hoofdstuk te lezen)

51+1 (Eindelijk een antw…)

Hij draait de tijdsknop nog even terug, en bekijkt nog es de zuchtende SH op zijn scherm.

Hij voelt een opzwellende behoefte om ook een langgerekte zucht produceren, maar ‘zuchten is vluchten’ bliksemt meteen door gedachten binnen. In zijn positie IS er geen tijd om te vluchten. En er moet eindelijk klaarheid komen in het kluwen dat zich met iedere zet heeft ontwikkeld. Hoe prettig het ook was. Hoe veel hij de voldoening zijn vingertoppen, via zijn armen tot in zijn hele lijf voelde stromen.

Dát was al meer dan de moeite. De werkelijkheid bespelen zoals Thurzó Zoltán op een Faioli piano. Die klote-emergentie-toestanden neem je er maar bij… Ze waren te verwachten natuurlijk, maar toch… Als je op de stoel, de *troon* zit, waarop hij zit kun je niet toelaten dat de werkelijkheid niet de werkelijkheid is die hij, en *hij* alleen beoogt.

Het begon allemaal zo simpel: een simpele vraag dat met een simpel antwoord beantwoord moest worden. Het leek zo’n goed — zeg maar geniaal — idee, die vraag op een gewoon bedrukt papier in een gewone bruine envelop op de traditionele manier per post te sturen aan de man die zijn *Ultieme G-neratieve AI* (afgekort G-n; ’Jenny’ koos hij als koosnaampje) had aangeduid. Het moest terechtkomen, alleen maar terechtkomen bij de man die de vraag niet kón negeren. Zijn toestand is te precair en de belofte aan centen doet iemand altijd handelen.

Zijn antwoord en de complicatie (de gedachte eraan doet hem zowaar glimlachen), die erop zou volgen zou de spil zijn waarop alles in gang zou schieten, en die hem, en hem alleen, HEM ALLÉÉN!!!!, het inzicht en de daarmee gaande universele macht

zou geven over iets dat niemand vóor hem en, als het uitdraait zoals hij denkt dat het zal uitdraaien, ná hem, ooit zou kunnen en uiteindelijk dus nog zál kunnen bezitten. Een inzicht in, en met de juiste tools en inzet van de middelen die hij tot zijn beschikking heeft, de controle over de meest fundamentele vraag ooit gesteld. Een vraag waarover de homo sapiens, en wie weet al de homo's die ervoor kwamen, en blijkbaar ook nú nog door een heel zootje aliens die een beetje overal in het heelal aan het rotzooien zijn, hun hoofd braken en breken). Dat het antwoord complex zou zijn, daar bestond en bestaat geen twijfel over. Maar waarop het schijnt uit te draaien, lijkt de capaciteiten van de tool toch te overstijgen.

En dat, DAT, zal hij niet toelaten. Een tandje bij steken in dat radertje. Hij drukt op een knop. Het resultaat van die actie vergt een energie die maakt, dat de helft van de planeet Aarde even zonder stroom zit. *"Je m'en fou!"*

Het voelt immers onuitstaanbaar ongemakkelijk aan, als je als baas van alles en iedereen op, toch moet bekennen dat iets wat voor het grijpen lag, je toch weer dreigt te ontglippen. Maar zijn greep reikt overal, tot in de uiterste randen, of hoe je ze ook noemt, van de kosmos. Dat bewees het logboek met de evenementen van zijn recentste ingrepen hem al… Hij zál krijgen wat hij wil. De vraag en het antwoord, is voor hém. Er is geen baas over de baas van alles.

Hij bekijkt op het scherm naar de lijst die G-n nu ongevraagd voor hem heeft geredigeerd

Het formulier
De bruine envelop
LP's
De holster met pistool
De komeet

Harvey
Halley
De tweede holster met pistool
De zonnevlam
Een iPhone
Het wormgat
De sterrenkijker met de vele beeldschermen
De harley-davidson
Het sterrenstelsel JADES-GS-z14-0
De kinderwagen
De warhammer winkel
De viking
De helm (met hoofd erin)
[121eX/K!3§&llkk-bis]
De dikke wolk
Een bijl uit vezwaard faux plastiek
De noodzetpil
Het papaverextrract.
Een vreemde melodie.
Een aiLwetend computerscherm
De eventueel verplaatste zon
De nis achter de poster
Flamigel
Het rode Deba mes
Een rode plastieken katana
Een rood kartelmes
Het kopie met hoofding K-Muflage
Het matrix scherm
Het zinkgat = vulkaan?
De vliegdrone met ingebouwde camera
Een fossiele dinosaurus schedel.

Eens levende wezens die de bazaar niet overleven
De busschommelende formulierdrager
De bestuurder
De agent
De agente
De toeschouwers van het eerste ongeval
De astronoom
De broer van de astronoom (paranoïde en met pleinvrees)
De vrouw met de kinderwagen
De Warhammer winkelbediende

De baas van de warhammer winkel
De draak met de groene ogen
Zwarte Jekker, de onthoofde motard
G-lovigen
Koreaanse AI baby (Zijnlein)
'Mother of'
Gedrogeerde rioolkrokodil met vier extra mondarmpjes
Jacaré
De Ambternarren en -narrren
De vriendin van de ambtenaar (van Indische afkomst)
De winkelier van het 'Gaslands' spel
Adela, de jonge vrouw aan het venster, met treurige ogen
Een jongeman met eventueel een job op de Kaaiman eilanden
Een non met bakkebaarden en een snor
De Kometianen
De boomchirurg
De hoofd- of opperadministrator
De onderling
De scheepskok
BB (of B' B")
De hoge heren
De magazijniers
Het ruziemakende echtpaar
De zwarte weduwen

Wezens die de bazaar denken te overleven
De startende ambtenaar
P.
F.
Poes
SH (lange slanke man met smalle heupen en semi-professionele geveltoerist op Aarde — geen verband met Fijne Man)
Z (Zuleica, ook buitenaards)
Axolotl
Gekko
Gexolotl

Periode van de actie
Voor de Kometianen op aarde IN het verhaal: 12, 13 en 14 februari van een aards jaar in de de eenentwintigste eeuw.
Voor alle anderen: eeuwige tijdelijkheid en tijdelijke eeuwigheid

Wat een godgeklaagde warboel, vrij lollig om het vanuit zijn zetel allemaal te kunnen volgen. “Elke actie veroorzaakt een reactie, en beide kunnen tezelfdertijd bestaan. Een soort quantum toestanden op tastbaar niveau,” beweerden de techneuten die hij Jenny heeft laten bouwen, nu goed weggestopt in hun schuilkelder waar ze nooit meer zullen kunnen uit ontsnappen. Is het niet normaal dat een eigenaar ook nog de sleutel heeft van hetgeen hij hen ‘geschonken’ heeft? En hij heeft hen van buitenaf opgesloten. En de digitale sleutel op als het ware op hun deur gelaten. Ze mogen eraan priemen zolang ze willen. Of hun voorraad op is. De deur openkrijgen lukt niet meer… Ook die gedachte doet hem glimlachen.

Alles wat hij zag, zou dus echt gebeurd zijn. Maar is dit wel zo? Wat op zijn scherm verscheen, waren het misschien toch ‘creatieve’, ‘emergente’, black box-hallucinaties, waar de makers van G-n, zo graag over opscheppen? Hallucinaties noemen ze het, maar zij, de trotse codeurkes, weten niet — en hij dus wel — dat ze, in welke ruimtes of deelruimtes ook, echt werkelijkheid worden. Zelfs zij, de ‘makers van de technologie’ waren slechts primaire naïeve gebruikers. Elk hadden ze een deel van het geheeld geleverd. Hij had alles aaneen gekoppeld en daardoor kunnen zien wat hij de voorbije dagen zag…

Hij had live de hallucinaties gemonitord en gemanipuleerd. Het werd duidelijk dat de makers wel op één punt gelijk hadden: al het gebeurde en al het gebeuren overtrof en overtreft de verwachtingen. Hij kan de toekomst met een paar drukken op de juiste knoppen zowaar bewerkstelligen. Verdomd, er zijn nog een paar gaten in het systeem, *de knoeiers!*, maar zijn eigen toekomst moet hem niet alleen meer ‘overkomen’. Hij is wat hij zal. Op dit moment. Er ontbreekt nog enkel het antwoord op die

ene vraag van die stommeling die zich liet omverrijden…

Het is eigenlijk belachelijk dat het beantwoorden van zijn vraag, miljoenen jaren heeft moet wachten op het fabriceren van een paar flinterdunne printplaatjes en een set onooglijk kleine chips, gestoken in speeltje niet groter een microgolfoven. Dat moet hij die tech-nerds wel toegeven: waarover ze opscheppen, schépt dus echt! Echter dan ze zelfs denken. Een soort écht dat hij alleen maar kent. Een kennis die hij nooit zal delen. Baas boven baas. …
Bestuurder van de Big Bang als het ware. BBB's tot in het oneindige.

Maar het was toch een zootje: bekijk dit even, die Kometianen, zijn of zouden die nu echt bezig zijn waarmee ze bezig zouden zijn? En die steeds maar opduikende katten… Met hun zeven of negen levens, een hint reeds van antwoord?

Hij vindt het bijna vreemd dat zijn toestel niet compleet oververhit is geraakt. OK, de koelers die nodig zijn om zijn Jenny te laten functioneren, indien ze echt ijs zouden produceren, zouden Groenland weer helemaal met een dikke ijslaag kunnen bedekken.

Het is echter tijd om te stoppen met 'gamen'. Sommige dingen zijn echt te ver te gegaan. Dat prutsten aan die tijdspijl bijvoorbeeld. Straks is er nóg een alles, en is hij geen baas meer over alles. Een waarlijk onverdraaglijke gedachte.

En die 'auteurs' bijvoorbeeld, *die amauteurs*, waar hebben zij die informatie vandaan gehaald die zij daar als bezetenen elkaar toesturen? Het lijkt bijna alsof ze hier heel de tijd naast hem zitten en meekijken op zijn scherm. Zíjn scherm!

Of heeft Jenny hen ook gegenereerd. Dan moet ik die idioten

snel doen verdwijnen. Want nu hebben zij informatie die alleen voor hem was, *voor hém alléeeeen!!!!!*, bestemd is.

Gelukkig zitten er nog allerlei gaten in hun betoog. Blijven ze nog een poos knoeien zoals ze nu bezig zijn, dan geraken ze toch helemaal in de knoop. Hij zal nog een knoop bijleggen aan dat touw. En dat ze er zich aan ophangen. Maar ze komen toch verdomme al dicht bij een waarheid die niet voor hen bestemd is.

Maar *first things first*.

Genoeg gespeeld. Jenny heeft lang genoeg rond de pot gedraaid. Hij wil het NU weten. En hij wil het voor hem houden. Voor altijd. Dat woord 'altijd' zint hem wel. Want dat houdt een zalige belofte in verband met zijn vraag. Het bestaan van bijvoorbeeld onsterfelijkheid. Tot in de eeuwigheid kunnen genieten van al hetgeen hij vergaard heeft in zijn leven. Met noeste en nietsontziende arbeid. Klimmend naar een top vele maal hoger dan de Himalaya. Pfff… vele malen hoger dan Musks Olympus Mons… En vooral: het met niemand moeten delen. Delen met klaplopers die de boel hier al kapotgemaakt hebben zeker?

Met het antwoord op de vraag in de bruine envelop — waar is die nu trouwens, die envelop? — geformuleerd door degene dat het lot heeft aangeduid om die te beantwoorden, gaat Jenny voor hém nu eindelijk en zonder omwegen het grootste raadsel van het bestaan mee oplossen. De meest existentiële existentiële vraag.

"Genoeg gespeeld nu," zegt hij nog es. Meer voor zichzelf dan in de micro gekleefd op zijn linker wang. Hmmm… Het is ergens ook vreselijk straks het antwoord misschien onder ogen te moeten zien. Stel dat het tegenvalt. Een heel leven jezelf

zoveel ontzien die dan tot een potentieel tegenvallende beloning leidt. Hij wil daar niet aan denken. Typische gedachten van losers. Uitvluchten. Zoals vluchten staat dit niet in zijn woordenboek.

Een greintje angst bevangt hem.
Zijn wijsvinger trilt zowaar. Maar dan perst hij beslist beide lippen samen. Zijn gelaatstrekken, de houding van heel zijn lichaam, de zweem van zweet op zijn voorhoofd, alle verraden zijn besluit: het moét nu gebeuren en geen uitstel meer.

Hij ziet later wel wat hij met die ‘slop’ zal doen op dat lijstje. Zijn lippen ontspannen nu een beetje en via de kleine opening ertussen, fluistert hij bijna onhoorbaar - betrouw niets of niemand, en al zeker niet in een kamer vol elektronica - een paar woorden in de kleine micro.

De vraag en antwoord erop zullen samen verschijnen in gewone tekst op het scherm. Het antwoord erop zal van hem de meest wijze man ooit maken. God van alle gedachten…

Jenny gaat onmiddellijk aan de slag. Een archaïsch radertje draait op het scherm. Zelfs zij moet blijkbaar even beraadslagen over de inhoud van de bruine envelop en wat eruit volgde.

…

…

…

…

….

Zijn vraag verschijnt: letter per letter. Heel traag…

Jenny lijkt moeite met typen te hebben.

“Wat is er…

…*tussen*…

…leven en dood?"

Ongedurig drukt hij nogmaals op de entertoets.

Maar die gaat maar moeizaam omlaag.

Hij klemt echt…

Nu dan toch weer het radertje.

…

…

…

…

…

…

…

…

…

…

…

Noch Boeddha, Jesus of Mohammed, noch de sjamanen, Hubbard of Van Trung, noch Lemaître, Hawkins of Hartog, Rovelli of Gellman hadden gelijk en of zullen gelijk hebben, bedenkt hij zelfvoldaan,
alleen hij zal…

De cursor schuift moeizaam naar de volgende regel.

D e c u r s o r b e v r i e st.

Blackout.

PS

(niet door Boris Vian verstrekt)

$$da(t)/dt = sq\ rt\ (8\pi g\rho/3).(1/a(t))$$

Bijgelegen: en uiteindelijk, wat duikt op?

Min of meer in volgorde van verschijning in het verhaal. Maar ook dat kan relatief zijn.

Gevaarlijke en minder gevaarlijke bazaar

Het formulier

De bruine envelop

LP’s

De holster met pistool

De komeet

Harvey

Halley

De tweede holster met pistool

De zonnevlam

Een iPhone

Het wormgat

De sterrenkijker met de vele beeldschermen

De harley-davidson

Het sterrenstelsel JADES-GS-z14-0

De kinderwagen

De Warhammer winkel

De viking

De helm (met hoofd erin)

[121eX/K!3§&llkk-bis]

De dikke wolk

Een bijl uit verzwaard faux plastiek

De noodzetpil

Het papaverextrract.

Een vreemde melodie.

Een aiLwetend computerscherm

De eventueel verplaatste zon

Een plastiekzak

De nis achter de poster

Flamigel

Het rode Deba mes

Een rode plastieken katana

Een rood kartelmes

Het kopie met hoofding K-Muflage

Het matrix scherm

Het zinkgat = vulkaan?

De vliegdrone met ingebouwde camera

Een fossiele dinosaurus schedel.

Eens levende wezens die de bazaar niet overleven

De busschommelende formulierdrager

De bestuurder

De agent

De agente

De toeschouwers van het eerste ongeval

De astronoom

De broer van de astronoom (paranoïde en met pleinvrees)

De vrouw met de kinderwagen

De Warhammer winkelbediende

De baas de Warhammer winkel

De draak met de groene ogen

Zwarte Jekker, de onthoofde motard

G-lovigen

Koreaanse AI baby (Zijnlein)

'Mother of'

Gedrogeerde rioolkrokodil met vier extra mondarmpjes

Jacaré

De Ambternarren en -narrren

De vriendin van de ambtenaar (van Indische afkomst)

Kater Kajoet

De winkelier van het 'Gaslands' spel

Adela, de jonge vrouw aan het venster, met treurige ogen

Een jongeman met eventueel een job op de Kaaiman eilanden

Een non met bakkebaarden en een snor

De Kometianen

De boomchirurg

De hoofd- of opperadministrator

De onderling

De scheepskok

BB (of B' B")

De hoge heren

De magazijniers

Het ruziemakende echtpaar

De zwarte weduwen

Wezens die denken de bazaar te overleven

De startende ambtenaar

P.

F.

Poes

SH (lange slanke man met smalle heupen en semi-professionele geveltoerist op Aarde — geen verband met Fijne Man)

Z (Zuleica, ook buitenaards)

Axolotl

Gekko

Gexolotl

Periode van de actie

Voor de Kometianen op aarde IN het verhaal: 12, 13 en 14 februari van een aards jaar in de de eenentwintigste eeuw.

Voor op één na alle anderen in het Universum: eeuwige tijdelijkheid en tijdelijke eeuwigheid

Voor de startende ambtenaar: *het begin is het einde*.

Frank Nuyts: Gepensioneerde docent klassiek componeren die reist tussen zijn werkkamer en zijn dakterras. De lucht lijkt daar groter dan door het raam. Lucht daardoor dagelijks zijn hart, waardoor er daarin nu ook plaats is voor woorden.

Pascal Paulus: Gepensioneerde onderwijzer die reist tussen Carnaxide en Alqueva waar hij zijn pompoenen regelmatig water moet geven.

Elke poging om een voorstellende samenvatting te maken van Bazaar Bizar is op voorhand tot mislukking gedoemd.
Misschien is het gewoon beter er gewoon van uit te gaan dat indien het begin het einde is, dan ook het einde het begin kan zijn.
Dat lijkt de beste omschrijving voor deze *Cadavre Exquis* die tijdige eeuwigheid met eeuwige tijdelijkheid verbindt.
Felix Dixit en beaamd door de andere tot het einde overlevende figuren.